

Д-р Ристо Ивановски

РУСИТЕ НЕ БИЛЕ СЛОВЕНИ

Битола, Р.Македонија
2010 година

Д-р Ристо Ивановски, РУСИТЕ НЕ БИЛЕ СЛОВЕНИ.

Адреса на авторот:
Ул. Михајло Андоновски бр. 6/21
Битола, телефон: 047/258-133

CIP-Катологизација во публикација
Матична и универзитетска библиотека
"Св. Климент Охридски"- Битола

94 (= 161 . 1)

ИВАНОВСКИ, Ристо
Русите не биле Словени/ Ристо Ивановски.
– Битола : Ивановски Р., 2010. -74 стр; 29 см.

Фуснота кон текстот. – Библиографија: стр. 72

а) Руси - Историја

COBISS:MK-ID 18507841

ПРЕДГОВОР

За да се пиши за Русите, треба да се наведе што за Русите пиши руски автор. Таков бил Г.Острогорски (1992), „Историја на Византија“, Скопје. А па тој пиши:

Јакнењето на моќта на Византија „го потпомогнало извршувањето на историски задачи кои и се наметнувале на словенските земји. Овие задачи пристигнувале од сите страни, од Киевска Русија, од Молдавија, од јужните словенски земји. Во 860 г. Русија со флотата се појавиле пред Цариград“...“Силниот напад на Русите им останал во сеќавање на Византијците. Од тоа време Византија стапува во допир со младата руска држава и меѓу народот, кој дотогаш и бил речиси непознат, започнала да развива мисионерска дејност, на која и престоела голема иднина. Покрстувањето на младиот словенски народ и неговото воведување во византиската сфера на влијанието очигледно било најдобро и најсигурно средство за да се острани опасноста што на Византија и се заканила од таа страна. Само неколку години подоцна Фотиј, со оправдана гордост, можел да ги покаже првите успеси на оваа мисионерска дејност“. Византиската власт ги зацврсти односите со Хазерите и испрати пратеништво на хазерскиот двор. Ова имало мисионерска задача со на чело младиот Константин од Солун. Тој „спротивно на евејските и арапските влијанија во хазерското царство, ја пропагира христијанската вера и византиската култура“. Поважна задача била таа што моравскиот кнез Ростислав побарал мисионери со желба да се сузбие влијанието на франечкиот клер. „Нејзината државна и црковна управа покажала голема мудрост, доверувајќи им ја оваа важна мисија на Солунските браќа и дозволувајќи во словенска земја новата вера да се проповеда на словенски јазик. Заслугата за мисионерската работа кај Словените Константин и Методиј ја делат со патријархот Фотиј и цезарот Варда. Христијанизацијата на Словените населени на старите византиски територии се вршела од поодамна. Но дури сега започнува периодот на широката мисионерска дејност во пространиот словенски свет, надвор од византиските граници. Константин најнапред создал словенска азбука, т.н. глаголица, а потоа започнал преводот на Светото писмо на словенски. И божјата служба Солунските браќа во Моравија ја вршеле на словенски јазик. Со тоа успехот на нивната мисионерска работа бил обезбеден. Навистина, Методиј подоцна- по прераната смрт на Константин кој во 869 година умрел- подлегнал во борбата против франечкиот клер, бидејќи подршката на оддалечената Византија била недоволна, а Рим кој во почетокот го помогал, го изневерил и го напуштил. По Методиевата смрт (885), неговите ученици се протерани од Моравија. Меѓутоа, на Балканот, во словенските земји на византиската култура, неговото дело имало дотолку посилен и потраен одек“. Во 864 г. бугарскиот кнез Борис го примил христијанството од Византија и го добил името на византискиот цар кој му кумувал. Грчкото свештенство веднаш започнало со покрстување и се организира бугарската црква. Борис-Михајло бил разочаран таа да стапи под управа на грчкото свештенство и да ја потчини на цариградската патријаршија. Тој сакал младата црква да стане самотојна со сопствен патријарх. Затоа тој се обратил на Рим и папата Никола I. Патријархот „и префрлил на римската црква за заблуди во прашањето на литургијата и на црковната дисциплина, а пред се ја побивал западната наука за происходението на Светиот дух од Оца и Сина (patra filioque). Во летото 867 г. на соборот под прет-

седателство на царот е фрлена анатема на папата Никола I, римската наука за происходението на Светиот дух е осудена како еретичка“.

Никогаш немало Византијци, туку само Источно Ромејци. Тие никогаш не го употребувале поимот Византија. Исто важело и со поимот Грци, кого Латините почнале да го наметнуваат од 10 век. Тие во тоа успеале и денес се говори само за Византијци и Грци. Напротив, се до во 19 век на Ромејците во Елада главен град не им било селото Атина, туку само Константинопол, град на царевите, Цариград.

Рускиот автор говори за „словенска земја“, „словенски јазик“, „Словени“, „словенски свет“, „словенска азбука“ превод на „словенски“ итн. Такво никогаш немало туку поимот склавина означувал само област. На склавинските простори до реката Рајна, што важи и за цела Европа, во употреба биле рецките (руните). Ова важело и за Русите, кои биле само „роцки народ“ оти пишеле со рецки. Следи тие не биле Словени од слово, туку само Рецкари според рецки. Русите го превзеле словото од тн.грчки (коине) и тоа кога Солунските браќа биле во тајна мисија во Русија. Меѓутоа, што Русите се изјасниле за Словени го наведува токму само Фотиј, и тоа на коине. Тоа се случило во 860 година кога Русите го нападнале Цариград.

Тој понатаму пиши: „Од тоа време Византија стапува во допир со младата руска држава и меѓу народот, кој дотогаш и бил речиси непознат“. Секако, пред 860 години претходеле други години и тие се викале само роцки народ, а нив Источно Ромејците ги викале Руси (првиот поим е писменост со рецки наспроти Словени од слово, а вториот делимичен албинизам).

Овде е битен поимот рус, за кого самите Руси не знаеле што тој означувал, а тој како македонски до денес значи само рус=рус. Русите како Белци биле преселени на просторите на Скитите, а Скитија се простирала до Индија...Херодот кажува дека на просторите северно од Црно Море и денешна Русија се селело население од персиските, балканските и малоазиските простори. Тоа продолжило и потоа се до новата ера, а и во неа, по Јустинијан, а најмасовно со ширењето на Исламот од кого се бегало. Бидејќи денес Украинците и Русите говорат само тн.словенски јазик, кој бил пелазгиски јазик, Русите имале само пелазгиско потекло. Тие биле само Белци.

БЕЛЦИ

Во леденото доба, кое траело преку 500.000 години, Белците биле повлечени јужно од 35-та паралела, јужно од Крит. Од постледено доба почнале потопите, а околу 4.000 г.п.н.е. се создале Средоземно Море. За доказ дека немало Средоземно Море е јагулата: со морска вода, таа немаше да се мрести во Саргашко Море...

До каде Белците стигнале, таму има градежи: Индија...Кина...Јапонија. Дури во Виетнам била донесена зурлата. Нивни биле пирамидите, како онаа во Босна.

Најбитна е врската на Бригите и Египтјаните. Тие имале заедничко потекло, што се потврдува со говедото. Меѓутоа, бригиското говедо имало понатамошен развој. Бригиската куќа во Пелагонија била од околу 6.000 г.п.н.е., а египетските пирамиди околу 3.000 г.п.н.е. Исто така, Бригите во Мала Азија ја создале Фригија.

Олга Луковиќ Пјановиќ, кн. 3, стр. 216, го цитира Апендини: „...творец на глаголската азбука се појавило кај трачкиот, или фригискиот народ“.

„Името на создавање на старата глаголска азбука не е непознато...Инаку, фригиските слова биле постари од Херакле, па дури и од Египет, за што известува Хе-

родот кај Клемент Александриски; вели, на име, Клемент: ‘Херодот кажува, дека Херакле, бидејќи бил пророк и познавач на природните науки, го прифатил од Атланта Варваринот Фрижанинот столбовите на светот‘.

Со започнување на потопите, Белците ги подигнувале Херкуловите Столбови, а и устави за да се спречи дотекување на морска вода во Средоземниот Базен. Во него се опстојувало со својата писменост, со која се преселиле на околните простори. Следи Бригите со своите слова биле постари дури од Египтјаните. Во прилог говори и наводот дека египетскиот крал Псаметих (7 век п.н.е.) рекол, дека Фригите (Бригите) биле постари од Египтјаните: тие полесно учеле и изговорувале...

Олга Луковиќ Пјановиќ¹ го цитира Драгослав Срејовиќ, кој говори за своето откритие на тло на Србија, на десниот брег на Дунав: “Вронување во минатото до илјада години (пред Христа), релативно е лесно. Ама, од илјада години до почетокот на нашата ера, историја на оној, што се нарекува Галија е матна и несигурна. А понатаму (т.е. од илјада години наназад), владее полумрак, одвај осветлен со Цезаровите и Астериксовите објаснувања на нееднакви вредности...

Треба, значи, да се вдлабочиме уште понатаму во времето. Вчера- тоа не било можно. Денес- повеќе не потполно...Спротивно на тоа, што многу веруваат, господарства, штали, куќи не доаѓаат непосредно од источниот дел на Средоземјето, туку од Дунав. Големото движење према северо-исток и југо-запад отпочнал. Тек 1973. г. се откриени во (северниот округ на парискиот базен под називот ЕН)-Ennes -‘дунавски куќи’, долги 10 до 40 метри и широки од 6 до 8 метри. Мошне близу до тие куќи остатоци: скршени грнчарии, изупотребени оружја, обични предмети. Изгледа веројатно, дека сидовите биле од набој, а крововите од слепени трски. Селата имале од 50 до 200 жители. Од дунавската цивилизација на четвртиот милениум пред Христа се протега од Чехословачка до Франција, преминувајќи преку Холандија и Германија...

Нашите најдобри археолози се посветиле на Египет и Сумер, вршејќи добра работа. Ама, не замислувале, дека под нашите нозе можеле да постојат и закопани цивилизации. Пример: за оно доба циновски дунавски куќи. Дворци ? Места за молитва ? Складишта : Тоа не знаеме. Било тоа има седум илјада години...

Накратко- Галите биле по малку наши претци, ама не биле едини. И изгледа, дека таласот на продирање на индо-европските јазици следел ист пат. Пред Грција и Рим за нас постоел- Дунав“.

“До откритието на Лепенскиот Вир, 1965. година, историјата на Гердап...”

Се истакна: “Спротивно на тоа, што многу веруваат, господарства, штали, куќи не доаѓаат непосредно од источниот дел на Средоземјето, туку од Дунав“. Ова не е можно затошто просторите северно од реката Дунав им припаѓале на темната монголска раса, а ваква била темната северна пчела, со пусти и степи, коноп, свила, црн чај, без домашни животни, затоа што Монголите биле ловци и рибари само со крвната група 0. Белците биле со домашни животни (говедо, коњ, свиња, овца, коза ...) и со крвна група 0 како првобитна и крвна група А вегетеријанска. Поради говедото (чумата) и свињата (грипот) дошло до мала сипаница и грип. Кога Белците отишле во централна Азија, кај Монголите се создала крвна група В. Следи Мон-

¹ Олга Луковиќ Пјановиќ, Срби...народ најстарији, книга 1, стр. 165. А од нејзиното дело нејзиниот мозаик за вистината на јазикот на Белците=Пелазгите го пренесов во книгата: 7. “Завера против античките Македонци“,октомври 2002 година. Нејзиниот мозаик се најдува во мојата претходна книга.

голите станале коњари и овчари, но никогаш говедари и свињари, што не е случајно. Затоа тие понатаму останале ловци и рибари.

Дунав била граница на Монголи и Белци. Север биле темните Монголи а јужно светлите Белци како што била светлата пчела.² Исто така, Белците биле со домашни животни, лен... и растенија кои ги сееле. Следи крвна А да е вегетеријанска.

Кога се говори за Монголи, Олга Луковиќ Пјановиќ, книга 1, стр. 194, пиши: „...А Прокопиевото наклопување (...) ‘за Скито-Готи и Сармато-Германи...’ “...„Шафарик-Суровјецки... ‘...систем на единственоста на Скитите и Готите...’ “.

Олга Луковиќ Пјановиќ, книга 2, стр. 98, наведува: „Четири века после византискиот цар Маврикиј (582.-602.), кој пишел, тоа треба добро да се воочи !, за Словените на Балканот (а по Порфиригенит селидбата била 640. г. !), за Словените од северот пишел арапскиот патописец Ибрахим Ибн Јакуб (936.-973.), кој инаку бил во дипломатска мисија на дворот на Отон Велики. За Маврикиј Костржевски го кажува следното: ...

‘Византискиот цар Маврикиј пишел во својот спис ‘За вештините на командувањето’, XI., гл. 5., дека Словените кои се населени на Балканот имаат многу разни животни, жито кое го чуваат во складишта и особито просо и лен’.

Слично на тоа пиши и арапскиот патописец за Словените. Тоа дава повод Костржевски да прејде на стр. 40. на веста на ленот и конопот, те тој да каже како словенските претци одгледувале индустриски билки, управо споменати, добивајќи влакна за ткаенини и конопци. Освен тоа, од двете билки се извлекувало масло, управо од нивното семе. Тој потоа додава дека ленот е одгледуван во Европа уште од неолитското време, како и да е најден во протословенските населби од почетокот на железното доба. Исто така, неговото постоење е утврдено со наодите во најстарите слоеви на Гњезна и различните утврдени места. (...) Во продолжување Костржевски се осврнува на конопот, за кој пиши Херодот, споменувајќи го како *κάνναβις*, па кажува, дека него најстаро наоѓалиште е во областа на Лужичките Срби, за што постој извештај во ‘*Verhandlung der Berliner Anthropologischen Gesellschaft*’, од г. 1897., стр. 223.-227. Секогаш по Костржевски, Германите знаењето за конопот го примиле од Словените, управо како и нивното име, пред христовото родување, направувајќи свој збор: Hanf Hanaf. Костржевски потоа додава, дека коноповото семе е најдено во осмиот и седмиот слој во Гњезна, а исто така и во Ополје во Шлеска. Со тоа полскиот писател своето објаснување за самата билка го завршува. (Hanf=Hanaf, х=к, ф=п, канап=коноп, канапац=конопец, конец=нит, Р.И.)

Меѓутоа, со обсир на сврхата на оваа студија, ние овде подетално ќе се осврнеме на Херодотовото објаснување, кој во кн. IV., гл. 74. пиши: ...

Во горниот текст Херодот говори за Скитите и кажува:

‘Во нивната земја расте коноп, најсличен на ленот, освен дебелината и висината. Конопјето расте како диво и како питомо. Од нив Трачаните прават одело најслично на ленот“.

Се потврдува, Скитите биле Монголи, чиј бил конопот, спротивно на Белците ленот. Конопот бил пронајден каде Монголите крстареле, а Скитите=Готите во старата ера стигнале до Балтичко Море. Имало монголски движења и во новата ера.

² Бидејќи Балканот бил Македонија, светлата пчела била само македонска. Неа Словенците ја регистрирале како Крањска пчела, иако во Крањ пчелата била пренесена. Исто било со ознаката “Ајвар“. Меѓутоа, македонската пчела стигнала во Словенија, но се уште не пиперките за ајвар=ај вар, вари.

Следи на тие простори да е повисок уделот на крвната група В, види Бојд...Напротив, Белците од и преку Балканот со себе го пренесувале лентот...просото.

Бидејќи преку Дунав, јужно на Балканот, не преминало говедото, со кого биле преселбите, а потоа со коњ, ниту свиња, овца, коза..., а чартер летовите биле во 20 век, Белците потекнале од Левантот, кој бил наLEAN со вода. Таму била создадена крвната група А, а таа, според Питер Адамо, била пред 15.000 г.п.н. Токму затоа најстара постледена населба била Јерихон. Како се оди кон исток, населбите се се помлади. Прво бил населен Јужниот Балкан, а тек потоа Северниот Балкан. Подунавските Херодот и Прокопиј не ги знале, затоа што тие биле затрпани. За ова повеќе во моите претходни години. Што се однесува за старите населби на Дунав и низ ненаселениот континент било во топлите периоди, кога Белците талкале низ континентот. Кога ќе заладело, тие назад се враќале, во Левантот, јужно од 35-та паралела, јужно од островот Крит. На него секогаш се говорел само јазик на Белци. Следи тие во 1913 година го разбирале бугарскиот јазик но не грчкиот: критскиот бил јазик на Белци, а грчкиот дворасен јазик.

Бидејќи северно од реката Дунав биле простори на Монголите, од исти простори не можеле да потекнал и Белците. Ова се потврдува со Келтите (Галите). Бидејќи тие имале бригиско=брзјачко потекло, тие го имале бригиското говедо, што истото е до денес, и бригискиот коњ. Кога тие се враќале на Балканот со Мала Азија тие дошле со брзјачкиот коњ. Нивниот крупен галски коњ потекнал од времето на Цезар и Тацит. Напротив, Арнаутите (Черкези и Татари), од кавказко-црноморските простори, на Јужниот Балкан биле колонизирани со монголски коњ, чиј ген денес е во балканскиот, монголска овца со долга опашка, а ваква е косовската, и во 19 век тие на Османите им биле акинџии, монголски лесни летечки коњски одреди. Освен тоа, тие се со повисоко учество на монголската крвна група В, што важи за “мешаната“ АВ, ДНК блискост на кавказко-црноморските простори, со монголски одлики и обичаи, со кавказко-црноморски јазик, кавказко бело капче и муслимани.

ВЕНЕТИ=ИЛИРИ

Олга Луковиќ Пјановиќ, книга 2, стр. 66, пиши: “Бидејќи ја завршил деталната анализа во горе наведениот смисол на единственоста на крвта, јазикот, уредувањето и обичаите кај балканските Трако-Илири, или Илиро-Трачани, Шулц на стр. 19., преминува на западно илирските граници и племиња. Развивајќи ја таа тема, тој отпочнува со Либурните, кои живееле околу јадранскиот Илирски залив, па додава дека Илирите биле и Венети на реката По. Споменувајќи, значи, Венети од денешна северна Италија, тој цитира една позната Полибиејева реченица, мошне значајна со обсер на денешниот јазик на таа област. Било, на име, покушаи, Венетите да се идентификуваат со Келтите. Меѓутоа, Полибие јасно изразил, дека измеѓу јазикот на Келтите и Венетите постоеле разлики: ‘Значи, не само да постоела разлика, туку таа била знатна, голема’ “.

“Повикувајќи се на Ливиј, Шулц тврди дека жителите на Рециј, па Винделиците и Нориците, како и сите жители на Алпските планини, заправо се до Ливиј (живеел од 59. г. пред Хр. До 17. г. по Хр.) го сочувале својот јазик и свест за заедничкото потекло...Тој да би го поткрепил тоа свое тврдење, тој наведува еден подолг текст на латински, од кого ние овде ќе го прикажеме само почетокот:

‘Supra Venetos habitarunt in montibus gentes Vneterum consanguieae, guae errant Rhartia et Vindelici...’ А тоа значи: ‘Изнад Венетите живееле во планините народи-крвни сроници на Венетите, Реците и Винделиците...’.

Како Венетите биле Трако-Илири, значи, дека и жителите на Алпите припаѓале на истата гранка... Бидејќи во врска со тоа дал вистинско мноштво на податоци, секогаш проширувајќи го трачко-илирскиот простор во Европа, тој своето тврдење го појачува со Ливијевата вест (стр. 26.) дека Римјаните земјата Реција, Винделиција, па Норикум и Панонија ги нарекувале со Илирска Провинција. Од стр. 27. Шулц преоѓа на простор северно од Дунав, према Црно Море и Германија и потврдува веќе нам познатиот чинител, дека Гетите и Дачаните исто така се трачки род. При тоа тој се повикува на Херодот, Тукидит, те Стефан Византиски.³ За сите тие племиња околу Дунав, таа голема река не била никаква препрека, те често го преминувале нивното корито, мешајќи се на југ со Мижаните и со другите Трачани, со кои имале ист јазик. Никола од Дамаск исто така пишел дека Дачаните, Гетите, Панонците, Нориците, Винделиците и Реците се еден те ист илирски род. А на сите тие побројни племиња јазикот им бил илиро-трачки, или, како Полибиј напишал: ‘... linguam Illyricam fuisse dialectum Thracicae....’

Што е попрецизно; на име, во претходниот цитат називот трачки се става во прв план, оти, по Полибијевото сведоштво, илирски бил дијалект на трачкиот. За во ова тврдење би бил што посликвит, Шулц кажува: ‘Како што денес Србите и Бугарите се блиски крвни сродници, на ист начин биле крвно поврзани и Илирите и Трачаните’ (Редакцискиот одбор на Пизистрат во 6 век п.н.е. го внел поимот Траки, а Херодот во 5 век п.н.е. Илири: исток Траки, запад Илири, со темен вокал..., Р.И.)

На овој трачко-илирски комплекс писателот ја приклучува Тиса, која денес, тој кажува, ја дели чешките и полските, или словачките и рутенските брегови, како што во старо доба ги делела Гетите и Дачаните, па ги издвојува само Грција и западна Италија, оти едино Грција и западна Италија во тој позни период не биле населени со Трако-Илири, чија истокрвна припадност тој стално ја подвлекува.

Со овие неколку претходни напомени, претставуваат само еден брз и краток допир на обилната Шулцова граѓа и мноштво документи, на основ кои тој изведува заклучок, дека тие ‘мистериозни’ Трако-Илири биле антички Словени. На страна 30. на неговото дело, со кое овде се бавиме, тој преминува на обавестување за ‘Северните граници на Илирија’, или многу поточно- Србија, доведувајќи секогаш со солидна документација до Балтикот и до Елба (Албе, Лаба) и река Сале на запад. Нажалост, и ова поглавје обилува со граѓа, која мора посебно да се простудира... Меѓу бројните трако-илирски племиња на северна Европа, Шулц посебно внимание им поклонува на Семнионите, т.е. автохтоните, па Лужичаните, одн. Лужичките Срби, меѓу кои ги издвојува Арија, за кои, тој кажува, раскажува Тацит. Измеѓу останатото, Тацит за ним дава еден занимлив податок, а тоа е да цртаат по телото и го бојат. (Теговирањето била тракиска одлика, ама и на другите..., Р.И.)

Заклучува Шулц: ‘Таа работа, сама по себе нам доволно ни потврдува дека тој Лужички народ бил со илиро-трачко потекло, оти од сите европски народи само Илири и Трачаните сликале и го боеле телото, обележувајќи по кожата боени знакови’. (Значи, таа одлика не била само на Траки, за Вајганд: Власи и Албанци, Р.И.)

³ Олга Луковиќ Пјановиќ, книга 3, стр.59, фуснота 50: „Роден во Цариград, а живеел и работел на крајот на V. век по Христа“.

Након тоа, Шулц паралелно ги реди илиро-трачките имиња од тоа балтичко-античко-словенско, одн. Српско подрачје- паралелно со имињата кои се најдуваат појужно, па се до Балканот, т.е. докаде се протегаат старите Трачани и Илири. На останатите северни трако-илирски племиња Шулц ги додава уште и Вендите, Венетите, кои се протегаат источно до пределите околу реката Вистула. А Сарматија се протегала од Сарматското (Сарбатското- Српското) Море па од Венетскиот Залив до Црно Море и Карпатските планини и од Вистула до Танаис, одн. денешниот Дон.

На целиот заправо споменат европски простор биле расеани имињата, било истородни племиња, било реки и места, кои се поновуваат на Балканскиот Полуостров или во Горна и Долна Панонија...“.

Шулц од стр. 48. пиши: “Илиро-Трачаните веќе од најдавните времиња живееле (обитовале) во земјите северно од планините Карпати“.

Според Шулц: “...Скилас Ариандинус, кој живеел пред 390.⁴ години пред Христа, кажува дека низ седиштето на Венетите протекува реката Еридан, која носи јантар (килибар), од што произлегува дека веќе во четвртиот пред Христа Венетите обитовале уз Балтичко Море, воглавно пред, што нам Херодот веќе во 450. година претхристијанска ера ни соопштува дека реката Еридан тече кон север, према морето и дека на нејзините брегови се најдува јантар. Ако пак Тимеј, кој живеел 295. г. (секогаш пред Христа), рекол, дека европска Скитија се вика Ваном, од тоа изведуваме мошне снажен аргумент дека тогаш Скитија била населена со Ваними, име кое кај Скадинавците означувало Венети, заправо како и Сарматија во време на Плиниј, Тацит и Птоломеј. Птоломеј споменува многу народи на Сарматија, кои по име се илиро-трачко потекло, што знаел и го опишал веќе Херодот во оние области“.

Значи, на монголските простори, во Скитија и Сарматија, се населиле Белци: Венети, Трако-Илири. Белците биле коњари, говедари, свињари, козари, овчари...

„Така не може ни да се мисли дека илиро-трачките племиња ги завеле земјите северно од планината Карпати тек за време на Биребиста, или 50. години пред Христа, како што суди Лелевел, или пак за време на Диковалото време, како што смета Бјеловски, пред година 100. по Христа; тие, наиме, веќе во најдавните времиња ги завземале тие земји и во нив биле староседелци (автохтони), како воистина соопштува Херодот за Будините. Со право, значи, во прво доба се што било на север од Грција се нарекувала со Тракија. Наиме, сите тие земји почнувајќи од Акрокераунските и Камбунските гори (т.е. од Епир и од планините, кои ја делеле Тесалија од Македонија), па се до Балтичко Море и од Тауриското Црно Море па до Јадранското и до Апенинските планини, од бористеновите брегови и изворите (Бористе=денешен Дњепар) до изворот на Рајна, Дунав, Сала и до устието на Елба (Алба), на целиот тој простор живееле без прекин Трачаните“.

Значи, Венети=Траки=Склавини. А и: Будини=Вудини=Ведини, Веда=вода...

Венетите го населувале ненселениот континент, кој го добил името Европа име на Бригија=Брзјакија. Венетите до реката Рајна основале области=склавини.

Шулц го споменува писмото на апостол Павле: „Од Ерусалим до Илирија го проповедал Христовото Евангелие“.

⁴ “Скилак, грчки Σκυλαξ, грчки географ од VI. век. Шулц се излагал во годината. Скилијас го споменува Херодот (IV., 44), што било невозможно, Скилијас да не му претходел. Наиме, Хер. Умрел 425. г. Но бидејќи Шулц го прецизира Скилак Ариандинус, сигурно дека се работи за Скилак од Карија, кој по желба на Дариј (521.- 485.) го испитувал брегот на Индискиот Океан“.

Продолжува Шулц (стр. 74.), кажува и Нестор: „Апостол Павле ја поминал Илирија. Таму, на име, од почетокот живееле Срби, кои во Христова вера ги вовел апостол Павле“. (Поимот Срби не означува народ, ни Србица... во Македонија, Р.И.)

„1.- ‘Илири и Трачани било исто потекло и исти обичаи.

2.- Исто потекло како оние биле племиња, кои ги населувале Алпите, источна Италија, особено Венетите, Нориците, Винделиците и жителите на Реција.

3. - Трачко- Илирските племиња ги завземале и областите околу горниот Дунав и тоа: јужна и источна Германија од давнина.

4.-Илиро-Трачаните не се појавиле тек од Биребистовото и Декеваловото време, туку живееле од наголемите давнини почнувајќи од Карпатите, па по васколиките северни области, почнувајќи од Херцинските Планини, па се до Балтичко Море. (Заткарпатите... нема наоди. Авторот се повикувал на други автори, Р.И.)

5. –Словените не се појавиле јужно од Дунав тек во шестиот век, туку таму обитовале од најстарите времиња како Илиро-Трачани. Така во времето на римското владеење, за време Јустинијаново, северните Словени дошле и ги оснажиле староседелците во нивните седишта задржувајќи ги старите обичаи, уредување и сочувајќи го јазикот на претците“.

Бидејќи нема ниеден материјален доказ (камен, дрво, колце, сад, пара, облека...) донесен северно од Дунав на Балканот, а домашните животни северно од Дунав биле/се само балкански, немало преселби на југ. Токму затоа, секој оној кој пронајде било каков доказ/наод, тој итно мора да ја добие Нобеловата награда.

Се зборува за Словени, а се мисли на Венети. Дури се говори за Срби, со што би можело да се сфати како посебен народ Срби, а ваков никогаш немало. Ова се потврдува со наводот поимот Срби се среќавал од Балтичко Море...Сирија...Египет. Тие биле рамничарските простори, каде имало житни полиња, каде се жниело со срп=коса. Следи Србите не можеле да бидат народ.

Олга Луковиќ Пјановиќ наведува што пишел Сипријан Робер: “... илирски Срби се сложуваат во изведување на името од словенскиот збор срп, кој час означува жетелачки срп, а час нож, косир (француски ‘setre’) планински дрвосечач. Не е исклучено, дека тој збор најпрво го означувал оние Срби, кои за време на римските завојување, ги оддалечиле од брегот и зашле длабоко во шумата, каде, како првобитни ускоци (Робер го употребува баш тој израз, напишан- наравно- на француски: ‘ouskoques’), наспроти ненаоружаните Словени на брегот, ги нарекле ‘луѓе со секира’ (les hommes de la hache), Серпи- Срби“.⁵

Робер продолжува: “Меѓутоа, народот на Илирија во своите приказни укажува на другие потекло на името Срби. Тие кажуваат, дека Александар Велики после долги борби против Илирија, а бидејќи од Словените задобил две рани, ипак успева да ги покори. После тоа тој измеѓу нив зел војничка елита, т.е. најдобри војници, на број од пет илјади и ги повел со себе во Азија. Традицијата кажува, дека тие биле храбри луѓе, кои управувале со коли со српови во Александровата војска. Како тие ‘Косачи на бојното поле направиле чуда, почнале да ги нарекуваат по нивното најомилено оружје- серпи“.

Верковиќ... пишеле, дека денешните Македонци имале антички традиции...

Во македонското народно творештво Македонците на српските окупатори не им псуеле српска мајка туку жетварска мајка, затоашто срп=коса, ништо друго.

⁵ Олга Луковиќ Пјановиќ, Срби...народ најстарији, 1993, книга 1, стр. 136.

Робер вели: “Без обсир на народните легенди, изгледа мошне веројатно, дека името Србин првобитно означувало вооружан Словен...Тој збор, значи, кај Словените имало исто значење како и кај Германите, или Верманите, човек војник, војник, кај Германците; додека напротив, називот Венд, или Винд (=дете на светлоста, Вид)...била побожна ознака на мирното време.

Една друга илирска (=српска) традиција, изнесена во песните, кои ги пратат народните игри, додаваат, дека Александар, умирајќи, им дал слобода на своите војноборни ‘косачи’. Од Александар ослободените Срби, постанале панови, или господари на својата земја, која набрзина се нарекла Панонија, земја на пановите, или српски господи, или едноставно- земја на господарот, богот Вид, сончевото божество кај сите Словени...“.

Робер истакнува: “Во оригиналниот текст оваа стара народна песна, два збора- Словен и Илир се употребуваат како синоним. Тоа е еден значаен чинител. Би било тешко, појасно да се изрази блиската сродност, која меѓусебно ги врзува различните гранки на словенското стебло“.

Произлегува дека се работело за Венети (Венд, Винд...) и Илир, а Венетите создавале склавини=области. Следи поимот Словени било од слово...Божјо Слово.

Робер кажува: “Нашите умни (луѓе) нас не учеле, а заблагодарувајќи ним и ние повторуваме, дека секој народ на земјата има различни врлини, со кои е обдарен од Богот семоќен. Тоа што го разликува словенскиот народ од сите народи на земјата, тоа е нивнатата храброст и верност. Сам Александар, цар велик на се на светот, дал доказ за врлините на нашата раса, велејќи, дека ние обилуваме со херојски срца и дека, према тоа, заслужуваме, да го носиме убавото име Славен, или Чуен.

Ова име сме го добиле од устата на самиот Александар. Дивејќи се на нашето јунаштво, јунакот од Македонија изјавил, пред него што ќе издахне, дека го проколнува секој оној, кој во иднина лошо би говорел за народот Славен. Да би го наградил за неговите големи дела, тој му ги дал сите области, кои се протегнуваат од Јадранско Море, па се до ледените мориња на север. Александар сакал, цела таа земја никогаш да не живее по други закони, освен по законите на славните.

Оттогаш на Словените им припаѓа цела Велика Сарматија, Полска, Москва, Маѓарска, Боџија, Бугарија- сите се тоа земји подвргнати на Словените, Албанија и плодното Приморје, а и цела Русија. Дури Прусија и Тартарија се дел на нашето наследство. Така одлучил умирајќи победникот на светот во белиот град Александрија.

Тој, измеѓу останатото, го заколнувал Марс, Плутон и Јупитер со своите благодети да ги обдари нивните драги Славни. Сите три бога му обекале дека деноночно да бдеат над народот славен, дека од него ќе го отклонува несреќите и дека стално ќе му помогнува на дванаесетмина илирски жупани, славните наследници дванаесетмина Александрови другари. Ете, тоа се дарови, кои на нашата раса и ги подарил Филиповиот син. Па уште и денес, како и во време Александрово, јунаштвото и верност наши се врлини, со кои се одликуваме“.

Олга Луковиќ Пјановиќ пиши: “...Робер не прецизира кои се тие мориња, ама ние претпоставуваме, дека се работи за Црно, Мраморно, а веројатно и Егејско Море, со тоа пред, што, како кажува на француски Слависта, веќе го споменува Хомер како Венети (Ουενετοί)...Оттаму тие се прошириле така, да изгледа, дека во таа неиспитана давнина имале цела мрежа држави, кои се протегале од Јадранско Море

до Архангелска...(стр. 13.). На Балтичко Море, заклучува Робер, биле пред него што Мојсеј тргнал со Евреите од Египет...Во тоа давно доба, кажува Сипријан Робер, повикувајќи се на Колар (стр. 25.), цела Италија била населена со словенска раса..., но 'приоритетот на старините им припаѓа на Словените на Илирија, т.е. на балканските Срби' (стр. 47.), откаде, како напред е речено, Срби, одн. подоцна наречени Словени, се прошириле према север. Сипријан Робер пиши, дека тие селидби према север морале мошне веројатно да се поноват повеќе пати, секако- во едно неодредено претхристијанско доба...

Меѓутоа, почнувајќи од III. век на христијанската ера, меѓу Србите-Словените доаѓа до движење во спротивен смер, т.е. од север према југ и југозапад, а со Карпатите и од Трансилванија према Балканот и во Чешка... Всушност, сите тие нови движења прама балканскиот простор, кажува Сипријан Робер на стр. 75., биле за Србите:⁶ '...l'occasion de delivrer les tombeaux de leurs pères de l'oppression romaine...', '...прилика, да се ослободат гробовите на своите отци од римската власт ...'.

Повод на тоа движење во обратен смер бил, пиши Сипријан Робер, дивењето на номадските и азиски хорди, чии свирепости ги надминувале сите можни трпенија...Меѓутоа, Балканот донел ново патење, па на стр. 77. Робер кажува: 'Les Serbes de la Russie et de la Pologone accoururent au secours de leurs frères du Danube; et la lutte se trouva engage pour des siècle entre ces Serbes et les Romains...' 'Србита од Русија и од Полска дојуриле во помош на своите браќа на Дунав; и така отпочнала вековна борба измеѓу Србите и Римјаните...'

На ова место госпоѓицата Борисављевиќ забележила на копија на мојот ракопис: 'Ова движење на Србите-Словени во спротивен смер, почнувајќи од III. век, по прв пат е поврзан со називот Словен'.

На страна 114. на делото 'Словенски свет' Сипријан Робер споменува, дека е голема грешка да се отпочне српската историја седмиот век по Христо, оти се тоа, што тој го изнел (го продолжува на стр. 115.) докажувајќи, дека движењата на Словените отпочнало многу векови пред времето прифатено од историчарите. На исто место тој тврди, дека сите земји кои ги споменал како станишта на древните Срби, од најдавните времиња не престанале да бидат нивни, оти кога, кога непријателите и успеале да ги предизвикаат нивните движења, зад оние, кои отишле, секогаш останувало доволно нивни браќа, кои продолжиле да ги чуваат јазикот и обичаите. Така, кога Србите од Карпатите поново слегувале во подунавската равнина, тука ги нашле своите предходници, на кои римскиот, или германскиот непријател не успеал да им ги наметне ни јазикот, ни обичаите, те само така го објаснува, заклучува Сипријан Робер, чудното молчење на историчарите за Словените, се додека завојувачките хорди масовно не ги потресле во нивниот мирен живот, натурувајќи ги со своите насилја на движење...Така тоа е: '...et se que les historiens politiques d'Allemagne appelèrent plus tard invasion, n'avait èt réellement qu'une restauration'. 'што Германците и нивните политички историчари тендецизно го нарекле инвазија во доцната доба, всушност било само воспоставување на претходната состојба' "

Венетите била според Венеја, во Долна Македонија, прадомовина на Венетите. Тие го населиле ненаселениот континент со свои домашни животни и растенија. Токму затоа се потврдува, Европа била само венетска, македонска. Пак, Бри-

⁶ Никогаш од монголските простори на југ на Балканот не се населиле Белци. За такви преселби нема ниеден наод. Ако некој таков најде, итно да добие Нобелова награда. За ова повеќе во моите книги.

гија=Брзјакија била Европа, каде била тн.Троја, а Европјаните велат, тие имале Тројанско потекло. Филип и Александар владееле до Јадранско Море, кое било на Венетите, Илирите, а вакви биле и во Апенинскиот Полуостров и континентот Европа. Во “Илијада“ и војската на Александар Македонски имало Венети...

ВЕНЕТИ=СРБИ

Олга Луковиќ Пјановиќ, книга 1, стр. 29, пиши: “Старите Срби овде во Европа никаде не се појавуваат како напаѓачи, оти секогаш други како староседелци ги напаѓале, грабнувајќи им ја земјата. Тоа го потврдува Шафарик во ‘Старожитности’, а тој и Суројвјецки заедно во ‘Потекло на Словените’, те ни се врезало длабоко во сеќавањето нивното тврдење дека се: ‘Словените во Европа староседелци на целата нивна должина и ширина

Меѓутоа се случува извесни западни научници исто така тврдат и подвлекуваат дека Словените на европскиот континент се ‘depuis la nuit des temps’ ‘од временска ноќ’, т.е. од така давни денови таа минатост не може да се мери со историски мерила...Меѓутоа, во тоа давно доба тие не биле познати под името Словени, кое се јавува подоцна по Христовото родување, туку, како поновува Шафарик во ‘Старожитности Славјански’, во ‘Потекло на Словените’, итн., под името Виндо-Срби, Вендо-Срби, Венето- Срби, итн., толкувајќи ‘Виндо’ како ‘Индо’, т.е. од Индија...Така кај античките писатели е забележано само ‘Венди, Венети, Виниди’. Домашни и страни слависти, кои се бавеле со тој проблем, го наведуваат примерот на Лужичките Срби, кои Германците и денес ги викаат ‘Венден’, додека тие самите за себе кажуваат едино ‘Сим Сорб...’

СРБ, Срби настанало од Сораби, т.е. собаќа, са-раби, робови божји.

Па премда тоа е така и премда Словените во Европа се староседелци, и премда е докажано дека најстари Словени биле Србите околу Дунав и на Балканот, откаде се ширеле во сите правци...ипак тој чинител се премолчува...Во минатиот век меѓутоа, а и пред тоа биле гласови на вистината и писателите кои ги изнесувале вистинските научни чинители...Меѓутоа, на друга страна се дигнале германските лингвисти и историчари, на кои им било особено дошло до тоа да го докажат нивното право на земја која ја грабнале од северните, балтички Срби...и Срби на Рајна...“.

Значи, името Склавини се јавило подоцна по Христовото родување. Тоа го заменило името Венети, а Венети=Склавини живееле источно од реката Рајна. Исто така, и западно од Рајна просторите биле венетски, само немало склавини.

Таа, на стр.. 41, пиши: “Хрватскиот историчар, Рачки, во напред споменето дело од с. 6.-7. кажува: ‘Во почетокот Словените се викале со домашното име Срби, т.е. роднини, а странците, специјално Германците, ги викале Венди, или Винди. Под тоа име Словените ги познаваат и Грци и Римјани уште од седмиот век пред Христа. Ширењето на римското царство и Римјаните ги одбиваат точните податоци за Виндите, т.е. Србите, а кога е уништена старата римска држава, нестанало старото домашно име Срб како општо на сиот род те тоа се задржува кај Полабските Срби и Јужните Срби’.

Јосиф Добровски прогласен за ‘патријарх на славистиката’, језуити и ректор на богословието, во својот Годишњак за 1827. г. пиши: ‘Истоветност на Лужичките Срби и балканските Срби не е случајност. Таа потекнува од прастари времиња кога

со српското име сите тогашни Словени се нарекувале пред него што настанало словенското име’ “.

“Маѓарот Калај пиши во својата ‘Историја на Србите’: ‘По испитувањата на најдобрите научници сите словенски народи во прастаро доба се викале Срби, а Словени и Анти биле само ограноци на ова семејство’ “.

Таа, на стр. 42, истакнува,што пиши Грегор Крек,професор на универзитетот во Грац: “ ‘Кај страните писатели и како историски народ се појавуваат Словените под две разни имиња, и тоа под домашни, во писмените документи малку раширеното име, Срби... и повеќе распространето (кај странците)- Венети...’

Во продолжување на својата студија професор Крек вели:

‘Наскоро домашна ознака на Србите како колективен назив, како назив на голема народна заедница, ќе биде потгисната а исто така и називот Венети, да се повеќе би го отстапило местото на името Словен..., со кој пак се означува само вкупниот словенски запад, додека за источните племиња појавува името Анти (ама, не пред VI. век)...’

Малку понатаму Крек пиши:

‘Името Срби кое некогаш означувало словенски народ (воопшто), се повеќе се стеснувало и денес припаѓа само на становниците на двете Лужици и јужнословенското име Срби. За оние први две племиња ние кажуваме Срби само за тоа да ги одвоиме (разликуваме) од Јужните Срби, од кои веќе со јазикот оштро се одвоени’.

И најпосле, на с. 330. професор Крек кажува дека се:

‘Во далечното минато на Буг живееле Бушани, едно словенско племе, кое порано се викало Срби’ “.

Поимот Склавини почнал да се применува од VI. век н.е. како замена за поимот Анти и Венети, со потекло од јужниот Балкан, кој бил населен, а преселбите продолжиле кон север.Ова било поврзано со постепеното ширење на сувиот појас. Ама овде е битно, дали Србите низ Европа имале ист српски јазик, за тие да бидат еден српски народ. Бидејќи се кажа, “Јужните Срби, од кои веќе со јазикот оштро се одвоени“, Србите никогаш не биле еден српски народ, што залудно го пишат српските автори за својот српски народ. Тој бил само од 19 век, а српскиот јазик не бил српски туку само македонски,на Македонецот Кирил Солунски, тн.старословенски. Вук Караџиќ ја повторил истата грешка што ја направиле Русите. Така Германците во 19 век почнале да се обединуваат со германскиот протестантски јазик, а Германците биле и католици, а Русите и Србите биле еден народ со тн.старословенски. Со откажувањето од него се создале Руси и Срби, што продолжило со другите без крај.

“И други историчари во врска со ова прашање го даваат своето мислење и заклучоци на основа најголеми документи, па и каноникот Рачки, кој пиши: ‘Ширењето на својата власт кон север и исток Римјаните почнале да добиваат поточни вести за Србите кои тие ги нарекувале Вендали. Под името Венди ги познавале Феничаните и Грците, а подоцна и Римјаните, Србите уште во VII. век пред Христа, кога од српските краишта покрај Балтичко Море извезеле ќилибар’.

Русинот Александар Гиљфердинг како да ги продолжува мислите на претходниот писател во својата историја, пишејќи:

‘Балтичките Винди имале големи и богати градови, просвета, државно и верско уредување и трговија, кои достигнале таков развиток да современиците биле задивени. Судејќи по чинителот дека во тоа доба на бескрајниот простор постоеле

разни држави на Србите, кои ги поврзувал само еден заднички јазик, а не и политичко единство, тоа цепање на Србите можело да настане неколку илјади години пред Христа, кога след размноженоста и пренаселеноста се движеле кон новите земји и новите домови’.

Овде веќе повеќе пати цитираниот каноник Рачки кажува во својата ‘Повијест Славена’, на с. 87., дека полскиот научник Суровјецки, како и рускиот летописец Нестор Чесни Кијевски рекле, дека Словените, одн. Вендите, а всушност се Срби.

‘Првобитни становници на Европа од почетокот на историската ера’ “.

“Втор германски историчар, Heinrich Leo,⁷ во своето подолу наведено дело напишал: ‘Срби, заедничко име за сите Словени јужно од Љутице (Вилца), доаѓа од санскритската основа ‘сарб’, ‘срп’, што значи: ‘оди’, ‘трчање’, ‘лизгање’; во германскиот би било: Strom, strömen, lat. Serpo, serpere. Ова старо име ‘Срби’ означува, значи, Срби, Венди како лутачки племиња во стално движење и мора да биде дека било наденато или од другите или од нив самите во старо доба, додека уште воделе номадски живот“.

Пимот Србин произлегува само од срп, кој како оштер се лизга...

“По свршувањето на Првата светска војна, Германецот, Rudolf Kleinpaul, го објаснува потеклото на зборот Deutsch, па во врска на тоа кажува: ‘Ова име има нешто упадливо, и ако тоа не стои сосема само, имајќи своја паралела во името Срби, со кое се нарекуваат не само Словените на Балканскиот Полуостров, туку и нашите Венди, или Сорби, кои Шафарик исто така ги изведува од поимот народ (Срб), бидејќи тој поим не содржи никакво обележје, кое неговите носители би се разликувале од останатите народи...’.

Во поново доба и романските научници се бават со објаснување на името Срби. Меѓу нив се најдува и правниот историчар Д. Каушански од Букурешт, чие мислење исто така овде е прикажано, напоменувајќи дека тоа е само интерпретација на Шафариковиот заклучок. Каушански, наиме, тврди: ‘Срби значи исто што и сродници; така се нарекувани сите Словени, кои западните соседи ги викале Венди’ “.

Поимот Deutsch е според Деут=Теут, Теута, илирска кралица, а Илир=Венет, што важело со венетскиот=тн.словенски бог Герман. Сè само балканско потекло. А, пак, западните соседи самите се нарекувале Венети, а вакви биле Келтите=Галите.

“Не ни е нас можно овде да го изоставиме она, што се пренесува од Минхенскиот ракопис на германскиот археолог и келтолог Johann Kaspar Zeus. Ево тој значаен текст: ‘Ова име допира се до најодалечената старина. Ние го најдуваме во својата првобитна, вистинита, домашна форма веќе кај Плиниј (79. г. по Христа) и Птоломеј (175. г. исто така по Христа) во низ други народи населени измеѓу Волга, Мијотиса и Дона... Од тоа јасно произлегува колку уште тогаш била распространета употребата на името Срб. Тоа е одлично потврдено со зборовите на Баварскиот географ; според него земјата Сериуани (т.е. Србаља) така голема, да сите словенски народи од неа произлегле, како што самите тврдат’ “.

Самите имиња Јохан=Јован, Каспар=Каспар и Зеус=Зевс се балкански.

“Веќе споменатиот ‘патријарх на славистиката’, Јосиф Добровски во напред споменатото дело кажува: ‘Ако ги споредиме двата најверодостојни сведоци за Словените на VI. век, Јорданес и Прокопиј, тоа тогаш со сигурност гледаме дека

⁷ Vorlesungen über die Geschichte des deutschen Volkes und Reiches, II, Band, Halle, 1857.

називите Венди и Спори (Срби) двете се главни имиња на едно исто народно стебло'. (Само спор=спор и срб=срп, Р.И.).

Исто така веќе споменатиот германски религиозен писател Екерман кажува во своето, овде наведено, дело на страна 8.: 'Винди, Спори, Срби- тоа се општи имиња на Словените'.

Споменатиот француски слависта Сипријан Робер, во така веќе наведеното дело 'Le monde slave', на страна 40 кажува: 'На почетокот сите Словени се нарекувале Венди, или Срби. Јас нема да го испитувам кое од овие две имиња му претходело на другото; ќе се ограничам да утврдам дека името Срби, е еднакво како и името Венд, ја одбележувала целокупната раса...'

Истиот научник во своето уводно предавање на Collège de France заклучил дека јазикот е мајка на сите словенски говори српски јазик, како и да се 'Србите на Илирија навистина најстарите измеѓу Словените'.

Во оваа студија на тие Роберови теми им е посветено посебно поглавје...

Германски ентограф Kohl исто така тврдел: 'Името Србин беше некогаш едно од големите вкупни ознаки на Словените. Еднакво како кај Германците името 'Алемани', кое, кај Французите, е уште ознака за Германците, а назив Србин до денес останал само како ознака на еден дел на Словените'. (Алемани ново име, Р.И.)

Дури и Perwolf исто така говорел за некогашната многу поголема распространетост на името Србин. Еве, како тоа тој го забележал: 'Народното име Србин некогаш било јако распространето, а до денес го носат два словенски народи: Срби и Лаби (сега само уште во Лужица) и Срби на Дунав, за чии блиски врски не знаеме ништо...'. (Тие биле само српции, жетвари, косачи со своите српови=коси, Р.И.)

Прускиот историграф, Friedrich Ruehs, кажува на самиот почеток на деветнаесеттиот век: 'Србите одиграле најјана улога меѓу илирските Словени, а во Влашка уште и денес се подразбираат под името Србин, или Сирб, сите словенски народи од онаа страна на Дунава...'

Основачот на модерната германистика, Јаков Грим,⁸ во својот предговор 'Мала граматика на Вук Караџиќ', го кажува следното: 'Всушност, Србин изгледа дека е најдобар назив, со кој граматички можат да се обфатат сите овие народи со исто потекло и јазик. 'Срб' само по себе е со темно потекло (како и најголемиот дел на старите називи на народите), ама е чист словенски збор, кој Дубровски го држел погоден да постане општа ознака на сите словенски племиња. Неа ја сретнуваме и во западната гранка (на словенските народи), како и во јужната (Словените кои живеат во Лужици, исто така се викаат Сорби)...Према тоа, мене ми изгледа дека нема пославно име, кое би можело да се употреби за сите Југословени. Ни едно друго југословенско племе нема таква историја, која би можела да се спореди со српското...'

Во своето дело 'Словенка' Јосиф Добровски кажува: 'Кога би имал да предложам (заедничко) име за двата поретка под кои сите словенски народи можат да се сврстат, тоа би било името Србин' ". (Само Србите биле Венети, Р.И.)

Само српскиот јазик е мајка на сите јазици, оти тој бил македонски, на Македонецот Константин Филозоф, тн.старословенски, венетски=илирски.⁹

⁸ Jakob Grimm, Wuk's Stefanowitsch kleine Grammatik, verdeutscht und mit einer Vorrede von J.G., 1824., Seite XXIII. "VERDUTSCHT".

⁹ Вук Караџиќ бил заведен од Грим...Кога тн.Германи се обединувале со германскиот јазик, кој тек тогаш станувал заеднички германски јазик, пред тоа бил латинскиот и франковскиот, Вук Караџиќ,

“Мавро Орбини кажува во својата мошне опсежна историја¹⁰ дека може да се смета дека српското, или, по денешна терминологија, словенско иселување вистина отпочнало уште пред 6.000 години, или, уште попрецизно, пред 6.060 години. Занимливо е прашањето како се дошло до наведената бројка ?Затоа говорат разни податоци, ама ево најречитивиот кој го наведува самиот Орбини: ‘Србите, кои дошле од Мала Азија преку Балканот, па се до Рим, стигнале таму пред оние Срби, кои дошле од север од Скадинавија, а тие последни дошле 1460. година пред Христа’ “.

Се работело само за Венети, со балканско- малоазиско потекло, по Потопот.

Таа на стр. 65 го наведува Порфирегонит, под насловот: “За Србите и за земјата во која сега живеат“, стои: “Треба да се знае, дека Србите водат потекло од некрстените Срби, кои уште се викаат и Бели, населени од онаа страна на Турција (Маѓарска), во пределот кои тие го називаат Бојка, а кои се граничи со Франкија... Таму, значи, овие Срби биле населени од почетокот“.

Па на стр. 73 таа го истакнува Otto Hanisch, со книгата “Маздазан- Учење за расите“, со текст: “Јужните Словени како и Маѓарите имаат свое главно седиште во Маѓарска и оттука се прошириле по Баварска, Тирол, Ломбардија, Луксембург, Шкотска и Португалоја...По нивното доаѓање тие не се мешале, па затоа ги сочувале своите првобитни одлики. Нив ги вбројуваат во Словени, ама тие не говорат на словенски, туку со јазикот на жителите на Хималаите, кои претставуваат остаток на луѓето на белата раса...“.

Значи, Белци со варварски=пелазгиски јазик, кој бил венетски=илирски=тн. словенски. Одродувајќи се од тој јазик се создале одродени Белци, тн.Несловени.

На стр. 120 таа ја пиши примедбата на Шафарик и Суровјецки: “Оти старите Илири да биле истребени и Словените ништо друго до ‘разровани градови по цела Илирија’, или пустиња без луѓе не нашле, како тогаш би дошло до тоа, уште и денес да постојат сите имиња, кои ги споменале старите географи и историчари во Илирија и Тракија, уз незнатна измена ? Без непосредно јазично наследство меѓу луѓето, тоа единено би можело да се објасни со боженско откритие...“.

ИЛИРИЈА

Олга Луковиќ Пјановиќ, книга 2, стр. 172 пиши, што Пејсонел¹¹ наведува за словенскиот јазик: „...‘...сите тие народи кои ги споменав имаат заеднички јазик, чии дијалекти се разликуваат мошне незнатно“

Но Пејсонел не се задржува само на тоа тврдење. Во продолжување на своето дело, на с. X. тој кажува, дека Бабдури, во своите белешки за Константин Порфирогенит тврдел, дека е ‘илирски’ одн. ‘словенски’, а ние ќе речеме српски, постоел на Балканот пред 7. век по Христа, каде, по усвоената историја, Србите се на-

---

како што претходно направиле Русите, создавајќи од тн.старословенски руски, од тн.старословенски создал српски јазик.Бидејќи народот зборува едноставен јазик,српскиот како тн.старословенски станал службен, но уште тој не станал народен, што важело со германскиот во Германија, кој бил/е прв странски јазик во Германија. Како потврда дека српскиот не бил народен туку уметнички е доказот што В.Караџиќ ја внесол дури слабата и мешовитата промена на именките на германскиот јазик, а неа не можат да ја знаат необразованите, душевноболесните...Срби. Видлив е Вуковиот злостор.

¹⁰ Mavro Orbini, *Il regno de gli Slavi*, Pesaro, MDCL.

¹¹ Charles de Peyssonnel, “Observation historiques et géographiques sur le peuples barbares qui ont habité les bords du Danube et du Pont-Euxin, Paris, 1765., Ed. Tilliard.

селиле на полуостровото. Пејсонел уште прецизира, дека Мавро Орбини, свештеник на малтскиот ред, тврдел на 173. страна на своето дело...

‘...дека народите на Илирија говореле со словенски јазик, пред него што Словените се дочапнале таа провинција’. (Значи, Орбини пиши за Склавини, Р.И.)

На ова место госпоѓа Борисављевиќ приметова:

‘Мавро Орбини нелогично кажува дека народите говореле словенски јазик... Ова е класична збрка, намерна, или ненамерна, да не се признае дека претходно се говорело на српски’ “ (Српски службен само од 1868 година, а не порано, Р.И.)

Олга Луковиќ Пјановиќ¹² го цитира Сипријан Робер: “Да не заборавиме, дека Словените се блиски по своите обичаи и по сите свои уредби- на Хелените; историја на едните, е историја на другите; нивната судбина изгледа соединета веќе во античко доба. Германската наука залудно се сили, нас да ни ги престави Словените како уљези во Европа, меѓутоа, тие се уљези исто така како и Грците, тие биле во Европа пред Готите, тие германски отци. Може дури да се каже, дека Германија постанала само со распарчување на словенските кралства, оти уште во времето на Карло Велики, се што било од онаа страна на Рајна, тоа не била Франачка, туку Славија. Денешна Австрија се состоела само од Словени, а во Прусија, се до XVI. век уљез бил Германинот, кој тука живеел само како полски вазал...”¹³

Да би “...требало повеќе да се бави со Србите, или Илирите...Навикнавме, тој понатаму кажува, да го видиме седиштето на словенската моќ само во Русија...; Ама далеку од тоа да може да биде исклучено од рамките на словенските области, Подунавјето, напротив, нивната осовина и средиште...Први словенски маси заблестале на големата река...на таа циновска раса...Најживотворна артерија на словенското тело, Дунав, само е значи словенска река...”.

“Спомениците покажуваат, дека скоро сите стари народи имале две имиња, едно, така да кажиме, надворешно, друго внатрешно; едно профано, познато од сите, име фрлено пред непријателот. Друго пак име било свето, тајанствено, побожно име на расата“. (Кај нас имало семејно име и прекар како надворешно име, Р.И.)

“Меѓутоа, присуството на Словените пред Христа во илирските области, како и на Дунав, може да се докаже со мноштво имиња на места, реки, планини, кои очито носат словенски печат. Би можел да цитирам еден голем број антички градови...чие значење сосема е јасно само на словенски јазик. Еден знатен град во Македонија, се викал Србица. Кај Птоломеј Сербинум име на една друга населба во Панонија, која Појтингерова табла го означува како Сербициум...”

“Јас побожно го зедев како почетна точка на целата словенска наука за старина тој Несторов одломок. Од тој текст ќе тргнам, како во следното излагање би го покажал потеклото и постепено родување на четири големи националности: Илиро-Срби, Чеси, Полјаци и Руси, кои чинат четири облици на славизми“.

Само да не се изуми, Херодот (5 век п.н.е.) и Прокопиј (6 век н.е.) не ги знаеле подунавските населби, кои биле краткотрајни, само за некој топол период кога таму се живеело. Следи тие за нивно време биле затрпани. Токму затоа Подунавјето не било населено. За Хадријан (2 век н.е.) северно од Дунав не било населено, а преселбите почнале потоа. Следат Склавини во 5 век н.е., а веќе кај Јустинијан (6 век н.е.) имал гранични едининци со градежи...А ова што го пишел Не-

¹² Олга Луковиќ Пјановиќ, Срби...народ најстарији, 1993, книга 1, стр. 147.

¹³ Се работело не за Словени од слово, туку само Склавини. Пак, Готите не биле Белци, туку Монголи.

стор било во 11 и 12 век. Тоа било предочна за да се говори за Срби. Пак, Србија била само од 19 век. Тек многу потоа во Подунавјето биле откриени населбите.

За да се потврди дека Русија како венетска=илирска била нова, го потврдува наводот на Олга Луковиќ Пјановиќ: “Своето мислење да би го поткрепил, тој не може да го мимопомине Плиниј и Птоломеј, кои Србите ги означиле како Серби, Сербои, Сирбои: Σερβοι, Σιρβοί. Тие руски Срби, кажува Сипријан Робер, уште во деветиот век по Христа преставуваат голем народ. А Константин Порфирогените, независно од Србите ‘...од онаа страна на Турција (Унгарија, Р.И.)’ “.

Житница за Балканот и Мала Азија бил Египет. Потоа сувиот појас се поместува кон север. Подунавјето станува житница по 15 век, а потоа Јужна Русија, каде бил создаден и почнал да се развива Киев, руска престолнина. Според голем број аналитичари, Киев започнал да се развива уште во 9 век, што е запишано во една повелба на летописецот Нестор во почетокот на 12 век.

“...големиот народ Срби, кој се дели на два дела: Бели, или слободни Срби и Црни, или покорени“.

“Ако од праисторија на Русија преминеме на Полска, и тука исто така ќе најдеме Словени, означени долго време со името Срби. А книгата ‘Етимологија’, ‘Mater Verborum’: ‘...изричито кажува, дека староседелците на Сарматија биле Срби’ “.

Бидејќи овде се говори за Турција (Маѓарија) со Скити=Татари, кои биле коњари, истото важело и за Сарматите. Тие биле само Монголи, никако говедари...

“А зар Церија, таа илирска кралица, не го носи своето име по планинската област околу Цер ?“

“Најпосле кој знае, дека на римски начин напишано Генциус (Gentius) не го означувало господарот на Зета, т.е. областа, чиј главен град бил Скадар, кој отсекогаш била главна своина на илирските (т.е.) српските господари ?“

Меѓутоа, за српски јазик и српска историја само по 1868 година, а не порано.

“Присуството на Словените пред Христа во областите на Илирија и Дунав, го потврдуваат мноштво имиња на места, реки и планини, кои- очигледно- носат словенски печат...Еден знатен град во Македонија се викал Србица. Кај Птоломеј Сербинум е има на еден друг град во Панонија, кој на Појтингеровата Табла нарекувал Сервициум...Ние се повикуваме на авторитетот Полибијев...кој веќе изричито разликувал на Јадранското Море...автохтони (станогвници) ... на Илирија, кои говореле со еден негалски јазик, уште помалку со латински, или грчки: на која човечка раса можеле да припаѓаат, ако не биле Словени ?

Најстариот словенски хроничар, Чесни Нестор од Киев, нас ни ги преставува со сигурност, на крајот на XI. век, Русите (како народ) со потекло од Илирија, откаде биле поттиснати према север и најпосле одфрлени преку Карпатите од латинските освојувачи и од Келтите. Во самиот почеток на својата хроника. ‘...Нестор, набројувајќи ги на основ на Кедрен сите народи на светот, додава како толкување на зборот Илирик- Словен, да би покажал, дека на Словените гледал како на најстари становници на Илирија’.

За да би бил појасен, Нестор додава:

‘Од седумдесет и два народи...еден се викал илирски, т.е. словенски. Тој станувал долго на бреговите на Дунав, во областите, кои денес се викаат Бугарија и Маѓарска. Оттаму Словените се рашириле по цела земја, земајќи различни имиња, према областите по кои се населиле.

Јас, за целата словенска археологија, побожно го зедев овој Нестров одломок како тргнувачка точка. Од овој текст ќе тргнам, како би го покажал...потеклото и постепеното родување на четири големи народи: илиро-српски, чешки, полски и руски’.

На едно друго место Сипријан Робер опширно ги изнесува поводите, на основа на која заклучува, дека Србите од Балканот се најстари меѓу Словените... Ние цел тој текст веќе го донесовме во почетокот на оваа студија, па овде да го понови-ме само неговиот крај како најбитен во однос на она што расправаме во ова поглавје (на стр. 147 продолжува Олга Луковиќ Пјановиќ, Р.И.):

‘Најпосле- преминувајќи го Дунав- долго не ми требаше поново да најдам козак од Украина, Русини од Галиција, полски карпатски Горанин и чешки судетски Планинци, со една реченица- сите првобитни племиња на другите словенски народи дивно сажети во Балканските Илири...не ли требало, од тоа да заклучам, дека најпосле ја допирнав живата стена, земја на првото формирање, дека Србите на Илирија навистина биле најстари меѓу Словените ? ’ “.

Се кажа негалски јазик, латински и грчки. Се потврдува, Галија била западно од реката Рајна со галски јазик кој бил венетски, оти Келтите биле Венети. Венетите источно од реката Рајна создале Склавини, а склавина означувала област, како што било на латински провинција и на тн.грчки (коине) тема, од теме на глава. Во Илирија живееле Венетите, а венетска земја била Русија, создадена од Македонците. Дека Македонците ја создале Русија пиши и Харолд Ламб.

ВАРВАРСКИ ЈАЗИК НА ЦРНОМОРИЕТО И ЈУЖНА РУСИЈА

Херодот пишел дека од персиските простори, Мала Азија и Балканот се селево во северното Црноморие и пошироко Скитија. А тие постанале Јужна Русија.

Олга Луковиќ Пјановиќ, книга 2, стр. 139, го пиши насловот: „Кој јазик го научил римскиот песник Овидие (живеел од 43. г. пред Христа до 18. г. по Христа) во прогонство на брегот на Црно Море“. Игнациус Георгиус (Игнат Ѓорѓевиќ) „...за да би го напишал своите стихови, морал да се ослони на граѓата во врска со Овидие, на кои наишол негде во некоја од римските библиотеки за време на својата висока студија. Уз тоа, бидејќи тој бил и свештено лице кое припаѓало на католичката црква, нему сигурно му била достапна и Ватиканската Библиотека...“.

(Следи наведување на песната: ..., Р.И.)

„Наведувајќи ја претходната песна нас не ни беше цел да вршиме нејзина естетско-литерарна анализа, туку исклучиво да се послужиме со неа како сведоштво за јазикот кој го научил Овидие во прогонство во Томи на Црно Море.

Познат е пресирот кој го одгледувале и Грците и Римјаните во однос на се што е ‘варварско’; те така ни едни ни други не се труделе нити да го научат јазикот, кој едноставно го нарекувале ‘варварски’, што совесниот Шафарик мошне оштро го критикува. Еден Херодот, на пр., се задоволуваше само тоа, да напиши: ...

‘...со кој јазик говореле Пелазгите, не можам точно да кажам’,

да потоа би додал попат било каков незаинтересиран грчки граѓанин: ...

‘...Пелазгите говореле со варварски јазик’.

Херодот го надоаѓа Римјанинот Плиниј со следното запишано сведоштво: ...

‘...малку имиња на народот се достоини, или лесно да се изговорат...’ и

‘...простачки и варварски назив...’.

Затоа е право чудо дека тука и таму ипак понешто се очувало, што можело да послужи како сведоштво на истражувачите желни на знаење и вистина, па и тие мошне ретки остатоци најголем дел се расипани и изобиличени да е често потребна голема оштраумност и досетливост да низ густа магла би се угледал трачок светло, Всушност, исто тоа би можело да се рече и за римскиот песник Овидие, кого 9. г. по Христа римскиот цар Август го прогонил од Рим во далечно место Томи на брегот на Црно Море, каде Овидие и умрел девет години подоцна, т.е. 18. г. по Христовото родување. Премда песникот во својата Елегија 3, од книга III. оставил аманет да биде закопан во Рим таа желба не му била исполнета. Према Еузебиус гробот му бил ‘juxta urbem’, т.е. сосем покрај градот на прогонство. Минуциус (Minucianus) пак, кој бил блиску до Овидиевото време, тврди дека го сохраниле Гетите и му подигнале споменик пред вратата на куќата во која како прогонет живеел: ‘Strutum idem illi Barbaris, per multas lacrimas, tymbum ante jannam’.

Значи, не само дека ‘варварите’ го сохраниле, туку за него пролеале и многу солзи, ‘multas lacrimas’, што значи, дека тие ‘варвари’ не биле тие што под тие зборови се подразбирале и Грците, и нивните подржувачи Римјани !

Па бидејќи дека Овидие меѓу тие ‘варвари’ поминал скоро една деценија ние не би очекувале од него за нив објаснување кои нас денес би биле и така непроценливи драгоцености. Колку год дека неговиот страв угладен на римскиот граѓанин пред варварите наоружани со отровни стрели бил голем, ипак песникот Овидие не можел а да не запази една благородна особина на тие нему туѓи луѓе, за кои кажува: ...

‘Пријателство ги возбудува варварските срца...’.

Но, кои биле тие варвари и какви имиња им дал римскиот песник ? Нажалост, до нашите раце дошле само Овидиевите латински стихови, а тие се оскудни во обавестувањето. Тоа што било понајдено, тоа се Овидиевите песни пишани со ‘варварски’ јазик, за кои од самите варвари добил аплауз. Нам би ни била доволна само еден јасен ‘варварски’ збор, да би направиле заклучок за видот на некогашниот говор на дунавските и црноморските брегови !

Навистина, Овидие пее: ...

‘Јас сум скоро гетски песник. Ах !. Мие е срам; напишав со гетски јазик книжица и ги распоредив према нашите мерила варварските зборови; и се допаднав; честитај ми ! И отпочнав да уживам глас на песник меѓу неугладените Гети...’.

Нажалост, при ова нам Овидие не ни соопштува ни една еден ‘гетски’ збор. Продолжувајќи иста таа своја елегија, тој понатаму (во стихови 33.-38.) кажува, кога го свртил последниот лист и го завршил читањето на песната инспирирана со страна муза: ...

‘...се воздрмале главите и сите тоболци се полни (стрели) и долг жамор во гетските усти беше...’.

На едно друго место на истата збирка Овидие се жали, како често би сакал нешто да каже, ама отпочнува зборови да му недостасуваат, како да заборавил да говори латински, па додава: ...

‘Околу себе слушам да се говори само скитски и трачки и ми се чини дека можам да пишам гетски начин. Верувај ми, се бојам, да не читаш во мојот ракопис понтски зборови, помешани со латински’¹⁴

До сега воочувавме, дека Овидеј споменува Гетско, Скитско и Трачко име, на основ што сигурно може да се заклучи дека и Гетите и Скитите, и Трачаните-ако не потполно со ист јазик, а тоа сигурно на начин измеѓу себе мошне добро се разбирале.¹⁵ Но со тоа не е завршена листата на имиња; на нив им додаваме управо споменатите ‘понтски зборови’, кои би можеле да се односат на сите три изредени имиња. Па ни тоа не е се. Оти, истите тие ‘понтски зборови’ можат да се однесуваат и на Сарматите, кои во Овидијевите стихови исто така имаат свое место; ставајќи ги Сарматите уз Гетите (ама не на Скитите кој бил татарски, Р.И.), тој нас со тоа, несумливо, јасно ни дава до знаење дека тие јазици спаѓаат во иста група, оти инаку следниот стих би бил неразбирлив:

‘Jam dicti Getice Sarmaticeque loqui...’ (Trist., V., 12., 58.)

Овидие, значи, овде кажува:

‘Веќе сум научил, да говорам гетски и сарматски’.

Па не само тоа; песникот тврди, дека често дури е и приморан да говори сарматски:

‘Ille ego Romanus vates- ignoscite, Musae ! –

Sarmatico cogor plurima more loqui’. (Trist., V., 7., 55.-56.)

Овде Овидие се жали:

‘Јас, римски песник- опрости, музе !-

мошне често сум присилен, да говорам сарматски’.

И овде тој во продолжувањето додава да отпочнува да заборава латински зборови,¹⁶ те да се бои дека книжицата која ја испраќа во Рим содржи многу ‘варварски’ изрази.

Во книгата V. елегија од Црно Море. Овидие поново се жали како е

‘фрлен далеку на сарматскиот брег’:

‘Sic ego Sarmaticas longe proiectus in oras...’

Да тоа во книга IV., ел. 8., 16. би го потврдил со два збора:

‘...Sarmaticis locis...’,

‘сарматски места...’

Во книга V., ел. 7., и .-20., Овидие го прашува својот пријател од Рим, дали би сакал нешто да сознае за народот на градот Томи, за неговите обичаи и воопшто за средината во која живее ? Потоа ја опишува мешавината на Грците и Гетите, на што го додава поголемиот број на Сармати: ...

‘Sarmaticae maior Geticaeque frequentia gentis...’

‘Веќе мноштво на сарматскиот и гетскиот народ’,

¹⁴ Скитски; трачки на гетски начин; понтски, „т.е. зборови, кои ги научил на црноморскиот брег“.

¹⁵ Во Скитија и Сарматија се преселиле Белци и тие го прифатиле името Скити и Сармати. Бидејќи во Сарматија било потопло, Белците таму без прекин се населувале. Следи Сарматите да имаат домашни животни, но не Скитите кои како Монголи опстоиле само ловци и рибари: Скити, скитски јазик.

¹⁶ Бидејќи Овидие почнал да заборава латински јазик, латинскиот не бил народен. Тој не бил народен се до 18 век, до кога бил официјален католички јазик. Во Италија се учело латински и јазикот на сенатот на секој град (Венеција... Неапол...). Тој бил вулгаренлатински. Синот на Георг Кастриотис, Јоан, кој во Венеција студирал, тој го учел латинскиот и јазикот на Сенатот на Венеција. Латински бил мртов јазик. Како него ненароден јазик бил и коине. Него го употребувале образовани, богати...

меѓу кои римскиот песник не прави разлика. Напротив, тој повлекува дека и едни и други редовно на плеќите носат тоболци полни со стрели со врвови затруени со жолт змијски отров; и едни и други имаат снажни гласови, сурови лица,¹⁷ претставувајќи така жива слика и прилика на богот на војната, Марс. Тој нас понатаму не обавестува дека ни Гетите ни Сарматите не ја сечат косата, а ниту брадата, како и дека нивните раце мошне брзо задаваат рана со нож, бидејќи

‘да секој варварин носи нож за појасот’.

Со други зборови, Сарматите и Гетите овде во некоја рака се поистоветени и опишани како војнички народ, што тие, по историјата, и биле. Тоа Римјаните, во останатото, добро го осетиле, водејќи со нив долги војни.

Во книга I., 8., 38.-39., Овидие Црно Море го нарекува ‘злосреќно’ море, со кое ги спојува

‘дивите планини на Скитија и Сарматија...’, додека му
‘варврските волови ја влечат варварската кола’

Римскиот песник, изгледа, бил опседнат со мислење за Сарматите, па нивно то име го поврзува и со идејата за својата смрт, пеејќи со извесно чувство на судбинската неминовност. ...

Ево, што кажува Овидије во претходните стихови:

‘Оти, ако бесмртниот дух лета високо горе и ако зборовите на старците од Самос се вистински, мојата сенка на Римјанин ќе лута меѓу сенките на Сарматите’.

Така римскиот песник во некоја рака му дал предност на сарматското име, поврзувајќи се себе со Сарматите и после смртта, што во никој случај не е за занемарување. Премда не се посветувавме посебно исклучиво на студијата на Овидијевиот престој меѓу црноморските ‘варвари’; едно ипак ги запазиме; оние, кои со таа студија се бавеле го земале во обсир воглавно гетското име, со тоа исклучувајќи сите останати. Секако, овој проблем мора темелно да се изучи, уз особено посветување внимание на откритието, или откритијата на Игњат Ѓорѓиќа, кој, своедобно, Себастијан Долчи сигурно морал да го има во рацете, да го познав и високо цени...“.

Се истакна: „ни Гетите ни Сарматите не ја сечат косата, а ниту брадата“. Наспроти нив, Скитите=Готите биле со бричена глава и со перче кое висело. Пак, оние како христијани косата не ја стрижелеле. Тие како Монголи биле темни и мали од родот Амал (=а мал), без или со ретка брада, со влакно на косата дебело. Ова се гледа кај Готите, кои според балканското име и бог Герман германските автори ги нарекуваат германски народ. Тие како Монголи не биле говедари и свињари. Бидејќи во монголска Скитија и Сарматија биле населени Белци, тие во Сарматија се нарекле Сармати со свои говеда (вол, Волос, волска...) и свиња. Напротив, Белците во Скитија се уште биле Гети, спротивно на Скити. Скитите биле само коњари. Нивните коли ги влечеле коњи. Тоа во 4 век било и запишано, кога Готите ги поминувале понтонските мостови, тие нивните коли ги влечеле само со коњи. Така тие се населиле на јужната страна на Дунав и дошле дури до Едрене...

За да се потврди, дека во монголската Сарматија Сармати станале Белци, е наводот на Долчи: „Навистина, веќе на основа на најстарите споменици се заклучува, дека на Трачаните, Илирите, Сарматите и Гетите...може да му се припиши заедничко јазично општење, т.е. заеднички јазик“.(Бригите=Брзјаците имале гети, Р.И.)

¹⁷ Кога на просторите на Томи биле сурови климатски прилики, тие северно од Дунав биле посурови. Меѓутоа, Вајганд во 9 век н.е. во Томи говори за готски јазик: во коине биле внесени готски зборови.

На тие простори од разни причини следат и подоцнежни преселби. Меѓутоа, во тн.домовина на тн.Словени, северно од реката Дунав, каде било ладно...,таму немало преселби. Ова се гледа од забелешките на Адријан (2 век н.е.), кој таму престојувал во зимно време. Таму тој невидел ни животни ни луѓе.

Со наоди е потврдено, дека во Панонија немало „ниеден материјален доказ постар од 4 век н.е.“. Историчарот Приски (5 век), кој го опишувал пратеништвото од Константинопол кај Атила 448 година, напишал: (Жителите во Панонска низина, Р.И.) „мешајќи се со разните народи го научиле готскиот, хунскиот и латинскиот, а меѓу себе го говореле својот варварски јазик“. Панонија била северна од Дунав, во тн.домовина на тн.Словени, каде што во наведеното време се говорел варварски (тн.словенски) јазик. Во прилог е наводот на Оболенски. Тој говори: „Северниот брег на Дунав, од Белград до сливот бил населен со Словени уште во 500 година“. Веќе се гледа кога бил почетокот на преселби на Белци. Таму тогаш немало Склавини за да има тн.Словени. Пак, со склавина се означувало само област.

Псевдо- Цезариј, во почетокот на 5 век, пиши: Склавините и Фисонците живееле негде во близината на Дунав и поради тоа се нарекувале Подунавци. Склавините „се диви, слободни и безпоглавар, бидејќи своите водачи и старешини постојано ги убиваат било на гозба било на пат, и се хранат со лисици, диви мачки и меѓусебно се довикуваат како волци кого завиваат“. Со наводот се потврдува, во нивно време уште немало преселби на семејства со домашни животни.Затоа во оваа време имало само легии. Овие пристигале до реката Дунав, ги протерувале Скитите преку Дунав, наследство уште од времето на Филип и Александар Македонски, и се враќале назад, на своитре одредишта. На тамошните сурови климатски услови луѓето морале да борат да опстојат. Бидејќи тие немале домашни животни, тие морале да се хранат со диви животни и да се однесуваат како тамошните луѓе- Скитите. Ова било во спротивност на Белците од Сарматија, Сармати со волови.

Значи, Псевдо- Цезариј, во почетокот на 5 век, ги наведува Склавините. Па таму за време на Јустинијан (6 век) се преминало на гранични единици. За негово време таму се граделе касарна (=ка сар=цар, царна, кацарна),други објекти, цркви... Ова објаснува само едно најсуштинско: на склавинските (тн.словенски) простори од 6 век уште во 5 век се зборувал варврски јазик. Следи таму јазикот бил тн.словенски и тоа најмалку еден век пред да се создаде првата Склавина. Овие биле помасовни за време на Јустинијан, зашто пишел Прокопиј.

Преселбите продолжиле во новата ера, за и по времето на Јустинијан, а и потоа, најмасовно кога се бегало од исламот. Бидејќи во Русија и Украина денес се говори само варварски, кој бил пелазгиски=тн.словенски, тој јазик бил на Белците. Токму затоа следи исто писмо во Русија...Подунавјето...Балканот и во македонската колонија во Египет. Па на Каменот на Розета во Египет се најдуваат истите знаци со исти значења. Се ова говори, тој јазик и тоа писмо им припаѓале на Белците, кои во Русија се иселиле од Илирија на Балканот, зашто пишел Нестор Киевски.

КИЕВСКИ МОНАХ НЕСТОР

Олга Луковиќ Пјановиќ, на стр. 149, пиши: “Приблишувајќи се на одломците на Хрониката на Нестор Киевски, кои за оваа студија се од особит интерес, најпрво ќе се осврниме на еден нејзин превод, извршен на основа на ‘империјалното

петроградско издание', пропратено со белешките и збирките на непознати текстови, е печатено во Парис 1834. г.. Преводавач и коментатор бил Louis Paris.

Сосема на почетокот на ова издание нас не изненадува преводавачкиот протест: 'Е вистина, дека нас ништо во нашите современи книги не довело на пат на вистината и дека- на срамота на сите писатели, кои му се посветуваат на жалосниот занает на клеветникот на минатото- низ нивниот чуден и надмен пресир да избие... исто толку голем недостаток на образување, колку и веродостојноста'.

(стр. 4.) 'Дело кое денес го објавуваме...есте, а со тоа е се речено- од еден руски калуѓар од XI. век. Всушност, ни едно дело не допринело повеќе корист за историјата...'

(стр. 6.) 'Се што византиските историчари и странски писатели кажале...исто е толку недоволно, колку и неизвесно и содржи само раскази за настаните, во кои нивниот народ суделувал; а уз тоа, во нив се меша лаги и контрадикции'

На страна 14. Парис соопштува, дека Словените во Европа живееле од вајкаде: '...dès les temps les plus reculés...people immense...'

Додавајќи поблиска ознака: '...огромен народ...'

На страна 15. Парис изричито тврди, дека многу народи се принудени, да го трагат своето потекло во земјата на античките Срби...

На 16. страна тој го анализира начинот на работа на киевскиот свештеник, па кажува, дека во неговото изложување владее голема методичност, така да е се, што рекол, установено со голема јасност и со стриктни хронолошки ред. По Парис, Нестор ја развива својата приказна со многу смисла за ред и уз потполна сигурност, со толку труд и веродостојност...А на основа на се тоа, заклучува коментаторот, се гледа вистината на чинителите, кои претходеа на неговото време,¹⁸ кое- на тој начин да би ги изложил- не трагал само во народните преданија, туку и кај историчарите, како и во поузданите и добри установени традиции. Исто така, Парис мисли, дека ни кај еден друг автор не се наоѓа толкава веродостојност, на повеќе праведност и на повеќе љубов према човештвото..., што е единствена опаска во однос на еден писател на историјата !

Од страна 21. Луи Парис пиши нешто, што потполно го оправдува ставот на писателот на оваа студија према извесни надмени европски научници !Неговото кажување го открива битот на таа цивилизирана Европа, која од висина и со незнаење гледала на варварските Срби и Словени... .. (На француски не наведувам, Р.И.)

Предната работа е исто толку срамота, колку и скандал ! Па ипак- ужасна грешка е заташкана, ама накарадно и неvistинито учењето останало, па тогаш од Германија е проширено на цела Европа, па и на цел свет ! Но најстрашно од се е, што погрешката ја прифатиле управо оние,поради чие понижување таа е создадена, држејќи се на неа чврсто и мислејќи ја за неприкосновена вистина ! Ево го само првиот дел на таа неvistина:

'...Меѓутоа, во осумнаесеттиот век, во Германија се проширила најгруба и најдрска грешка во однос на таа Хроника...Таа брљотина се појавила затоа, што првиот германски преводавач, чие дело се појавило 1732. г., не го разбрал неговиот наслов...А неговата грешка повлекла со себе многу други...

Што повеќе, брљотини не помалку опростиви и кое поново може да се укори кај еден Германец, тоа е онаа, која 1828. г. направил во Лајпциг...еден учен ко-

¹⁸ Нестор пишел во 12 век, а времето за кое тој пишел било само од времето на создавањето на Киев.

ментатор на Нестора...Издавачот, не знаејќи да чита руски слова, името Нестор го сфатил како Хектор (или Нктор со грчки големи слова), значи, Хектор (Нктор), или Руски Анали...

Така киевскиот монах наишол во германската литературна престилница на смелоста на еден почитувач, кој го побркал со јунакот и падот на градот Троја !

Преминувајќи на самиот Несторов текст, т.е. на неговиот превод, одма, давно пред него што европските лингвисти ја откриле индо-европската заедница, ќе најдеме на сите имиња, кои во рамки на таа група споменуваат седум до осум векови после Нестора. А после тоа следи за Срби и за Словени воопшто еден мошне занимлив детаљ, со кој- изгледа- лингвистите не се бавеле. Со нив се бавеле интерпретаторите на Библијата, ама нивното толкување може да се земе попат на 'Хектора', створен од киевскиот 'Нестор'. Ево најпрво тој Нестеров одломок, онака, како тој го отпечатил под бр. II. во Парисовото дело:

'Спомислиша създати столпъ до небесе ... и събраше ся на мѣстѣ Сенарѣ поли, Здати столпъ, до небеса и градъ около юго Вавилонъ'.

Тоа е онаа 'вавилонска кула', чија висина била 5433 лакти, која Бог ја разрушил со снага на 'голем ветар' и чие рушевини постоеле повеќе векови...“.

“...Така не би имале никаков повод, да се прифати Несторовото тврдење по интерпретација на Шафарик и Суrowјецки во 'Прадомовина на Словените' (Die Urheimat der Slawen), стр. 155, чиј еден до овде приложуваме во копија. Навистина, на Шафарик и Суrowјецки не била сврхата, на ова место да докажуваат, дека Илирија била првобитно седиште на Србите- Словените, туку да го објаснат обликот Иљурик, кој го употребувал киевскиот хроничар (без на германски текст, Р.И.):

'Од тие 72-ва народи еден бил словенски...така викани Илири, кои се Словени...да на ова место само Илјурци (Иљурци) може да биде еден начин на читање, произлегува од предниот Илирик Словени и од целиот Несторов дел II. гл. 4. и дел III., гл. 9, а особено од гл. 10.: 'Ту бо јест Илјурик, егоже доходил апостол Павел; ту бо бјеша Словене первое', каде тој сосема јасно, со суви зборови ги претставува праседиштата на Словените на двата брега на Дунав¹⁹ во Илирикум, во Горна и Долна Панонија и Мезија, откаде ги потиснале Власите.²⁰ Начинот на пишување Илурик, Илурци, или поточно Илјурик, Илјурци, вместо Илирик, Илирци, не е ништо необично, кога се земе во обсер, дека во поголемите случаеви грчкото 'γ' старословенско У и дека е знак за омекнување 'Г' после 'Л' потполно својствен на словенскиот јазик. Воостанатото, скоро сите римски натписи на камен и на пари, исто така и тие од подоцнежното време, имаат Iliricum и Illyrus, вместо Illyricum, Illyrus. Резултат према тоа е:

Нестор старите Илири ги сметал за Словени. А тоа се оние илирски Срби на Сипријан Робер, ама едноставно Срби- како автохтони балкански жители на Милош С. Милојевиќ, кои на Балканското Полуострво дошле во едно такво давно време, да можат да се сметаат автохтони. Оти Илирија по сите стари писатели во прв ред изразит дел на Балканскиот Полуостров, па и Плиниј пиши: 'Quae pars ad Adriaticum Mare spectat, appellatur Illyricum; ad Septentriones Pannonia'

'Делот према Јадранско Море, се вика Илирија; према север- Панонија'.²¹

¹⁹ На двата брега на Дунав живееле Белци пред и по Јустинијан, а во негово време и како граничари.

²⁰ Власите, според Густав Вајганд, имале балканско потекло. Тој за нив пиши, со тракиско потекло.

²¹ Тогаш Подунавците не биле Илири. Нестор почнува со создавање на Киев, само едно: по 6 век н.е.

Може да се константира, дека сите издавања на Несторовата Хроника не се сложува во сите поединости, што, воостанатото, се случува со сите стари ракописи, па дури ни сите слова секогаш не се исти. Во текот на оваа студија, се служевме, освен со напред споменатото француско издание и изданието од 1767. г., кое е работено по ракописот од Кенингсберг, дел (част) I., а печатено во Петроград, во публикација на Царската Академија на Науки, во збирката ‘Руска Историјска Библиотека’, која го содржела ‘древниот ракопис’, а потоа разни записи и ракописи за руската историја и географија на ‘древните и средните времиња’. Узгред додаваме, дека кенингсбершкиот ракопис на Летописот на Нестор Часни Кијевски е мошне стар и како ознака ја носи годината 1206. Посебно нас не импресионираше изданието на Фр. Миклошиќ, печатено во Виена, 1860. г., *Chronica Nestoris, Textum russico-slovenicum (Vindobona)*.

Сите изданија се сложуваат во тоа, дека Словените долго време останале околу Дунав (значи од двете страни на реката), каде во подоцнежното време се создадени Маѓарска и Бугарија, што Шафарик во напред копираниот текст го прецизира, додавајќи уз Илирик Панонија и Мезија, па да би бил што поуверлив, не ги заборава ни римските пари, кои го носеле натписот на Илирија, на основа што може да заклучиме, дека тие Несторови Словени биле распространети по Балканот, и во длабина, и по ширина, што повторно оди во прилог тезата на автохтоноста на Србите, како најстаро племе на доцните Словени. На ова уверување му допринесува и начинот, на кој Нестор се изразил, кога рекол откаде Словените се разотиишле по земјата, не давајќи му предност ни на еден географски правец...ама поставувајќи го Дунав како некоја централна линија, или прадавна своина на Словените, па и Сипријан Робер и кажува, дека Дунав од најдавните времиња е словенска река. А околу таа река, по Нестор, Словените живееле многу времиња пред разотидувањето, одн. пред селидбата...Колку долго тоа време било, поново, во некоја рака сведочи самиот Нестор, кога кажува, дека во Иљурик доаѓал и апостол Павле, оти: ‘Ту бо бјеше Словене првие...’.²²

Жалејќи, што професор Новаковиќ со својата ерудиција не се впуштил подлабоко во оваа поединост, не поради јазичниот проблем, што не била негова сврха, туку во врска со неговата централна тема: ‘Откаде Србите дошле на Балканско Полуострво?’, ние ипак ќе покушаме, во овој поглед да се ослониме на исти признаци авторитети, а тоа се Шафарик и Суровјецки. Наиме, додека проф. Новаковиќ пиши (стр. 105.) во однос на период доаѓање на првите Словени во Подунавјето: ‘... Кое е тоа време, не можеме поуздано да знаеме, ама можеме да претпоставиме, дека е збор за времето повеќе векови пред летописецовото...’.²³

Суројевцки и Шафарик меѓутоа не се задоволуваат само со констатацијата ‘повеќе векови пред летописецовот’, туку покушуваат на некој начин тој период што подобро да го одредат, па пишат: (Не го наведувам текстот на германски, Р.И.)

‘Да тој (Нестор) времето на престојот на Словените во Илирија и нивното делимично потиснување од неа го ставува предхристијанско време, се гледа по тоа, што тој им дава како учители- во Русија апостол Андреја, а во Илирија апостол

²² Русите како Рецкари, пишеле со рецки, биле “роцки народ“. Тие за Словени, според слово, се изјаснале во 860 година, што го пишел цариградскиот патријарх Фотиј. Токму затоа кај Нестор стои Словени, а вакви биле руските и српските Венети, кои биле и Склавини оти тие живееле во склавини.

²³ Преселбите биле постепени: прво бил населен Јужниот Балкан, тек потоа северниот и Подунавјето.

Павле...На ист начин се најдува кај Кадлубек и др.приказната за праседиште на Словените во Панонија, на Дунав, итн. Воостаналото, не се мисли на тоа, дека кај северните писатели било одомаќена приказната за прадомовина на Словените во Илирија...’ (Се говори за Венети, а Склавини само од 5 век н.е.)²⁴

Во поглавјето на оваа студија за Јозеф Костржевски е изложен еден непобитен аргумент во прилог на тврдењето за тргање на Словените од Балканот и од Подунавјето, уз напомена, дека тоа никако не значи, дека може да се тврди, дека Балканот и Подунавјето се земји на нивното првобитно потекло, туку дека тие во тој дел на Европа се најдуваат од така давните времиња, дека можаат да се сметаат автохтони. На тоа во прилог несумливо оди и напомената на Суровјецки и Шафарик за претхристијанското престојување на Словените во споменатите земји, како и Несторовата напомена за Апостол Павле, кој во Илирија го проповедал христијанството.²⁵ А да се проповеда христијанството на еден јазик, со сите негови поими за духот, за моралните вредности и сл., тоа сигурно значи, дека тој јазик се најдува на висок степен на развиток...А христијанската етика да се прифати, за тоа мора во луѓето да постои веќе еден висок степен мисловно-духовна еволуција ! Модерната наука со нејзиниот материјализам и не помислува, дека тој чинител е исто така значаен при одредување на староста на еден народ...Да додадеме ли на се, дека Браничева Епархија постоела уште во III. век по Христа,²⁶ тогаш нас ќе ни биде јасно, дека уште ништо не сме направиле и уште ништо не сме објасниле, уште ништо не сме ваљано и како треба го проучиле ! При се, не смееме да забораваме, дека Павле е од Христовото доба; значи- живеел во I. век (можда дури роден и пред неговиот почеток...) Ако тој е во тоа доба во таа Илирија, управо во таа српска Илирија по нејзините жители, во што е непоколебливо уверен и Сипријан Робер- проповедал Христовата вера на ‘словенски’, т.е. несумливо на српски јазик,²⁷ тогаш вистина е тешко да се сфати, зошто е потребно да се трага ‘предбалканска’ постојбина на Србите...? Би била среќа, кога професорот Реља Новаковиќ би го ставил неговото знаење во служба на Српската Автохтонистичка Школа !...“.

ВАРВАРСКИ=ПЕЛАЗГИСКИ ЈАЗИК

За варварскиот=пелазгискиот јазик, кој бил тн.словенски, пишев во претходните книги. Само дополна: X-елада била Пелазгија, а Платон пишел пелазгиски.

Херодот прашал: „Со кој јазик говорат варварите ?“

Одговорил: „Варвари говорат со варварски јазик“.

„...Пелазгите говореле со варварски јазик“.

Олга Луковиќ Пјановиќ, книга 1, стр. 53, го наведува што Кито²⁸ пиши: „Страна инпортација ? Коринт- оригинално странска населба : Можно. А што повеќе изненадува отколку ‘Коринт’, есте дека ни ‘Атина’ не е грчко име, па ниту божицата Атина“. (в-н-т: ватина=в атина; натина=н атина; татина=т атина, РИ.)

²⁴ Кај Херодот се чита дека северно од Црно Море се селеле Белци од персиските простори и Мала Азија со Балканот. Но не било населено Подунавјето, а поимот Склавини најрано се јавува 5 век н.е.

²⁵ Центар на Илирик бил Солун, во Македонија. А Апостол Павле бил во Македонија...кај Лидија...

²⁶ Од времето кога Апостол Павле бил во Македонија сè до 3 век поминало повеќе вековно време...

²⁷ Срби само во Шумадија, северно од Крушевац, со српски јазик на Вук Караџиќ, службен 1868 год.

²⁸ H D. F. Kitto, The Greeks, Made and printed in Great Britain, Edinburgh, 1951.

„Атина тогаш не била Грција и има извесен разлог да се мисли дека и нејзиниот народ исто така пред Грците (мисли: на народ пред Грците), што е различна работа“. (Грција=Х-елада; Грци Еладци; Хелени од Хелиос=Илиос=Сонце, Р.И.)

„Подоцнежните Грци за себе верувале дека се едно оригинално не елинско население, кое себе се викало Пелазги, чии остатоци биле чисти во класно доба, говорјќи со својот сопствен ‘варварски’ јазик. (Елинско=еленско=хеленско, Р.И.)

„Една автохтона нееленска раса ја населувала Атика и Пелопонез...“.

„Археолошките забелешки не покажуваат прекин во културата пред дорската инвазија околу 1100 г. Пелазгиски ‘цепови’, кои ги избегнале влијанието на тие дорски придојденци продолжиле да говорат се нејасен и неразговорни ‘варварски’ јазик за Херодот“.

„Поново една очевидна интерпретација лежи при рака, во фузијата на двата народи со различни култури, очевиден различен јазик, а можно е. затоа, и различна раса“. (Јазикот коине бил само по смртта на Александар Македонски, Р.И.)

„...тој (т.е. Херодот) ги сметал Грците на Јонија како варварски народ, кој бил погрчен“. (Погрчен=похеленизиран, Р.И.)

“Грчката култура е дете на два длабоко различни култури“.

Видливо е дека каква збрка создала книгата на Курт Руф, која била издадена во 15 век. Кај него постои јазикот коине за време на Александар Македонски, а тој никаде не кажува, каде тој тоа го прочитал=видел. Тој го користи поимот Епир од времето на Нерон, поимот Греики=Грци од 10 век, Александар сакал да оди на Запад што никој не замислил се до 1054 година и јазикот бил беден со зборови. Латински бил обогатен со уште 10.000 зборови од коине само во 15 век, а не порано.

Кито истакна: „ Грците на Јонија како варварски народ“. Во Атина, Атика... се говорел варварски јазик, а ваков бил на Македонците со Варваринот Филип. Варварски јазик се говорел во Атина...Македонија...во цел втор милениум н.е. Таму службен јазик бил само јонскиот, а Јонците биле Варвари. Според Лукијан, на атички не се пишело, туку на јонски и коине. На атички не се пишело ни во 19 век. Ова се потврдува со Григор Прличев, кој своите дела ги имал напишано само на коине.

Олга Луковиќ Пјановиќ, книга 3, стр.123, пиши за Грегор Данковски,²⁹ кој бил професор на грчки јазик и библиотекар на кралската библиотека во Петербург:

„-Хомер пишел на познатиот дијалект на словенски јазик, од самото Хомерово пеење се дознава...

- Грци како племенски и јазични сродници на Словените, прикажано историски и филолошки...“.

„Прва книга на Илијада, стиховите од 1. до 50., кои на словенски и на грчки исто звучат, уз додаток новиот латински превод со грчкословенски коментар“.

„Јано е, дека уште од Хомерово доба не е правена никаква разлика измеѓу трачкиот и грчкиот јазик.

Хекатеј од Милет, кој живеел 500 години пред Христовото родување, сведочи на основа на спомениците на неговото доба дека во старината целата Грција била населена со варвари. Атика, кажува тој, имале Траките...

Атињаните затоа се со потекло Трачани и по Херодотовото сведоштво тек подоцна постанале Грци, задржувајќи го својот првобитен јазик.

²⁹ Gregorius Dankovsky, Vindobonae-Posonii, 1829.

Страбон ја најдува таа појава сосема нормална. Трачаните и Епирците, кажува тој, живеат до денес (19. г. по Христа) покрај Грците, а воколку повеќе отколку денес некогаш Грција морала да биде со нив населена, бидејќи варварите уште секогаш го заемаат најголемиот дел на Грција...Така Траките ја поседуваат Македонија...“.

Според Сократ: „Мислам дека Грците, а особено оние кои се потчинети на ‘варварите’ многу имиња зеле од ‘варварите’ “.

„Му се припишува варварски карактер на она што не знаеме“.

„Бидејќи, дека зборовите биле секако превртени, не би било никакво чудо стариот грчки јазик, спореден со сегашниот варварски јазик, од него ни малку не се разликувал“.

„Од тоа немаме ништо подобро, на основа што би ја установиле вистината за првите имиња...или, треба ли да како песници на трагедија, кога се во некоја тешкотија, да прибегнеме на машина, која ги подигнува боговите ? Треба ли и ние така да се извлечеме (и да кажеме) дека првите зборови ги установиле боговите, те затоа да се точни ? ... или, (треба ли да кажеме) дека сме ги превзеле од боговите, те дека (према тоа) варварите од нас се постри ? ...“.

Херодот вели: „...потоа настанал грчки јазик, употребуван секогаш со тој истиот (т.е. упоредо со ‘варварскиот’ јазик), како што мене ми се чини. Вовистина, одвојувајќи се од Пелазгското (т.е. стебло), бидејќи слаб, од мал во почетокот, се зголемил во мноштво, заблагодарувајќи им на Пелазгите, кои му приоѓале како и многу други варварски народи“.

Олга Луковиќ Пјановиќ, книга 3, стр. 234, пиши, што пишел Диодор Сицилијански, кој живеел околу Христовото родување: „...Тој Диодор Сицилијански тврдел во своите списи, дека најстари митолошки приказни кои се однесувале на Амазонките, Атлантите, Аргонаутите, итн., се превземени од епските песници, Хомерови современици, кои ги пишеле своите песни на пелазгски јазик и уз помош на старото писмо. Како прв песник, кој пишел на пелазгски јазик и со старото писмо, Диодор го навел Орфеј. Според него, Орфеј, значи, му претходел на Хомер и, како Хомер, едно време провел во Египет. Но Емил Бирнуф е на мислење, дека Орфеј живеел повеќе векови пред Хомер...“ (Следи Илијада како во Египет, Р.И.)

Диодор од Сицилија пиши: Според преданието, Лин, пишејќи на пелазгски слова, оставил приказна за делата на првиот Дионис, како и други приказни. Исто така се служел со тие пелазгски слова Орфеј и Пронапид, Хомеров учител“.

Тимотиј напишал спев „Фригија“ и тоа на древен начин, како по јазик, исто така и по писмо, т.е. со пелазгски јазик и со пелазгско писмо. Ево го тој навод:

„Служејќи се со ‘знаците’ на првите Пелазги и (служејќи се) со пелазгски говор“ (Говор=јазик, како што денес велат Македонците: мајчин јазик, Р.И.)

Еурипид сведочи: „...нема ни лек во трачките таблици, на кои е испишана Орфејевата реч...“ (За мозаикот на лечења/лекови во претходната моја книга, Р.И.)

Коментаторот на ова Еурипидова трагедија во белешката испод текстот се дава следната примедба:

„Традицијата и препишувала цела една збрка на филозофски и мистични списи. Во тие рамки се најдуваат и прописи за лечење на душевните и телесните болести. Според физичарот Хераклид таблети на вакви видови се чувале во Дионисовите светилишта, во Тракија, на планината Хемус“ (денешен Балкан).

За François Pouqueville³⁰ резимира А. Descubes: „По Пуквил...Пелазгите се најстари жители на Грција...Атињаните ги присилиле Пелазгите да го изградат нивниот Акропол...По традиција, тие ги научиле своите победници, Грци, на вештина на обработување на земјата; тие исто така им ја предале својата вера; и тие ги научиле со пелазгиската азбука...“.

Олга Луковиќ Пјановиќ, книга 3, стр. 90, пиши: „На ова место да наведеме мал одломок од сажето на ‘Севкупниот Речник на Истирија и Географија’ - ‘Dictionnaire universel d’Histoire et de Géographie’³¹: ...

‘Пелазги, првобитни жители на Грција и Италија...Стигнувајќи на Дунав, ја преминале оваа река и продреле на Балканското Полуострво, додека другите се искачиле уз Сава, која ги одвела во северна Италија. Оттука постојат две гранки Пелазги: една источно, во Грција, друга западно, во Италија. Нивното доаѓање се става во 2.000. г. пред Христа; ама, е можно дека биле повеќе нивни селидби...Тројанците биле Пелазги... Сабините во Италија биле, без сумлиност, најстар огранок на големата маса Пелазги...

Пелазгите се скоро секаде, после извесно време, биле победени, истерани, сведени на степен инфериорност од новодојдените раси: во Грција Дораните ги лишиле Пелазгите од сите добра...Подоцна, кога Грците се устоличиле во Јужна Италија, која по нив се нарекла Велика Грција, тие од Пелазгите ги зеле најубавите области. Пелазгите, кои ги преживеале сите овие преврати, едни се претвориле во маса на робови или во зависни кметови врзани уз земјата...а другите се збиле во некој агол на земјата, која некогаш ја поседувале во потполност, или одбегнале пак во планините...Некои повторно се отселиле и трагале нова татковина, особено по островите: така Лемнос. Самотрачко Острово, Сардинија беа наполнети со Пелазги...Земјоделството, металургијата, архитектурата, биле нивни блиски занимања, пелазгиската епоха ја карактеризираат киклопските градежи...“.

ТРАКИ=ИЛИРИ

Долчи вели: “Од најстарите извори се дознава, дека Трачаните и Гетите имале стално и сигурно заеднички јазик“.

Тој го цитира Страбон: “Во останатото, јазикот на Дачаните и Гетите е ист. Навистина, Гетите на Грците им се попознати, оти почесто преминуваат од еден брег на Истра (Дунав) на друг. Се случувало, заедно да живеат со Мижаните и Трачаните...Во наше време Елиј Катон од онаа страна на Дунав пренесол педесет илјади Гети во Тракија, да тука се населат, а тој народ (т.е. Дачани) се служат со ист јазик, со кој и Трачаните. Тие кои уште во овој доба таму живеат, се нарекуваат Мижани“.

Шулц го цитира Страбон: “Илирите и Трачаните не можеле да бидат туѓи едни на други ни на каков начин, оти двата рода се од исто потекло, а освен тоа имаат исти обичаи и уредување и ги почитуваат истите богови“.

Шулц се прашува: “Како би можеле, Илирите и Трачаните да бидат различни, кога за Трибалите, кои се сметале Трачани, Аристофан, Ливиј и Стефан Византиски кажуваат, дека се Илири ?“

³⁰ Nouveau Dictionnaire d’Histoire, de Géographie, de Mythologie et de Biographie.

³¹ Par M. - N. Bouillet, Paris, Hachette, 1772.

Шулц вели: “Изгледа навистина, дека називите Трачанин и Илир се две имиња на те ист род чие име другчие го употребувале Грците, а другчие Римјаните. Наиме, цела северна земја, во која живееле Трачаните и Илирите, старите ја викале Тракија, додека иста таа земја другите подоцна ја нарекувале Илирија“.

Шулц пиши: “Полибиј докажува точно и дополнува, дека илирскиот јазик исто така е македонски дијалект, а и трачкиот јазик...Бидејќи тоа е така, продолжува Шулц и современите исто така тешко е да се одредат границите меѓу родовите така чврсто со крвна врска поврзани“.

Олга Луковиќ Пјановиќ, книга 2, стр. 66, пиши: “Од стр. 20. Шулц ги реди сите италијански области кои некогаш ги населувале Илирите, па наведува: ...

Ево, значи, превод на претходниот текст, кој е само капка во море на Шулцовите аргументи: ‘Некогаш Илирите живееле на целиот брег на Јадранот од реката По па се до границата Апулија...’...‘Илирскиот народ некогаш бил најславен и му го дал името на Јадранот, а воедно и на Јонското Море, а двете имиња се стари ги дополнувале со ‘Илирско Море’...’...‘...но и италските области некогаш ги завземале трачко-илирските племиња. Така Плиниј за античката Умбрија...’...‘...со право суди дека илирскиот јазик е својствен на латинскиот и италскиот, како што се приближува и грчкиот; од него некогаш водачите црпеле имиња за себе...’ “.

Долчи истакнува: “Така од самата положба на илирските племиња (заклучуваме), дека еден те ист јазик бил кај Илирите, Македонците и Епирците“.

Лаоник Халкокоидил (XV. век) пиши: “Родот Трибали на целата земја е најстар и најголем, поуздано знам“. Трибалите биле Траки.

Халкокоидил вели: “Ама поново знам, премда народите овие се различни по името, ипак не се разликуваат по обичаите, а и говорат ист јазик уште и денес“.

Тој говори и: “...Трибали, Мизи, Илири, Полјаци, Сармати (сите) измеѓу себе се служат со ист јазик...Престојуваат од онаа страна на Дунав, нашироко и надолго владеејќи...овој човечки род...таков е мој заклучок...борејќи се со различните бури на судбината, ја запоседнал областа околу Јонско Море...и тамо го зачврстил седиштето...“.

Себастијан Долчи го наведува Халкокоидиловиот одломок: “Јазикот на Сарматите е налик на јазикот на Илирите кои живеат од Јонија до Венеција. А и еден и друг најдуваат задоволство во предноста, која им ја пружа старото потекло и едни и други живеат по областите и на едни и на други; или, се знае јамачно, дека Илирите, кои живеат во овој дел Европа, живееле во Полска и Сарматија; или пак Сарматите дошле во овој дунавски простор, во Мизија, во областа на Трибалите и Илирите, кои се протегаат према Јонското Море, па се до Венеција; не сум слушнал некој од старите за тоа да приповеда; а нити пак самиот умеам тоа како права вистина да ја објаснам.

Самиот...не сум во состојба подобро да покажам на основ на Увалтон, Бокарта и Александра (како) еден ист јазик западнал на различни господари на родовите во прво во првобитната (јазична) збрка ? Но и бидејќи тоа се случило, не знам, дали Сарматите да ги изведам од Илирите, или Илирите од Сарматите ? Меѓутоа тие, што на основ на најстарите споменици сигурно знам, Трачани и Гети стално и сосема сигурно имале наш заеднички јазик“.

Олга Луковиќ Пјановиќ пиши: Себастијан Долчи умрел 1777. година. Шесет години по Долчиевата расправа, 1803. г., во Парис е објавено едно огромно де-

ло во шетстнаесет томови: “Географија, Математика, Физика и Политика на сите делови на светот, напишани према она, што било објавено како точно и ново од географите, природнаците, патниците и творците на статистика меѓу најпросветените народи“.³²

Мантел и Брун кажуваат: “Приштина, знатен град во една извонредна плодна равнина, која обфаќа 70.000 чекори измеѓу две планини. Оваа равнина, викана Косово на некој модерни карти, Поле Косово (лат.), Риго-Мезрие (турски), славна е по голем број битки, кои на неа се одиграле. Султанот Мурад, кога ние (т.е. Французи) викаме Амурат I., тука ја победил, 1389. година, сојузничката христијанска војска, која ја предводел Лазар, владател на Србија (Сервие, Р.И.). После победата, Амурат бил убиен од еден Трибал. Му е подигнат величествен гроб.”³³

Србија е полна римски утврдувања, остатоци на големите патишта и други слични антички остатоци“.

Олга Луковиќ Пјановиќ пиши што вели Франциско Марија Апендини (1768-1837), дека подрачјето на “илирски“ или “словенски“ јазик се пружа од Северниот леден океан па се до Средоземно и Јадранско Море: “Словенско-илирски јазик се говорело уште секаде кај остатокот на Балтичките Срби од онаа страна на Елба (ultra Albim)...На што треба да се додаде исто така Молдавија и Влашка низина, каде, сигурно, се говори со словенски јазик, делимично потполно, а делимично, како во Влашка, помешана со јазикот на старите Римјани“.

“Према Хирканското Море (т.е. Касписко Езеро) се најдуваат Циркаси, најброен народ, кој долго време владеел над Египет и над Сирија под името Срби. Таму живеат и хазарски племиња...и сите тие влечат потекло од словенското стебло и се служат со словенскиот јазик. Оти и по цела Турција, особено кај војската, во употреба е словенски јазик, така да Константинопол не можел подобро да се нарече со прастарото име од Царев дом (Цари-град, царски град) на словенски јазик. Но и малку пред, на Слоданиевиот двор во Египет, војниците, како некогаш Циркасите, говореле словенски. Циркаси на име, потомци на старите Сармати и (со нив) еднојазични, го завзеле Египет...а тој народ, покорен од Турците, постои и денес изменан, служејќи се со илирскиот јазик“.

„Трачки јазик е најстар, се смета најпрв и матичен (јазик). Нема сумливост, тој јазик е ист оној јазик, со кој се служеле Трачаните, Илирите, Скитите, Дачаните, Гетите, Сарматите, Келто-Скитите и други народи на античко доба, што Себастијан Долчи...не само на основа на историјата, туку и на основа на зборовите и сведоштвата на тие јазици веќе докажал. Навистина, тој јазик бил во употреба некогаш во Тракија во првото значење, која, по сведоштво на Плиниј (IV., 11.), Мелин (II., 2) и други се граничела со Црно Море, Дунав, Егејско Море и Илирија, (што) несумливо покажуваат изразите на старите Трачани, кои, споредени со денешните илирски зборови, уште без икаков апарат на одговорувачка ученост, бидејќи, настојуваме да бидеме кратки, непосредно и одма ги наведуваме...“.

“Значи е сигурно, денешниот словенско-илирски јазик бил на снага во најдадните времиња во стара Тракија, така да авторот на Османите, ослонувајќи се на старите традиции, вака красно пеел...’.

³² ...par Edmé Montelle, de l' Institut national et Malte Brun, Géographe Danois, vol X., Paris, Ed, Tardieu-Laporte, 1803.

³³ Амурат=а мурат=мират=мирот; Султан=силтан=силатан; Анадол=а на дол; Ермени=e рмен=рамен.

Не е потребно да ги поновуваме Гундулиќевите стихови, туку само да го нагласиме она, што го нагласил самиот Апендини, преводувајќи ги песниковите стихови на латински:

‘Idcirco in hac lingua adhuc cantur quidquid antiquitus de Alexandro Serblo (Macedonico) imperatorum omnium imperatore gloriosissimo patris canticis traditum fuit...’

‘Затоа на тој јазик се до сега пее (за се) што е старо доба оставило како предание во песните на татковината за Александар Србинот (македонски), за царот од сите цареви најславниот...’ “

“На вистина, не само стара Тракија да била до Дунав, туку се продолжувала од другата страна на реката со населби мошне далеку. Наиме, новите писатели, Клувериј (кн. 1., Античка Германија, гл. 4.), Бохарт (Фалег, кн. 3., гл. 1.) и Куртлер (Потекло на светот, кн. 1., гл. 18.) веќе покажале, дека една и друга Мизија, Дакија и Гетска област, по античките географи, припаѓале на Велика Тракија... Така Дио (кн. 51.) покажал:

Тие кои живеат од онаа страна на Дунав, се викаат Дачани, или се Гети, или Траки, со потекло од оние, кои некогаш ги населувале Родопите. Но појасно е (за тоа) Стефан (с. в. Далмација)...

Понатаму, родот на Сарматите и Скитите е од исто потекло со Траките: со Македонците, Илирите, Мижаните, Дачаните, Гетите, што е сигурно. Со тоа во врска Плиниј (кн. IV., гл. 12)... Но кажува Плиниј и Херодот (кн. V.) Сарматите и Сигините од онаа страна на Дунав се потомци на Меѓаните. Ама оние Меѓани не се Азијати, туку Европјани... И навистина, племето Меѓани во Тракија е првоседелчко, потсетувајќи на повеќе од нив, меѓу кои Ливиј, кои ги вика Меди, Мадуатени, или Мадитени, очевидно од мед (кн. 38., 26. гл. 25.); Полибиј (ексцерпт-извод 1, 10., гл. 35.) кој, како и Ливиј сведочи, дека се соседи на Македонија; Птоломеј, кој областа на Меѓаните од онаа страна на Дунав ја вика Тракија (кн. 3., гл. 11.). Така Медо-Сарматите и Медо-Сигините исто така биле Траки, а азиска Медија настанала од трачко-медиска колонија, кои до таму стигнале, како од Херодот може да се заклучи (кн. I)... Но и Аристотел, не значи (само) сите историчари и географи, забележил, дека сите тие племиња, биле од оваа, било од онаа страна на Дунав биле исто потекло и дека Скитите и Меѓаните настанале во Тракија. Наиме кажува (De mirand. Audit. C. 110.): ‘Областа на Скитите и Меѓаните е со името Тракија...’

Веќе сме извеле на основ сведоштва, какви се сличности на јазикот кај тие племиња нашле старите, што сега појасно се потврдува...“.

ТН.СЛОВЕНИ ПОТЕКНАЛЕ ОД ИЛИРИЈА

Сипријан Робер пиши: “кога човек не е роден како Словен, пред него што филолошки ги обфати сите јазици и сите словенски книжевности, најпрво треба да запознае доволно една од нив. Треба што е можно подобро да се запознае со најстарата, наједноставната, онаа, која најдобро го дава клучот за останатите. Исто така, да би ја оценил словенската раса во нејзината вкупност, е корисно, најпрво да се проучат оние племиња на таа раса, која- во своите обичаи, со свои закони и својата поезија го чуваат првобитниот облик со најмали измени.

Тој јазик, тој народ и таа првобитна словенска поезија, верувам, ја најдов во Илирија. Ке ме прашате несумливо, како сум дошол до тоа уверување. Тргувајќи

од идејата, дека како база на секоја голема раса постои племе-мајка, јас со години го трагам тоа племе и тој јазик на север на Европа и никаде не го открив нивното постоење. Најдувајќи дека Полјаците и Чесите ги чуваат најстарите познати документи на словенската историја, по тоа најпрво сум заклучил, дека тие два народи мораат да бидат најстари, најизворни од целата словенска заедница. Меѓутоа, преминувајќи ги нивните области, се уверив во својата грешка. Латинизмот отповеќе длабоко го изменил првобитниот карактер на Полска и Чешка, тој отповеќе продрел дури и во самиот живот на луѓето на нивите, а во градовите се чувствува влијание -и тоа отповеќе- на нови идеи, а да, усред такви превирања, би можел лесно да се издвои кај тие два народи првобитен расен тип.

После залудно трагање, најпосле одлучив, тој првобитен тип да го трагам кој Русите, ама- кај нив сум го нашол словенскиот гениј така изобличен со азиско влијание, колку што во Полска е изобличен западначки. Очаен, тогаш преминав на Словените, кои ги викаат 'варварски'. Се тоа допринело, да ме наведе на тој пат. Полјакот од Варшава ме упатил на краковските планински, непокорените карпатски Горани (Робер пиши Горали), како најверни чувари на националниот карактер. Московските Руси, што за нив се однесува, ме испратиле на Русините на Украина и Галиција, како основачи на нивното царство. Стигнувајќи во Украина, најдов, дека таму обичаите, приказните, навиките, целиот русински живот, се така исполнети со медитерански успомени, така, да сум бил присилен, да одам да трагам уште подалеку, на југ и на исток, вила чуварка на словенската колевка. Бидејќи најпосле го преминав Дунав, не ми требало долго, тука да пронајдам Козак од Украина, Русини од Галиција, полски карпатски Горанин и чешки судетски Горанин- со еден збор- сите првобитни племиња на другите словенски народи, дивно сконцетрирани во Илир на Балканот. Се што кај останатите словенски народи живее уште само во состојба на легенда и нејзиниот мит, уште е во состојба на живиот закон во таа непроменлива и поетска Илирија. Нели требало да заклучам, дека најпосле ја допиранав живата стена и земја на првото обликување (на словенската раса) и дека Србите на Илирија навистина биле најстари меѓу Словените ?

За да би ја постигнал што потполната очигледност, почнав исцрпно да ги критикувам сите оние меѓу современите историчари, кои учат, дека масата на српскиот народ дошла од север на југ и кои не допуштаат (мислење), дека Словените биле измеѓу Дунав и Грција пред христијанското доба. Брзо се уверив, како малку вредност имаат поводите кои тие ги наведуваат во прилог на своите историски теории. Народната традиција со своите поетски заклучоци, го зголемиле бројот на докази, до кои дојдов. Голем број грчки митолошки приказни можат добро да се објаснат само со српскиот начин на живот. Херојските песни- оние најстари во Илирија- се сложни во тоа, дека во Илирите од пред Христа- гледа Срби“.

КЕЛТИ=ГАЛИ=БРИГИ=ВЕНЕТИ

Долчи се повикува на Еустатиј и на Апијан, на основ што, Илирите се нарекле според Илир...Меѓутоа, тој Илир имал два брата, од кој еден се викал Celtus а другиот Gallus... (Следи Келтите и Галите биле Илири, Р.И.)

Олга Луковиќ Пјановиќ, книга 1, стр. 248, пиши: "...еден од главните свети Орфејови извици бил: 'Ево ! Јес(т) отец !' "

“...потомци на Сарматите, првобитниот вистински свој бог го нарекувале Јесу...над што можеме силно да се замислиме...Апендини објаснува:

‘Jesse, vel jes tam deum, quam est significet’.

Да го воочиме добро значењето на оваа реченица:

‘Јесе, или јес(т), толико Бог, колку јесте’ “.

“Но да се вратиме поново на Апендини, кои своите заклучоци ги оснажнува со закучоците на другите авторитети.

‘...Jesse...ex quo fonte Hesus Gallorum Deus fortasse derivavit’.

‘...Јесе...од кој извор може да потекне галскиот бог Хесус’.

Модерните прирачници, како на пр., голем ‘Ларус’ за тој бог не донесува никакво објаснување. Меѓутоа, Dictionnaire Universel d’histoire et de géographie, чиј автор е M.-N. Bouillet, во 1872. год., значи, пред повеќе од еден век, го донесува s. v. ова објаснување:

‘...Богот на Галите, ја предводел борбата и бил на чело на пеачите. Почести му се укажувале со пролевање на човечка крв. Се претпоставувале наоружан со секира. Современите научници гледаат на него како на освојувач, кој дошол од исток и му се пипишува воведувањето на Дриузмот во Галија’.

Да се осврнеме и на опаските на госпоѓицата Борисављевиќ во врска со тоа божество, која пиши:

‘Јесе во смисла на постоечки (оној кој насигурно постои); инаку јесен, во почетокот на машкиот род во смисол бог хранител, додека подоцна постанал женски род како мајка хранителка, заштитница на огништето, со која се во врска грчката (х) Естиа и римска Веста, заштитница на огништето.(Веста=в етста: в=ва=ваа, Р.И.)

Што се однесува до галскиот бог Је-суз, на кого му се укажувале почести со проливање на крв, заедничко е само почетното је, кое има потврден смисол, додека –С- припаѓа на другиот дел, во што е битна разликата на галскиот Је-суз. Сузе се главни карактеристики на војната уз проливање на крвта’.

Да додадеме кон тоа, дека описот на Друидите чудесно личи на опис на давните Срби, а и називот им е чисто српски и едино со помош на српскиот јазик потполно објасниво...Но тоа е поново нова и нова студија, какви мора да се напишат на стотини- толку многу заблуди се создадени!

Апендини не се задржал само на божеството Јесе. Тој говори и за чуената Семела, доведувајќи ја во врска со називот ‘земја’...па заклучува:

‘...etymon ita Illyricum est, ut in nulla alia lingua posit inveniri’

‘Етимологијата е илирска, така да во ни еден друг јазик не може да се најде’.

Оти Семела доаѓа од земја...Тој ретко е и друго божество, но се тоа е предмет на посебни студии...

На страна XV., столб 1., Апендини продолжува со примерот на трачкиот јазик, па наведува, ослонувајќи се на Јулија Полукса (Julius Polux, in Onomast., Lib. VII., 13.) ‘Riza’ Thracum...’, ‘Риза’ на Трачаните...’.

Имаме ли потреба да уз тоа да дадеме коментар, освен да цитираме, што Вук во својот ‘Српски Рјечник’ кажува s. v.: ‘Риза, das Kleid, v. хаљина’.

А Апендини точно пиши како објаснување за трачка риза ова:

‘A Julio Poluce de vestium speciebus loquente memoratur riza Thracum...’ “.

Само хаљина=хаљина, а на македонски риза=риза, која риза убо да стои...

Олга Луковиќ Пјановиќ, книга 2, стр. 251 пиши: „Понајпред, ни називот на славните ‘Друиди’ не изгледа потполно јасен оти не е со апсолутна точност установено дали тој доаѓа од ‘келтското’ ‘дрв’, т.е. ‘дрв-о’, или од ‘келтското’ ‘дру’ и ‘вид’, т.е. ‘дру-ги вид’. Ево што со тоа во врска пиши Мишел Клод Тушар во соработка со Бартелемиј...

‘Друидите береле имела. Нивното име може да се изведе од келтското ‘дрв’ што означува ‘храст’. Тој може исто така да има свои корени во келтските зборови ‘дру’ и ‘вид’, што заедно било дало значење ‘оној кој поседува потполно знаење’ (т.е. ‘други’- внатрешен ‘вид’)...“ (Само дрв=дерво=дрво, Р.И.)

Таа го наведува насловот „Келти и Срби“ на Илија М. Живановиќ, кого тој го отпочнува непосредно со поставување на проблемот: „Денес се смета дека келтските обичаи, јазик и вера најдобро се сочувани во Бретања, Велс и Ирска. Келтите во ирските Заги го откриле келтското божество ‘Луг’, чие име го носи голем број важни места кај Лион, Lugdunum, итн. Со помош на тие заги покушале и значењето на споменатото божество да го објаснат, трагајќи му право место во верскиот систем на Келтите...“ (Велс=Велес...Лион=лион, в-н-г,...Скот=скот..., Р.И.)

Олга Луковиќ Пјановиќ, книга 1, стр. 242, пиши дека Црњански заклучил: „И други зборови хидрографски на Британските острови звучат славофоно. Тешко е тоа да се транскрипција на препишувачи. Секако, дека во имињата и на нашите и британските реки има- можда- уште постари, санскритски корени и санскритски врски, ама тешко е дека славофоноста на келтските и нашите реки случајност. По наше мислење тоа се преисториски допири и врски...“.

ГЕРМАНИ=ВЕНЕТИ=СКЛАВИНИ

Сипријан Робер вели“...ќе се ограничам само на тоа да заклучам, дека името Србин е употребувано исто така како и името Вент, да ја означи цела словенска раса“. Значи, Склавините биле Венети. Следи Венетите создавале свои склавини.

Олга Луковиќ Пјановиќ пиши: “Сипријан Робер не го изоставува ни анонимниот Баварски географ, кој живеел во IX. век кој пиши: ‘...кој, значи, оди дотаму, да пиши: Срби, чие царство е толкаво, да од него произлегле сите словенски племиња и од него влечат потекло...’.

Понатаму францускиот славист продолжува да говори за целите области на првобитна Полска, кое биле означени со српско име, а Саксонија и Прусија дури го сочувале српското име и низ голем дел на средниот век.

‘Сораби, или Сорби на Лужице уште и денес го потврдуваат со своите народни песни секаде распространети и моќта на својот народ, чии тие во Германија се последни остатоци’.

На страна 42. дознаваме, дека Словените на Штаерска, Крањска, Корушка и Венецијанскиот Залив се нарекувале не само Венди, туку и Срби, а со тоа име особено ги означувале германските витези, наследници на Карло Велики, кои ги напаѓале Србите не само по напред означените области, туку и оние по Саксонија, отпочнувајќи со насилја со цел на нивното германизирање.

Најпосле, понатаму пиши Сипријан Робер, непознатиот песник од 1310. г., во тн. ‘Далимилова Хроника’, напишана во стихови, ги означува и Чесите како Срби, кои дошле од Велика Србија. Исто така, сите чешки автори V. и XVI. век секо-

гаш називот Венд го заменуваат со Србин. Така, како што сме виделе, дека Словените под името Венди истовремено борават пред Христа на бреговите на Балтичко, Јадранско и Црно Море, така исто географите од почетокот на христијанската ера ги претставуваат како Срби, кои ја запоседнале Полска и стара Прусија, а во исто време степите на јужна Русија (уз наша напомена, дека во тоа доба уште не постое-ло име ни Полска, ни Чешка, ни Русија !) и областите околу Јадранско Море, каде Словено-Србите (Робер баш така пиши: Slavo-Serbes) до наши денови го сочувале нивното првобитно име“.

“Што да се заклучи, од чинителот, кој го означив ? Не е ли јасно, дека името Србин, управо исто така како и името Вент, означува цела словенска раса ? Јас не ќе се бавам со испитување, дали овие две имиња се појавиле едно за друго, или двете во исто време...Изгледа, ништо не спречува да се заклучи, дека овие два називи се употребувани истовремено, еден од домашните луѓе, а другиот од странците... Иста раса често може да носи истовремено повеќе имиња, а да со тоа не се фрли сумливост не нејзината единственост“.

Сипријан Робер пиши: “Да не заборавиме, дека Словените се блиски по своите обичаи и по сите свои уредби- на Хелените; историја на едните, е историја на другите; нивната судбина изгледа соединета веќе во античко доба. Германската наука залудно се сили, нас да ни ги престава Словените како уљеи во Европа, меѓутоа, тие се уљеи исто така како и Грците, тие биле во Европа пред Готите, тие германски отци. Може дури да се каже, дека Германија постанала само со распарчување на словенските кралства, оти уште во времето на Карло Велики, се што било од онаа страна на Рајна, тоа не била Франачка, туку Славија. Денешна Австрија се состоела само од Словени, а во Прусија, се до XVI. век- улез бил Германинот, кој тука живеел само како полски вазал...“.

Олга Луковиќ Пјановиќ, книга 2, стр. 179, пиши: „...Ние на ова место ќе го цитираме само првиот документ кој во споменатото дело се наведува, а тоа се зборовите на папата Јован X. (914.-929.), кој- како што тврдат Суровјецки- Шафарик, знаел, дека античките Илири и Трачани биле Словени. Ево како гласи тоа сведоштво: ... Во превод претходното сведоштво гласи:

‘Кој, значи, може да сумња, дека владеењето на Словените било со почитување споменато од почетокот на апостолската и универзалната црква, бидејќи, дека тие веќе од колевката ја примиле првата храна на апостолската црква со млеко на верата (или: со основната вера); исто така, како во поново време Саксоните од папата Гргур го примиле, нашето побожно на претхониците, доктрината и науката за книжевност, очевидно, на оној јазик, со кои останала украсена нивната мајка опостолска црква’ “.

Следи Франките говореле и пишеле на бригиски=венетски, кој бил склавински=тн.словенски. Тоа било дури уште кога немало тн.старословенски јазик. Затоа тие како католици од латински преведувале на бригиски=венетски=склавински=тн.словенски. Тие почнале да го шират католицизмот на исток, источно од реката Рајна, на просторите на Склавините. Иако нивен службен јазик бил латински, бидејќи тие него како дворасен не го разбирале, нивните кралеви ги избирале со еднорасниот тн.старословенски.Овој бил заменет само со вулгарнолатинскот Франков, кој како наследник на латинскиот тие и него не го разбирале. Иако ваква била состојбата, тие како расно несвесни до денес ги истребуваат Склавините=тн.Словени.

ГЕРМАНЦИТЕ НАЈОДВРАТНА И НАЈГАДНА СКЛАВИНСКА РАСА

Олга Луковиќ Пјановиќ, книга 2, стр. 128, истакнува, што Херодот, V., 8. пиши: „Погребите кај богатите (луѓе) меѓу нив се вакви: во текот од три дена се изложува умрениот и принесувајќи секој вид жртва, гостите претходно ожалувајќи го (мртовецот); потоа вршат погреб, согорувајќи го, или, на друг начин, закопувајќи го во земја; направиувајќи хумка, отпочнува такмичење на секој вид, во текот на кој се доделуваат најголеми награди, со разлогот, победниците во поединечни натпреварувања. Ево, погребите кај Траките се такви“.

„...Навистина, науката во минатиот век била на тој пат и било доста исражувачи, кои го делеле мислењето, резимирано во една минатогодишна енциклопедија на историја, географија, митологија и биографија, каде под називот ‘Словен’ го најдуваме³⁴ следното објаснување:

‘Словени, голема човечка група, која припаѓа на иноевропската група на народи. Таа го завзема просторот на целата источна Европа, сметајќи ги тука Русија, Полска, дел Маѓарска, Австрија, Чешка, Балкан и Српските земји по него. Словенските племиња, кои ја напуштиле Азија уште во најдавното минато, најмалку петнаесет векови пред Христовото родување, продреле во Европа, населувајќи се во Италија под називот Венети, или Венди, потоа по бреговите на Црно Море и долиниот Дунав. Тек околу 350. г. пред Христа, илирските Словени (значи- Срби), биле победени од Келтите и делимично ги потиснале према север...во IV. век тие поставуваат сојузници на Хуните, додека во V. отпочнува да се враќаат поново кон Дунав и тоа управо оно време, кое долго се сметало време на нивното доаѓање во Европа’ “ (Хуни=Скити=Готи=Татари..., Р.И.)

Не се работело за Словоени, според слово, туку само за Склавини области. Ова се потврдува со наводот: „, илирските Словени (значи- Срби), биле победени од Келтите“. Бидејќи Келтика=Галика била западно од реката Рајна, источно од реката Рајна биле само Склавини. Нив Рим почнал да ги покатоличува.

„‘Мистериозните’ Пелазги, значи, по група француски научници, кои ја пишеле споменатата енциклопедија: ‘...не биле ни Грци, ни Египќани, уште помалку Келти, или Семити...Од друга страна, полските автори го подржуваат гледиштето дека нивните имиња имаат словенски изглед, сметајќи ги Пелазгите како гранка на античките Словени...Пелазгите биле земјоделци, благи и поседувале еден степен доста поодмакната цивилизација...Грчките писатели говорат само со дивење за пастиштата, за подземните канали, итн., кои биле полод на стрпливата работа на Пелазгите...“

„Нема сумливиост, дека и Бонифациј како и папата Јован X., ја знаел вистината, дека античките Илири и Трачани биле Срби, т.е., дека тие, кои подоцна се нарекле Словени, биле нивна крв. Како инаку би можело да се протолкува готво потполна идентичност со Бонафациниот опис кој се однесува на Словените со оној кој- кај Херодот се односел за Трачаните : Ипак има една битна разлика измеѓу двата описи: додека историчарот Херодот раскажува како, во тој случај, непристрасен посматрач, дотогаш Бонифациј цептел омраза на католичката црква, која толку Србите ја осетиле не само во својата разрована душа, туку и со своите изранувачко тело, често умирајќи од бодешите и ножевите во име на католичкото христијанство !

³⁴ A. Descubes, Nouveau Dictionaire d’Histoire, de Géographie, de Mitologie et de biographie, Paris, 1880.

Дека ваквиот суд не е претеран, нека посведочи преводот на напред наведениот одломок, кој во целото човечко бие предизвикува услахиленост и побуна против ‘цивилизираниот’ Запад, кој и денес уште не го познава ни добро јазикот на ‘варварските’ Срби и Словени, а камо ли суштината на нивните души и вредноста на нивното духовно благо ! Оти, чуениот француски ‘Ларус XX. век’ се изразува на следн начин: ‘Обичајот на Словените (Склавините, Р.И.) на почетокот потпоплно биле варварски и се револтирале странците, кои со нив доаѓале во врска. Према апостолот Бонифациј од VII. век (VIII. век, Р.И.), тие биле: ‘Најодвратната и најгадната од сите раси’. Живееле на старински начин обработувајќи ја земјата азеднички, жртвувајќи им на нивните бројни богови животни и заробеници, спалувајќи ги мртвите и пратејќи ги погребите со гозби и војнички игри. Жените се спалувале на ломачите на своите мажи’.³⁵

Дали е потребно горниот текст да се коментира ? Дека Србите за католичкиот апостол се ‘најодвратна и најгадна раса од сите раси’, тоа нам ни покажала најновата историја со геноцидот, која катиличката црква не покушала да го спречи ! Дека Србите живееле на старински начин- тоа е српски понос ! Зар почитувањето на се што е во врска со умрените претци е грев ?! А ‘заедничкото обработување на земјата’ ? ...“.

Олга Луковиќ Пјановиќ, книга 2, стр. 98, пиши: „На с. 22.-23. Костржевски го споменува дивјачкото постапување на Германците према Словените, сурово истребување во име на христијанството, после што преоѓа на разни теми за Словените воопшто, за кои пишел Маврикиј, па арапски писател Масуди и др.- сите мошне импресионирани со словенската издржливост, отпорност, нивната стара религија, гостопримство, верноста на словенската жена и стрпливост и истрајност при работа. Од стр. 26. Костржевски преоѓа на прашање на раса, при што се служи со долу наведената литература“. (Текстот кој продолжува е пренесен со ленот, просо..., Р.И.)

Значи, Белците од балканско-малоазиските простори се селеле по долините Вардар-Морава-Дунав-Рајна. Тие се преселувале со домашни животни и растенија и се населиле каде било топло. Доказ била лозата, лоза до Лозан-машко и Лозан-женско, што постои во Франција... Поимот Келта=кирта=секирта=сек кирта, сек до секавица=Σ=C=сила. Ваква била на ветерот. Кај Тацит се чита, дрвата се виткале до земјата, и тие неа ја галеле. До денес на македонски се вели гале-гале... Следи галка да е лушпа на орев која плива како галија, таа ја гали водата... Се учи дека пивото било германско. Всушност, тоа било/е само македонско=балканско, кај Херодот... тракиско, а овде се говори за тракиски традиции на Склавините, кои Бонифациј ги истребувал: пих=пив=пиво, кое се пие=пиер=пиар: Пиер=Вieg; и врие=вриа brauen.

Не само имињата, се што било германско, се било со балканско потекло.

ГЕРМАНЦИТЕ ГО УНИШТИЛЕ/НИШТАТ СВОЈОТ СКЛАВИНСКИ РОД

О. Луковиќ Пјановиќ, книга 2, стр. 112, вели, што на стр. 180 Шегтен и Крајсх пишат, дека „Вендите, одн. Лижичките Срби, или Сорби несомнено се словенски народ, кои од балканските области се населиле во мајсенску, измеѓу Сала и Елба. Меѓутоа, авторите објаснуваат, има и такви, кои тврдат, дека се Сорби, или

³⁵ Македонците по погребот седнуваат одвоено машки и женски, што била традиција на античките Македонци. Исто така, даваат поклони, јадење... Турците како Фриги=Бриги седат како Македонците.

Венди, се населиле во Мајсенската област уште во преисториско време и тоа од Прусија, Померанија и Марке.

Кажуваат Шегтен и Крајсих: ‘Нам тоа не ни изгледа веројатно и ние многу веруваме, дека тие се населиле овде (т.е. во Мајсен), доаѓајќи преку Моравија и Чешка’...“.

„Со обсир, дека ова е германско сведоштво, сметавме дека требало да му се посвети посебно внимание. Па ипак, овој извод овде само е незнатен дел, уз напомена, дека тој текст мора да се простудира посебно, уз упоредување на географските карти. Ево, значи, што кажуваат самите Германци, кои инаку округно ги истребувале и германизирале Србите за кои пишат: (Германизирање во 19-20 век, Р.И.)

‘Ние докажуваме (т.е. дека Лужичките Срби дошле од Балканот) со следните поводи оти тие:

1. - имаат исто име,
2. - ист јазик,
3. - исти називи на нивните градови и села во двете области. Прво е јасно. А ако и трето, толку колку е можно, да докажеме, тогаш во односот на другата точка не ќе биде сумливост.

Понајпред, треба да наведем, дека Србите едно време биле господари на Далмација... (Стр. 181.). Тоа име, Далмација, го имаме во овдешниот крај и тоа е стара вендска жупа, или област Далеминца. Во Далмација Србите ги изградиле следните градови: Беликин (веројатно Велика), Хлебена, Столп и Кори, исто така Мокра и, претпоставуваме, Даљ...Ние имаме во нашата земја (т.е. во бившата Лужичка Србија, кои Германците ја освоиле и присвоиле): Белиц, Клебен, град и утврдување Столпен...Корен, градче, а исто така Корин. Кај Лајбциг (имаме) Мокерн градчето Дален... а од Хум, во Мајсен имаме Колм...

§ 7. - Во продолжување соопштуваме, дека цела област, која денес ја сочинуваат кралската богата Славонија и Босна...порано им припаѓала на Србите и се викала Бела Србија... која се протегала до германската граница, така, да нејзини соседи биле Франките... Значи, во Босна имаме Гребен, на кому одговара (во Германија) Греббен... Во Босна се Маглај, Зворник... Миљацка... Кај нас имаме: Могелин, Мигелн... Зервих (Зервиг) ... Звениц... Миглин... (...Меглен... во Македонија, Р.И.)

§ 8. - Најпосле треба уште да споменеме, дека старите Срби исто така едно време ја имале Хрватска...Оти, и во неа се најдуваат следните имиња, кои се сложуваат со нашите: Брод, Раковица, Островица, Драчевац, Топлице...од што кај нас е: Броде, Рагевац, Хистервиц...Топлиц...’ “.

О. Луковиќ Пјановиќ, книга 1, стр. 263. пиши за француската “Велика Енциклопедија“, За давните Словени (оддел I:, Етнографија), во кое се најдува следното:

“Во текот на сите поминати периоди (Au cours de tours les ages passes) на долината на Висла и Одра биле во врска со дунавската област и под нејзиното влијание зависеле од Централна Европа. Во доба на првото железно доба, тн. Халштатска епоха...еден народ пополека и постепено се ширел, заедно со земјоделството, низ старите шуми, почнувајќи од Дунав, па долж неговите притоки од северозапад, према источната Чешка, према Лужичка Србија; исто тој народ се населил во горната равнина околу Одра, во низијата околу Висла, до Балтичко Море од една страна и до Дњеста, на другата...Трагови, кои тој народ оставил, особено од Дунав до Чешка, па околу Одра, Висла и околу Балтичко Море, се истоветни со патот, по кој

се движела трговијата на килибар, однесен, како уште и денес, од Балтичко Море према југ на Европа. Уз тоа, исто така постојат археолошки докази за врската и трговската размена измеѓу тој ист народ и северна Италија. А во гробовите измеѓу Одра и Висла се најдени предмети изработени во Етрурија и во Рим. Овој народ, кажува писателот на членокот на ‘Велика Енциклопедија’, можел сам да се идентификува со старите Венети. Во време, кое претходело непосредно на христијанската ера, како и почетокот на христојанското доба, тој народ бил делимично победен од Германите, меѓутоа, постојат докази, дека тој својата егзистенција ја продолжил се до VIII. век по Христа, т.е. до христијанизацијата на областа околу Балтичко Море. Неговото перманентно постоење е докажано во Чешка, а исто така и неговиот престој од давните времиња на југозапад се до Дњепар.

Сите чинители, значи, се, согласни во тоа, дека оној ‘мистериозни’ народ, за кого пишел Патрик Лут во своето дело, цитирано одма во почеток на ова поглавје, бил стар српски народ, за кој Сипријан Робер тврди, дека бил на бреговите на Балтичко Море, него што Мојсиј издал Закон на Гората Синајска...По писателот на членокот од ‘Велика француска Енциклопедија’, доминантни расен карактер на тие Вендо-Срби се одржал се до нашето време, што се тврди на основа на антрополошки испитувања...“.

Питар³⁶ на стр. 312 пиши: “...Лужичките Срби денес се само еден антрополошки остаток. Семнони, Венеди, Срби, вие првобитни племиња, кои некогаш се населиле во таа област...што останало од вас ?...Ама, всушност, кој сте биле ! И колку вас на број било до часот, кога Хенри Птичар направил поход против Сорбите ? Од моќната словенска нација (изгледа, дека таа вистина била мошне јака !), која живееле со векови на средна и долна Елба, останал само еден безначаен дел (кажува Нидерле). Но моќта на тој народ, каков вид таа била ? Дали таа била заснована на војнички вредности и на моќта на неколкумина ?“

Олга Луковиќ Пјановиќ, на стр. 264, вели: “А последното издание на руската енциклопедија, која го носи називот ‘Бољшаја Советска Енциклопедија’ донесува под наслов ‘Сербскиј рубез’, додавајќи во заграда ‘Сорбскиј рубез’, т.е. ‘Српска, или Сорбска граница’ дословно следниот текст:

‘Српска граница- линија, која е воспоставил Карло Велики (IX. век) против Полабските Словени. Таа српска граница се протегала се до саксонската граница (од долниот тек на реката Елба, стара српска Лаба), по долината на реката Елба, реката Сале, па со Чешка Гора према средниот тек на реката Дунав, до Источна, или Панонска Област. Основна точка на упориште на таа граница биле: Бардовник, Шезел, Магдебург, Хале, Ерфурт, Халштат, Форхајм, Регенсбург и Лорх. На тие места биле исто толку утврдувања, колку и точки на пограничните трговии со Словените. Подоцна многу утврдувања на српските граници постанале претстража на германската агресија на земјите на Полабските Словени’ “.

Сипријан Робер³⁷ истакнува: Германската наука залудно се труди, нам да ни ги претстави Словените како уљеци во Европа. Словените се европски уљеци како и Грците и тие во неа биле пред Готите (=Татарите, Р.И.), тие германски претци. Може дури да се каже, дека Германија е заснована на распарчување на словенските

³⁶ Pittar Eugène, “Les races et l’histoire” (Introduction ethnologique à l’histoire): Bibl. “L’évolution de l’humanité”, La Renaissance du Livre.

³⁷ Cyprien Robert, “Les Slaves de Turquie”, с. 7.

(српските) кралства, оти уште во доба на Карло Велики, се што од онаа страна на Рајна не било франечко, (туку, Р.И.) било словенско (српско). Сегашна Австрија била населена само со Словени, а во Прусија, се до шестанесеттиот век, улез бил Германинот, кој постоел само како потчинет на Полјаците“.

Во Енциклопедијата “Ларус XX. век“ се вели: “Во однос на состојбата, која постојала во средниот век, простор на словенскиот (јазик)...знатно се смалил во централна Европа, каде германската раса ги уништила, или одагнала различните племиња (Полабљани, Ободрите, итн.), чиј јазик нестанал“.

“Пододна- Словените се нашле...поделени измеѓу два света: латинскиот и византискиот, што го забрзало нивното разединување. Природно склони кон анархија тие, во текот на вековите, не создале ништо трајно, а не можеле да им се одупрат ни на Германците на запад, ни на Татарите на исток, ниту на Турците на југ. Во Германија нивните бројни племиња нестанале веќе во XII. век. Во Чешка рано ги совладала германизацијата. На Балканот паднале под турскиот јарем во XV. век. Во Полска, после повеќевековна анархија, запознале еден краток период на равнотежа, поново да би западнале во неред. На исток, ги стресила монголската власт после стотини години, ама затоа, да би се подвргнале на германско-московската автократија, а во XX. век ‘диктатура на пролетеријатот’ “.

Книгата 1 Олга Луковиќ Пјановиќ ја завршува: “Од Бонифациј до денес во тој смисол ништо не се изменило ! Заклучок: еретиците немаат право да постојат... Така бар излегува од прославениот ‘Ларус’ и тоа XX. век !“

Источно од реката Рајна просторите биле венетски, а потоа склавински. На тие простори венетските Склавини биле покатоличувани. Затоа службен јазик бил католичкиот латински, а потоа и вулгарно-латинскиот Франков. А само од времето на Гете, Браќата Грим...се наметнувал и германскиот јазик.Следи и германизирање.

Олга Луковиќ Пјановиќ пиши: “...да би ги предупредиле читателите на еден членок ‘Архива за словенска литература, уметност и наука’,³⁸ каде ќе најдеме мошне тажен членок за однародување на древното српско племе Кашубе, од брегот на Балтичко Море, кое од почеток до крај на една срамна оптужба на бруталната и безобсирна германизација. Членокот почнува со зборовите: (на германски, Р.И.)

...Ево сега на српски јазик претходниот текст, кој е потпишан само со иницијали Ц.Ф., кој во самиот почеток себе се нарекол ‘од еден Кашубен...:

‘Кашуби- огранок на големо словенско стебло, во старо време ја населувале цела низина долж Балтичко Море, измеѓу Одра и Висла, се до Неца и Варта. Веќе со воведувањето на христијанството, се појавиле и први почетоци на странски јазик и страни обичаи во (нивната) земја...Пред тоа, тие на никому не му биле потчинети и господареле по своја сопствена волја... ама, германските службеници настојувале со сите сили, во поглед на културата на старите жители да ги потискуваат се пониско, потоа духовно и материјално осиромашени народ да би можеле полесно да ги германизираат. Поради тоа и службените власти не постапуваат ни помалку окрутно против словенските душебрижници, од верскиот старешина...Непосредна последица на тоа било, да католичките душобрижници на германскиот јазик имале секаде предност и имале само тие наклоност, не само кај верските, туку и кај државните власти...Во округите Лауенбурга, Битова, Столпа, Румелбурга и Нови Штетина, каде живееле најмалку 40.000 Кашуба, исто така како и во Данцишкиот округ,

³⁸ Jahrbuch für slavische Literatur, Kunst und Wissenschaft, I. Jahrg., 4. Heft, 1843.

каде Германците претставувале најповеќе четврти дел на жителите, во школските семинари нема ниједен учител за словенски јазик, управо како ни во богословскиот семинар во Пелпин, или во одговорувачките гимназии... (Румел-ија, Р.И.)

Додека така кај младината не се негува никаков никлец на нешто подобро, додека се угушува дури и секоја благородно чувство настанато само од себе...додека ни староста не остава недопирнато од разорните влијанија...

Така се настојува уште и денес со сите можни средства, да се истребат остатоците на Кашуба на таков начин, да повеќе не се убива физички, туку духовно. И тоа се врши во XIX. век ! Која цел е толку возвишена, да би можел да го оправда варварството со убиство на една нација ! Која цел е доволна голема, да би можело такво едно средство да се освешта ? Ама, веќе се верува, дека делото потполно е извршено; германските часописи и брошури веќе нам ни довикуваат со чувство на насладување: ‘Вие сте германизирани !’ “

Процесот продолжува и денес. Ама, конечно, Германците расно ќе постанат свесни, и тие со учење на тн.старословенски јазик ќе се повратат кон својата тн. словенска, венетско- склавинска, раса, која без прекин тие несвесно ја уништуваат. Авторите Вентите и Склавините ги нарекуваат Срби, кои имале врска со Сервус.

СЕРВУС=РОБОВИ

Олга Луковиќ Пјановиќ, на стр. 39, пиши: “Тома Маретиќ, познати словенски филолог и лингвиста, по народност Хрват, кажува во едно од своите дела: ‘Има писатели, како што е византскиот цар Константин Порфирогенит кој самоволно го толкува името Срби како латински збор ‘сервус’, што значи ‘роб’. Таа негова злонамерност немала ослонец, оти точно е утврдено дека спротивно и на самото раскажување Порфирогенетовото дека Србите веќе пред доаѓањето на византското тло, се викале Срби. Освен тоа, името на Лужичките Срби и Руски Срби најдобро ја потврдува оригиналноста на српското име, оти овие немајќи никаква врска ни со грчкото, ни со римското царство“.

Значи, Србите и Русите биле само Венети, српции, а вакви биле во служба.

Таа на стр. 44, наведува: “Средината на XII. век далматински историчар Јован Луције од Трогир го пиши следното: Сите оние кои вистински се бават со словенски идиоми знаат дека Грците и, према ним, Латините трабунале како називот Срби го изведувале од ‘servus’ = ‘роб’. Тие, наиме, кои самите Словени се нарекуваат Србјани, Грците, да би ја избегнале за нив непромостивата тврдост на изговор, ги викаат Сербли или Сербулиани, а земјата во која обитуваат, која поново Словените ја називаат Српска, одн. Србија, Грците ја избобиле во Сервија“.

Таа на стр. 110 го цитира Сипријан Робер: “Зошто да се претпоставува без докази дека во Илирија резултатот бил сосема спротивен и дека северните словенски освојувачи направиле староседелците да го заборават својот стар јазик ? Не е ли многу поприморно да се допушти, бидејќи има толку сведоштва во прилог на тоа мислење, дека Илирите веќе биле Словени (т.е. Срби), дека тие веќе пред инвазијата говореле со словенски (српски) јазик и дека со него затоа уште секогаш говорат ? ...(Српски, тн.старословенски, јазик бил во Дунавска Србија, Р.И.)

Можда ќе ме прашате како е можно, живеејќи веќе пред Христа на грчките граници, Словените не се споменети ни еден пат кај грчките писатели ? Одгово-

рувам (на тоа), дека името Словен е поново потекло и да е тоа, изгледа, го следило името Венд и Србин; е покажано на илјада начини, дека името Вент во античко доба не е непознато; што се однесува името Србин, на грчки ‘Сербос’, Римјаните изгледа мошне добро го познавале ако е вистина дека тие од него направиле свој збор ‘сервус’ (т.е. роб). Воостанатото, е позната работата во текот на античкото доба дека во историјата се споменуваат само имињата и делови на освојувачите, не грижејќи се за заробениците. Тој обичај може да се објасни зашто за време на крвавите војни Трајанови, Дециусови, Галусови, Хостилијеви, како и повеќе други Цезари на Дунав, секогаш само говорат за Сарматите. Меѓутоа, треба да се верува, дека под името Сармати Словените се бореле мошне долго против римските легии, додека најпосле провалиле во империјата под своето име...“.

Кога Белците се селеле кон север и запад, по Вардар-Морава-Дунав-Рајна, каде било топло, тие се населувале во Сармаитија, а Сарматите биле Монголи коњари. Следи Белците го прифатиле името Сармати, според Сармаитија.

На стр. 115, таа наведува, што пиши Шафарик: “Допуштам, дека царот немал виенска, или париска карта на главните штабови, ама таквото бесмислено географско незнаење (eine so absorde geographische Ignoranz) не можам да прифатам. Оти, по него, претците на византиските штитеници, кои ја напуштиле руската Србија, требало, или сакале да се вратат во крајот, кој бил наследно подложен на Франечка, таму да би продолжиле да живеат во ропство“.

На стр. 120, таа го цитира Константин Порфиногенит: “Хераклија им го дал (на Србите) крајот во солунската тема, Серблија, од која тогаш така се нарекла Серблон, на име, на романски дијалект тоа значи робови. Оттука и сербула...“.

Бидејќи Србите биле само србции, тие како такви таму биле населени. Следи тие таму и за тоа служеле. Од времето на Хераклија (610-641) во употреба како службен бил само коине, па отпаѓа веројатноста, поимот серб да бида на латински.

Авторите пишеле како тие си сакале, поимот Склави означувал робови.

Следи не можело два поими да имаат исто значење. Затоа склавина=област.

СКЛАВИ=ОБЛАСТИ

Авторите говорат, Словените северно од Дунав се преселиле на југ на Балканот. Меѓутоа, поимот Словени не го познавал ниеден автор, не само во старата ера, дури и во новата. Во Општата енциклопедија LARUSSE, 3 Том, на стр. 353, во додатокот за “Југословенски народи во средниот век“, во насловот “Јужни Словени“, стои: “...Зад се тоа, словенското име прв пат во облик Склавион се споменува тек во VI-от век, кога Словените, померувајќи се према југ, дошле во допир со Византијците“. (Само Словените биле само Склавини, ништо друго, Р.И.)

Значи, во V-от век Римјаните, а вакви биле Ларусовите Византијци, не ги познавале Склавините. Ако имало посебен народ Склавини, тогаш сите Склавини би морале да бидат еден склавински народ. Бидејќи Склавини имало до реката Рајна Германците одлучиле и наредиле, тн.Германци според тн.словенски бог Герман со балканско потекло и Дојчери=Deutscher според Деут=Теут-а, Теутони исто така со балканско потекло, како името Дојчин=дојч ин, несмеат да бидат Склавини. Кога е со сакање и несакање, не се говори за историска наука туку политичка наука. Дека тоа е така, може да се види што и македонскиот историчар, Хрватот, Стјепан

Антолјак во својот прв том на Средновековна Македонија, 1985, пиши. А да не се изуми дека Склавини имало во Азија, Арабискиот Полуостров, Северна Африка, Шпанија итн. Значи, историјата постанала потполно политичка наука.

Бидејќи ваква била состојбата, се внесло дека Словените потекнале од Заткарпати. Меѓутоа, тие имаат четири страни, и никој не кажал, за која страна мисли; исток, југ, запад и север. Исто така, секој кој пронајде материјален доказ дека од север на Балканот нешто било донесено, тој е за Нобелова награда...

Бидејќи никој не говори за Словени (Херодот...Прокопиј...), тој веќе станал политички. А поради него до денес тн.Словени страдаат и се доистребуваат од берлинско-виенска школа која станала германска после создавање на Србија, Грција...

Бидејќи мојот татко и мајка со баба по мајка, само нив ги ознаваав, и други, сите биле само Македонци, јас продолжувам да пишувам, со единствена цел никој повеќе да не ги навредува и понижува нивните претходници и наследници.

СЛОВЕНИ СПОРЕД СЛОВО

Олга Луковиќ Пјановиќ, книга 2, стр. 10, го наведува “Јован Дубровиуса, чие дело ‘De regno Bohemiae’ (=‘За кралството Бохемија’ - или Чешка) Долчи го споменува во врска со нешто изнад се интересно. Дубрави, на име, во својата книга I., говори за тоа како сите словенски јазици произлегле од еден единствен јазик. Па да би го развил своето објаснување, тој пиши: (На латински, Р.И.)

Го прегледуваме овој текст со внимание, кое тој го заслужува, бидејќи, тој да го поткрепи заклучокот, кои го изведовме во поглавјето под насловот: ‘Кој јазик го научил римскиот песник Овидие во прогонство на бреговите на Црно Море?’. На име, во рамките на тоа поглавје дознаваме од стиховите на самиот Овидие, дека во Томи, место на своето прогонство, го научил скитско-трачко-дачко-сарматски јазик, на кој дури и пеел, читајќи ги своите песни јавно пред луѓето, меѓу кои бил присилен да живее...Овде, заблагодарувајќи на Долчиевата студија, најдуваме поново уште еден аргумент повеќе, во прилог на нашиот заклучок, кој сосем логично го изведовме во споменатото поглавје, дека скитско-трачко-дачко-сарматски јазик можел да биде само српски, не влегувајќи во тоа за кој негов дијалект се работи. Тоа можеме да твдриме втолку посмело, што бројните лингвисти, кои за назив Сармат, или Соуромат сметаат, дека тоа грчко-римските писатели се изобилчени форми на името Сарбат, одн. СРБ, или Србин.³⁹

Сега поблиску да се запознаеме со текстот на Дубровија:

‘Слово кај Сарматите значи она, што е збор (verbum) на латински јазик. Бидејќи, значи, дека сите сарматски нации уште во оно доба, расејана нашироко и надолго по царствата и областите, ипак имале ист говор (јазик) и готово исти истозвучни зборови, се нарекувале исто така со едно заедничко име- Словени. Освен тоа, од самиот збор ‘слава’ (Gloria), која кај нив се кажува слава, се викаат Славитни’. ... (Само Србин Славу Слави !)...“.

³⁹ Северно од Црно Море со Дунав просторите биле монголски, скитски, сарматски...Скитите и Сарматите како Монголи своите владетели ги погребувале со своите коњи. Кога Белците се преселиле на просторите на Монголите (Скитите, Сарматите...), во Скитија и Сарматија, тие се нарекле Скити и Сармати. Токму затоа се говори и за Келто-Скити: Келтите биле Бриги...Венети, а Скитите Монголи. Следи традициите на Келтите да бидат бригиски, ваква била писменоста, а Скитите немале писмо...

ЕТРУРЦИТЕ БИЛЕ СЛОВЕНИ

Во Европа Венетите пишеле со руни (рецки), а вакви биле и Германците.

Бидејќи Етрурците, создавачи на Рим, биле Словени, што го соопштува Стефан Византиски, се наведува, како европската наука за нив прави фалсификати:

Олга Луковиќ Пјановиќ, во книга 2, стр. 16, вели: “Уз Ненад Ѓорѓевиќ, историчар, еден друг српски истражувач се бави исклучиво со дешифрирање на етрурските натписи и текстови. Тој етруролог е Свети Билбија, кој околу Божиќ 1981. г., објавил свој членок, чиј наслов е формулиран така, да звучи како одговор на насловот на господинот Ѓорѓевиќ: ‘Рашани, а не Етрурци’. Членокот е објавен во српските новини ‘Канадски Србобран’. Ние овде од тој членок ќе наведеме само еден мал, ама мошне речит одломок:

‘Низ последни два века се правени безбројни покушаи, да се открие тајна на постанокот и потеклото на етрурскиот јазик, па во таа цел се давани безбројни противречни објаснувања. Се мислело, дека само по себе ќе се открие и потеклото на Етрурците. Тоа било потполно исправно резонување, ама тие, покрај сите настојувања, не го откриле. Западните писатели покушале тоа да го пронајдат, споредувајќи ги корените и зборовите на етрурскиот јазик со 27 други различни јазици и дијалекти, меѓу кои некои биле дури од Централна Африка. Британскиот писател James Wellard во својата книга ‘The Search for the Etruscans’ сите по ред ги споменува, ама не наведувајќи нити еден словенски јазик...’ “

На наведениот текст, претходи друг Пјановиќев: “...самите Етрурци себе се нарекувале исклучиво Рашани, Расени, или Расна. Ние и ова прашање овде тек го споменуваме, предупредувајќи ги заинтересираните дека едно занимливо дел е под насловот ‘Етрурци или Рашани ?’ го објавил господинот Ненад Ѓоршевиќ...”

Следи фуснота: “Сметам за задаток, дека поради сегашноста и идните српски истражувачи на ‘етрурскиот јазик’ да го дадам следното соопштување:

Кога по прв пат малку се вдлабочив- после баскискиот јазик во она, што е дешифрирано од етрурскиот, одма сум видела, дека во она, што е сочувано, врват зборовите на српскиот јазик. За тоа во врска најпрво му се обратив на професорот на Сорбона, Блоку (Bloch) молејќи го за најуљудно за состанок, во чиј тек би сакала паралелно да му претставам некои српски и етрурски изрази. Големиот професор и силен авторитет за ‘етрускологија’- воопште ни писмено не ми одговорил. А кога, мислејќи, дека можда писмото не го примил, го повикав телефонски, тој на најдрзок начин ми одговорил, дека ‘за такви работи нема време’. Со други зборови? ‘Како некој воопшто може да дојде на помисла, дека етрурскиот да се споредува со еден од словенските јазици ?’ Оти Словените треба да се елимираат од европската наука и, како што напишал Сољжењицин, од земјиното тло !“

Се работело за Раши, Раси..., како што било на Балканот Раша, Рашка...

Пјановиќ продолжува: “Но не се работи само за тоа. Господинот Билбија наведува и докази, дека етрурскиот може да се дешифрова (воостанатото, тој го дешифровал потполно !) не само со помош на српскиот јазик и исклучиво со помош на него, туку дешифровањето може да се оствари само со примена на кириличките вредности на етрурските слова !...“.

“Неизмерно жалејќи го ваквиот став на западната наука, ние ќе се надоврзиме на претходните два одломци само неколку редови, кои ги напишал Долчи- то-

чно пред 227 години ! Нека тој навод покаже во што се состои влијанието на германско берлинско- виенска школа кое го прифатиле сите академии на науки, заедно со српската, а со сврха потполно уништување на Српската автохтоничка школа !

Нашиот писател цитира едно сведоштво за Етрурците на Марко Порција Катон во неговото дело ‘Origines’,⁴⁰ во кој, измеѓу останатото, кажува, дека последниот етрурски град паднал под Римјаните 295. г. пред Христа, ама, дека и покрај подоцната надмоќност, Рим никогаш не можел на Етрурија да и го наметне својот латински начин на пишување“.

“Оти, пример кој следи во Долчиевиот текст како запис на тајанствените Етрурци, најчиста е српските народни узречици, кои до ден денешен не се ни за слово измениле. А потеклото на народните изречици, узречица и мудрости допираат до најдавната минатост, чиј траг се губи во маглата на миленија, од кои немаме ништо друго, до жив народен збор. Воостанатото, ќе биде посебно поглавје за современите српски и древни ведски пословици и тука сигурно ќе и недосмислено ќе биде потврден нашиот претходен заклучок...Меѓутоа, по тврдење на Марко Порција Катона, чиј текст Долчи го наведува, Римјани на една работа не можеле да ги присилат, а тоа е, на прифаќање на нивното латинско писмо:

‘...sed ad recipiendas Latinas literas nunquam putuit persuaderi’.⁴¹

Чудна е судбина ...(на) Рашаните (Етрурците)...! Кога древните Рашани-Етрурци повеќе немале никаква слобода под осионите римски господари, тие оставале трагови за себе по гробниците: на својот јазик и своето писмо !...“

Конечно, ево драгоценiot текст онака, како тој дословно гласи во Дубровчанинова студија: (На латински..., Р.И.)

‘Ако Етрурците (Рашаните), исто што и Илирите, кои према говорот (јазикот) преѓата ја гајат со најповеќе почитување и кои отприлика се иста вера, (тогаш) за ним од овие зборови- се на старо- живеее на прастар начин- во јазикот нема ништо поголемо ? До денес во Апулија постојат цели градови, основани од најстарите населеници, кои се служат со илирскиот јазик’. (Венети=Илири=тн.Словени,Р.И.)

‘Се на старо’- до денес во српската јазик оваа изрека не е изменета...Оти, и многу српско дете одма ќе ги разбере многу рашко-етрурске изрази, бидејќи тие до денес или малку или ни малку се измениле !Затоа, ни се чини, приказната за мистификацијата не е претерана. Да се земаат во обзир дури и црнечки племиња при дешивровањена рашко-етрурските натписи, никако да не се помислува на било кој од слоенските јазици, а уште помалку на најстарите жители на Италија- Сабините,⁴² за кои латинските историчари дури тврдат дека се автохтони, додека професор Будир научно докажува дека тоа биле Сарбини, одн. Срби, ако тоа не е свесна мистификација, тогаш е незнаење, а наука која се заснована на незнаење, ако е таква една претпоставка воопшто е можна, тоа не е и не може да биде наука !

⁴⁰ Марко Порција Катон живеел од 232-147. г. пред Христа. Бил римски државник и беседник, кој се истакнал со борбата против луксузот, корупцијата и заводување на грчките обичаи во римското општество. Е сочувана само неговата расправа “За земјоделството“.

⁴¹ Во книгата “Оксфордска историја на римскиот свет“ Мајкл Крофорд пиши: “северна Етрурија останал вон доменот на римското влијание се до 91 година. До тоа време, во оваа област, е видливо отсуството на натписи на латински јазик. Во генерацијата после Сула почнува да се појавуваат двојазични натписи, а за цицероновиот живот етрурскиот јазик потполно се изгубил“.

⁴² Според Страбон, “Најстари народ се Сабините и тие се автохтони (одн.домородци)...“

И само уште еден мал додаток на се претходно, што се однесува на ‘етрурско’ писмо. Марко Порциј Катон нам ни оставил сведштво, напред веќе цитирано, дека Рашани-Етрурци:

‘...sed ad recipiendas Latinas literas nunquam putuit persuaderi...’,

‘...дека никако, или никогаш не дале да се наговорат (nunquam), да го примат латинското писмо...’ “.

Нашиот Дубровчанин пиши: “Нити грчките, а нити римските колонии никогаш не можеле нашиот прадедовски јазик, ни од темелот да го упропастанат. Илирски јазик бил наш домородни јазик...”.

Во прилог се наведуваат и Баските. Олга Луковиќ Пјановиќ, книга 1, стр. 20, вели: „По моја непрецизна оценка, може да биде најмалку 30 до 40% заедничко лексичко благо во баскијскиот и во српскиот јазик. Кога се знае, дека баскијскиот (како што науката кажува !) не влегува во индоевропска група на јазици, изнад се би било интересно паралелно да се истражат двата јазика, уз покушување да се објасни откаде толку сличност ?! Не е можно објаснувањето да не постои, како тоа што го верува наследникот на професорот Шантрен, господин Масон. Ево, значи, уште едно огромно и мошне значајно поле на работа пред српската наука ! Оти со оваа работа не може да се бави никој, кој српски јазик совршено добро не го познава ! Тоа, секако, нема да го направи кој не е Србин оти српскиот не го познава“.

Српски народ само со српски јазик на Вук Караџиќ, кој бил само македонски, тн.стрословенски јазик. Тој бил од Солунскиот говор...

Не смее да се изуми, дека Етрурците како Венетите пишеле со руни. Кога тие го превзеле слово, тие се изјаснувале за Словените. Дека Етрурците биле Словени говори Стефан Византиски. Олга Луковиќ Пјановиќ, книга 3, стр.59, фуснота 50, пиши за Стефан Византиски. Тој бил: „Роден во Цариград, а живеел и работел на крајот на V. век по Христа“. Значи, Етрурците во 5 век н.е. биле Словени, а такви на Балканот немало. Како што биле Етрурците, истото биле и Русите. Бидејќи тие пишеле со рецки, тие биле Рецкари. Кога тие го превзеле коинското слово, што било дело на Солунските браќа, Русите станале Словени. Тие за Словени се изјасниле дури во 860 година, што го наведува цариградскиот патријарх Фотиј. Како што Етрурците биле Венети, истото биле Русите. Етрурците и Русите го имале истиот бог Перун. За етрурскиот Перун говори Билбија. А најбитна била писменоста.

ПИСМЕНОСТ

Олга Луковиќ Пјановиќ, книга 2, стр. 17, пиши: “Но не се работи само за тоа. Господинот Билбија наведува и докази, дека етрурскиот може да се дешифрова (воостанатото, тој го дешифровал потполно !) не само со помош на српскиот јазик и исклучиво со помош на него, туку дешифровањето може да се оствари само со примена на кириличките вредности на етрурските слова !...“.

Олга Луковиќ Пјановиќ, книга 3, стр. 202 ја наведува Ружица Борисављевиќ, која пиши: „И Етрурско писмо и Кирилица се од Халкидики...“.

Таа на стр. 204 го наведува Сипријан Робер, кој пиши: „Кој, обраќал внимание, на пр., на натпис на чуениот лав во Венеција, видлив на секого, додека слави-

стите на него не упозориле ? А нашиот словенски манускрипт во Ремс,⁴³ пишан на глаголица, нели ние го сметавме низ векови за коптски јазик ? А бугарскиот учен монах Храбри од десетот век. Нели тој рече: ...

‘Првите Словени немале слова, ама читале и прорекувале уз помош на црти и рези (черти и рези). Не можам појасно да ги означам руните’.

Овој вид писмо, продолжува одма по горниот навод Сипријан Собер, се најдува, воостанатото, врезани на голем број садови и предмети кои стигнале до нас од Вендите од Балтикот. Но уште повеќе од тоа: кога исцрпно се анализираат фрагменти на паганските песни на чешкиот народ, кои ги открил М. Ханка, ќе се запази со изненадување во нивниот стил туку во една формирана и прецизна синтакса и и граматчки конструкции на многу поправилни од оние, кои ги наоѓаме на спомениците од периодот после тој првобитен јазик. Од тоа несумливо произлегува дека тие пагански песни се заостаток на некоја школа, можда на високо нивоа, која цветела кај Словените пред нивното преобратување во христијанството.

Со осетливост, која, после Сипријан Робер, изгледа, и недостоеала на српските научници, тој по секоја цена настојува да докаже постоење на словенска и српска писменост пред христијанска ера. Во таа сврха, тој на страна 230. ‘Словенски свет’, го споменува: ‘...еден учен Илир, Солариќ, кој оставил еден необјавен ракопис под наслов ‘Хиероглифика словенска’, во која ги собрал сите познати сведоштва со цел да докаже дека навистина пред Христа постоеле словенски хиероглифи.⁴⁴ Ние можеме да сумњаме, дека Словените имале еден потполн хиероглифски систем, ама руните⁴⁵ ги познавале, а ако постои само мал број натписи на овој вид, криви се зимите и мразевите, кои далеку преку две илјади години преминувале преку стени-те и преку гробовите на давните словенски јунаци’ “.

За Косидовски „коптскиот јазик преставувал крајна развојна фаза на староегипетскиот јазик. Тој се употребувал уште во XVII. век во египетските феласи и до денес останал како ритуален јазик на коптската црква“. Лидија Славеска пиши: „Коптска азбука и стар коптски текст од III. в.н.е. Писмото се употребувало во Египет од VIII. в.п.н.е. Одделни зборови во текстот лесно може да ги разберат припадниците на словенските народи“. Робер наведува: „... А нашиот словенски манускрипт во Ремс, пишан на глаголица, нели ние го сметавме низ векови за коптски јазик ?“. Славеска го прикажува коптскиот текст, а под него ги издвојува словата, кои денес се познати како кирилични. Сите слова/букви кај неа на број се 31.

Македонците во Цариград го направиле истото што во Египет го направиле Птоломејците. Од заменикот на староегипетски, коине, Константин Филозоф ги ос-

⁴³ На јазикот на Константин Филозоф била преведена Библијата. На неа се прогласувале кралевите на Франките во Ремс, затоа што тој јазик Франките го разбирале. Следел вулгаренлатински Франков.

⁴⁴ „Претпоставуваме, дека Сипријан Робер мисли на Павле Солариќ, кој живеел од 1779-1821. г. Солариќ бил коректор во печатницата на Гркот Тедосиј кај Млечаните. Се смета книжевник, без некоја голема вредност. Меѓутоа, интересно му е ‘Земјописаније’; пишел и дела со историска тенденција; ние мислиме, дека меѓу нив се најдува ‘Хиероглифика словенска’ “.

⁴⁵ „Руните, се сметаат, најстаро германско писмо, направено према латинското. Е сочувано во натписи по оружје, предмети, накити, па на камења. Се употребувало од IV. до VII. век, а на крајниот север уште и многу подоцна. (Руните биле македонско=балканско, венетско=илирско, потекло, Р.И.)

Госпоѓицата Борисављевиќ, меѓутоа, прави една дистинкција, па кажува во врска со Робер-овите тврдења: ‘Јас мислам, дека ‘Руните’ не се вендски, туку пруски, што никако не значи германски, туку поново српски. Подвлекувам, дека рунското писмо има корен во Средоземјето“.

транил семитските зборови и се дошло до тн.старословенски јазик: јазикот на Константин Филозоф бил како коптскиот јазик. Следи тн.старословенски јазик граматички бил ист како коине, само без семитски зборови итн. За граматичката истоветност пиши Густав Вајганд (1924), што тој го вели во „Етнографија на Македонија“.

Олга Луковиќ Пјановиќ, кн. 2, стр. 223, го наведува што пиши Абел Овелак:

„Што се однесува на севкупната српска граматика сигурно е дека таа за нас е тешка...Еуфоничните закони (закони на благогласје) во тој јазик се бројни и не се лесни. Деклинациите се компликувани, падежите се многубројни, а нивните завршетоци се менуваат према бројот и према машки, и женски и среден род. Коњугацијата исто така има свои тешкотии...Додајте на овој камен на спотицање- акцентуацијата, која за странците претставува знатна тешкотија. Ние без никакво двоумење сметаме дека српскиот јазик од сите живи словенски јазици е оној кој уз најповеќе корист може да студира особа жедна на ваков вид истражување. Српскиот помалку трпел во однос на својата фонетика и на структура на своето лексичко богатство од останатите јазици.

Кои се тоа појави кои чинат српскиот јазик да се разликува од останатите индоевропски идиоми, како што, на пр., се грчки, или латински ? Тие појави се двојаци: тие припаѓаат било на фонетика, било на морфологија.

Понајпред, што се однесува на консонантите и вокалите, српски јазик уз консонант ‘Р’, непознат и на грчкиот и на латинскиот. Тоа е еден особен вокал, мало чуден за нас западњаците, ама неговиот изговор не причинува тешкотија...

Преминските закони од старо индоевропски кон новите, типично српски облици, добро се установени...

Би било премногу да ја оддолжуваме листата на ове примери. Во секој случај не треба да се верува затоа што го ставаат српскиот јазик во чита положба на инфериорност во однос на латински и на грчки, да тоа е така. Далеку од тоа ! Латински и грчки, во многу случаеви, се оддалечени отколку српскиот од зедничкиот индоевропски јазик !“

Се кажа: „Латински и грчки, во многу случаеви, се оддалечени отколку српскиот од зедничкиот индоевропски јазик !“ Се потврдува, тн.индоевропски бил јазик на Белци, а коине и латински дворасни јазици на: Белци и Црнци (Семити).

Наспроти Авелак, Вајган за тн.старословенски јазик пиши старобугарски.

На стр. 228 таа го цитира, што Шафарик пиши: „Богатството на словенскиот јазик почива на голем број корени, чиј број, према г. Дубровски, само во старословенски се искачува на 1605; овој пак феномен почива на мноштво консонанти“

Во прилог е она што Олга Луковиќ Пјановиќ, книга 1, стр. 104, го наведува за „двајца признати француски лингвистички авторитети, Meillet-Vaillant,⁴⁶ говорејќи за акцентот на црковно-словенски“:

„Нагласокот е заеднички на словенскиот...се однесува, значи, како нагласок на грчкиот, или како ведскиот акцент. Јазикот кој денес најдобро дава некоја идеја за заедничкиот словенски есте српски, со неговите помичен акцент и со неговите други и кратки самогласници, од кои едни се нагласени, а други ненагласени...“.

Значи, ведскиот бил тн.словенски, а српскиот тн.старословенски јазик.

Олга Луковиќ Пјановиќ, книга 1, стр. 223, го наведува пишувањето на Сипријан Робер: „Може да се тврди, дека српски јазик, по обилноста на самогласни-

⁴⁶ ...Le slave commun, Paris, 1965., с. 18.

ците, по среќното спојување на благите и тврди гласови- воедно најхармоничен и најхеројски, најнежен и најмашки од сите словенски јазици. Со него се наредува со повеќе чврстина отколку на руски, тој милува и ечи со повеќе нешжност отколку полскиот; по потреба, српски знае да ги спои гласовите со повеќе изразена тежина од чешкиот. Во своето ‘Патување по Црна Гора’, кое го напишал Виала Сомиер по Напалеоновото наредување, кој не слутел, дека јазикот на Црногорците бил српски, во уверување, дека се работело за дијалект на грчкиот, кажува, дека е ‘илирски’ јазик богат, сажет, говорнички, складен, да се употребува исто така среќно за пеење на љубовна нежност, како и опевување на големи дела и крвави трофеи на богот на војната; дека тоа, накратко, е јазик на јунакот“.

Бидејќи словата биле со милениуми постари од Константин Филозоф, тој не создал ново писмо. За ова да се потврди, се наведува, што пиши Вита Константино. Таа никаде не го користи глаголот создава, туку само составува (склопува) на нешто што постоело. А словата со преводот на Евангелието само се објавени, зашто таа наведува: „Тој ги составил словата и почнал да ги пишува зборовите на Евангелието“. Се заклучува, ништо немало било што ново, туку тој само ги составил (скопил) само постоечкото, ништо друго и ништо повеќе.

За доказ е наводот на Сипријан Робер. Тој пиши: „Првите ученици на светиот Кирил биле, баш оние, како изгледа со другчие мислење, бидејќи еден од нив, калуѓер Храбри, кажува изричито: Првите словенски христијани, наравно, пишеле до појавата на Кирил...Така, по тврдењето на самиот монах Храбри, Кирило само ја усвошил книжевноста создадена веќе пред него. Во тоа веруваме вотолку повеќе што Готите...веќе поседувале евангелие на својот јазик повеќе векови пред Кирил“.

„Така малку по малку кај Словените се создале две спротивни литературни тенденции, кои се разликувале една од друга дури и со самата азбука.

Би можело да се помисли во првиот тренуток, дека таа разлика во писмото немале озбилни последици. Тоа варка...Оти...кај Словените-слово има мошне голема важност, словото е надворешен знак на идејата, тоа е скоро само идеја. Латинската азбука кај тој народ постанала синоним на латинската вера; а кирилицата ги означувала оние, кои со неа се служеле како припадници на источната литургија“.

„Видовме, во колкава мера кирилската буква ги обединувала словенските јазици; исто така, таа можела да биде корисна на предизвикување на складниот и единствениот развој на истите тие јазици. Ама, анархијата до која дошло заради расцепот создала верување да е потребно да се реагира насилно против кирилицата. Латинските бискупи за време на синодот во Салони ја прогласиле буквицата за ѓаволов изум и ја забраниле нивната употреба под закана на исклучување. Полска, Чешка и Хрватска ја напуштиле Кирилицата и секаде отпочнала борба измеѓу српските и латинските слова. Оваа борба измеѓу двете азбуки се продолжила како борба измеѓу двете цркви низ векови- се до нашите денови“.

Значи, Цртарите и Рецкарите пишеле со црти и рецки, што значи Рунари. Напротив, Словени само според слово, Логос=Слово, а имало и Божјо Слово. Меѓутоа, Словени биле Етрурците, откога тие ги превзеле словата, но никако Русите. Ова било поради тоа што Русите понатаму пишеле со рецки. Кога тие го превзеле коинското слово, тие станале коински, а не глаголски или кирилични Словени. Што се однесува дека некој ним им направил азбука не е точно, затоа што такви имало многу пред Солунските браќа. Буквите, од буква=буква, биле стари со милениуми.

РУСИТЕ НЕ БИЛЕ СЛОВЕНИ

Трајко Огненовски,⁴⁷ на стр. 17, пиши за „Мисионерите Кирил и Методиј“:

„Просветно-културната и научната образованост на Солунските браќа Константин-Кирил и Методиј биле повод царот Михаил III да се определи за нив да бидат раководители на три дипломатски, политички и верски мисии. Нивните политички, христијански и просветителски мисии се јавуваат во времето кога има големи општествено-политички превирања во Европа и на Балканот.

Верско-дипломатска мисија изведена кај турскотатарските племиња (Сарацените) некаде се споменува кај Арапите (851-855) била во јужна Русија, каде према древната традиција, Кирил и Методиј се запознале со ‘руските писмени’ пишувани на некои библиски текстови. Сараценската мисија имало за цел да ја заштити христовата вера од арапските напади. Мисијата му била доверена на Кирил Солунски, а со него бил братот Методиј и нивните ученици Климент и Наум, како и други византиски свештеници. Тогаш Константин имал само 24 години, а неговите размислувања ја надминувале неговата возраст. Мисијата уште е наречена како арапка бидејќи требало да се решат некои државни односи меѓу Византија и арапските држави. Калифот на Сарацените (арапите) Ал-Мутевакш (владее од 847-861) се однесол со посебен респект кон младиот мисионер и ги удоволил нивните барања. Константин, на кого му било овозможено добар престој, се запознал со арапскиот јазик, култура и општо со животот и обичаите на Сарацените.

Хазерска христијанска мисија (860-861 г.), имало политички, воени, економски и верски цели, и со ширењето на христијанството да се прошири доминација на Византија над овие арапски народи. Хазарите во IX век имале силна и цврста држава, со свои државни закони, која се наоѓала во областите на р. Долна Волга распространети од Дњепар до Касписко Море. Во тоа време биле приопштени кон јудејската религија. Константин и Методиј како мисионери имале за цел: да му помогнат на Хазерите во ослободувањето од влијанието на еврејските и арапските мисионери да ги приклучат во христијанството како и да ги поврзат двете држави (Византија и Хазерите) на политички и воен план и да се подготват за заедничко војување правеле сојуз против Варјагите-Русите и против Арапите. За време на мисијата Константин имал можност да се запознае со роцкиот (роскиот) јазик, еврејскиот и самаријанскиот јазик. Мисионерите се враќаат во Византија со голем успех: со постигнати и потпишани договори и успеси на верски план-спроведено христијанството. Кирил и неговите мисионери успеале да придобијат кон христовата вера околу 200 нововерници кои после нив ги ширеле христијанството и да ослободат од хазерско заробеништво околу 200 византијци. Пред да пристигнат кај Хазерите, браќата Кирил и Методиј биле во градот Херсон каде ги пронашле моштите на поранешниот Римски папа Климент I, кој бил погубен во вториот век на најзлосторнички начин. По враќањето од мисијата Кирил ја создал книжевната хазарска полемика, расказ за пронаоѓањето на моштите, свечено слово и химна за херсонскиот настан. Мисијата била успешна, преговорите извршени, добиена пи-

⁴⁷ Трајко Огненовски, „СВЕТИ БРАЌА КИРИЛ И МЕТОДИЈ“, 1996. „Книгата се печати со благослов на Архиепископот на МПЦ г.г. МИХАИЛ“. Таа била „јубилејно издание во чест на откривањето на спомен обележјето на Св. Методиј Солунски на 1 јуни 1996 година во Елванген- Германија“. „Рецензенти: Архиепископот на МПЦ г.г. МИХАИЛ Проф. д-р Томе Саздов“. Печатено од државава.

смена потврда за лојалност на Хазарите кон Византискиот император. Во знак на признание за успесите на цариградскиот патријарх сакал да го наменува Методиј за архиепископ, второ по значење звање, веднаш по патријархот. Но тој се заблагодарил и пак отишол за калуѓер во Олимп, а Кирил се повлекол во Цариград и неуморно работел на дешифрирање на некои записи во цариградската библиотека.

Според досегашните сознанија Браќата Кирил и Методиј успешно извеле повеќе мисии за кои сеуште не се знае. Има една помалку позната т.н. Брегалничка мисија, изведена само од Кирил и Методиј. Мисијата била меѓу македонските Словени (Склавини, Р.И.) кои живееле по реката Брегалница. Према П. Шафарик оваа мисија и претходела на Моравската мисија.

Од посебна важност за словенскиот (склавинскиот, Р.И.) народ е третата: Моравско-панонската мисија, црковно, културно-просветна и политичка, која започнала 863 г. и ќе трае се до Методијевата смрт. Таа има епохално и историско, верско, политичко и просветно значење и претставува пресвртен чин во биографијата на овие светители. Во тоа време (862/3 година) моравскиот кнез Ростислав (846-870), имајќи за цел да се ослободи од силниот притисок на латино-германското свештеништво, побарал од византискиот цар Махаил III да му испрати учени луѓе, кои ја објаснуваат вистинската христијанска вера на разбирлив словенски (склавински, Р.И.) јазик за неговиот народ. Во писмото Ростислав му пишува на византискиот цар: 'Пресветли императоре Михаиле, Ние Словените (Склавините, Р.И.) единствено ја признаваме Византија за жариште на христијанството, писменоста и просветата. Нашите луѓе се откажаа од паганството и придржувајќи се за христијанскиот закон, но ние немаме таков учител... да ни ја објасни христијанската вера... Затоа испрати ни, господаре, таков епископ и учител... и кои го знаат словенскиот (склавинскиот, Р.И.) јазик за да го шират христијанството и го опишнуваат народот кој досега нема свое писмо ни црковни книги'. Барањето на Ростислава не беше случајно, зашто од порано тој знаеше за образованоста и мисионерските дејности на Солунските браќа. Византискиот император, без двоумење, се определува за Константина (Кирила) и Методија, кои веќе добро стекнале добро искуство во дипломатските мисии и просветно-културната дејност меѓу македонските Словени (Склавини, Р.И.), како и поради нивно добро познавање на словенскомакедонскиот (склавинскомакедонскиот, Р.И.) јазик. Тие имале мировна задача: подобрување на државнополитичките односи меѓу Моравија со Германија кои биле доста долго време изострени- со постојани војни и напнатости. Со мисионерите Кирил и Методиј и нивните ученици, Ростислав, борејќи се за неговото политичко зајакнување и влијание во Моравија и Панонија сакал да се ослободи од силниот притисок на латино-германското свештеништво кои биле главни помагачи на царот германски Лудвиг, од кого со огорчени борби го отргнале својот народ од нивна власт. Ростислав сакал да ја организира црковната власт и да ја преземе во свои раце. Латино-германскиот клер во тоа време ја имало црквата под своја јурисдикција и доведувало свои свештеници кои заедно со своите семејства се населувале околу црквите и манастирите и од година на година никнувале цели германски населби. Покрај црквата тие почнале да се мешаат и во власта, та со помош на своите претпоставени од Германија и материјално и по бројност зајакнувале та почнале да стануваат агресивни, дури и да се мешаат во државната власт. Поради тоа било барањето за помош од Византија. Втора причина му била неговата желба војно и политички да се врзи со

Византија од безбедносни причини и за да може, ако затреба да се спротистави на германско-бугарскиот сојуз, кој бил формиран со посебни завојувачки апетити. Познатиот научник Ф. Гривец во монографијата за браќата од Солун го поврзува поводот за моравската мисија со склопувањето на германско-бугарскиот (франко-бугарски, Р.И.) сојуз во 862 година и јасните цели на Ростислав: Моравскиот кнез, пишува Ф.Гривец, ги насочуваше сите свои усилби кои потполната самостојност на својата држава, како и кон потполната самостојност од германската (франковата, Р.И.) хиерархија. Во 862 година источно-франачкиот крал Лудвиг Германски (843-876) склопи сојуз со Бугарите против Моравија. Во оваа опасност Ростислав бараше сојузници. Од Византискиот цар Михаил измоли словенски (склавински, Р.И.) мисионери, а исто така и политичко пријателство.

По сето тоа, во молбата било формулирано поинаку така што: ‘за нашите луѓе што се откажале од многубожеството и го прифатиле христијанството, ние немаме таков учител, што би ни ја објаснувал вистинската христијанска вера на наш јазик... Поради тоа, Господару испрати ни таков епископ и учител’. Византискиот император сакал да ја прошири својата доминација така што и на двајцата им одговарала мисијата. Минувањето на христијанството од едни во други свештенички раце значело зајакнување и доминација на политичките власти кои ја испланирале и почитувале оваа мисија. Замислата на кнезот Ротислав била: со осамостојување на Моравската црква со свое домашно свештенство и сопствен литургиски јазик било силна одбрана од секако надворешно, верско и политичко влијание врз неговата држава. Договорено било: по извршувањето на Моравската мисија браќата Кирил Методиј со своите ученици кои ги понеле со нив да се вратат назад во Цариград за потоа да ги постави и унапреди цариградскиот патријарх во високи свештенички чинови, а Моравија потоа морало да биде под јурисдикција на цариградската патријаршија. Но, крајот не бил таков: двајцата браќа починале, додека нивните ученици биле најсвирепо протерани или продавани за робови.

Солунските браќа ја прифатиле поканата за мисијата. Во 855 г., пред поаѓање, Константин ја составил првата словенска (склавинската, Р.И.) азбука- глаголицата и заедно со братот Методиј извршиле превод на најпотребните богослужбени обредни книги и библиски текстови од грчки на словеномакедонски (склавномакедонски, Р.И.) јазик. Долг период се справало во славистичката наука за азбуката и јазикот на кој се преведени богослужбените книги и библиските текстови од страна на Браќата мисионери за на крајот да се докаже дека азбуката била глаголицата, и на јазикот- на наречјето од солунските Македонци, што покасно, останатите преведени книги преку препишување имало додавање и на примеси од моравскиот говор. Словенската писменост не започнала со Кирила- таа била и пред него. Словените уште пред христијанизирањето ‘читале и гатале’ со црти и рески. Но, со составувањето на глаголицата од Константина и со преведувањето на богослужбените книги на јазикот на солунските словени (склавини, Р.И.) се влегува во повисок развиток, во трета фаза. Втората етапа е користењето на туѓите писма- латинското и грчкото како писма на повисока култура, но со пишување на словенски (склавински, Р.И.) јазик. Черноризец Храбар за Константин- Кирил забележува: Потоа човеколубецот бог...се смили над словенскиот (склавинскиот, Р.И.) род и му го испрати св. Константина филозофот наречен Кирил, праведен и вистински човек, и им создаде 38 букви, едни по углед на грчките букви други пак по углед на сло-

венската (склавинскаа, Р.И.) реч. Во славистичката наука долго време се расправало кое писмо го измислил Кирил. Познато е дека постојат две азбуки: глаголицата и кирилицата, но преовладува мислењето дека глаголицата била составена од Кирил. Има и такви размислувања дека и кирилицата била измислена од Константин и дека се составени по угледот на тогашните грчки азбуки, а за одродени словенски (склавински, Р.И.) гласови биле употребувани букви и од други азбуки. Во науката непобитно е мислењето, дека јазикот на оваа прва словенска (склавинска, Р.И.) писменост е изграден врз основа на јазикот на Македонските Словени (Склавини, Р.И.), односно врз основа на солунскиот македонски говор. Тој јазик во најстарите словенски (склавински, Р.И.) преводи е наречен словенски (склавински, Р.И.). Овој јазик (говор, Р.И.) бил разбирлив и од другите словенски (склавински, Р.И.) племиња бидејќи во тоа време не постоеле значителни разлики меѓу словенските (склавинските, Р.И.) говори. Непобитна вистина е дека словенскиот (склавинскиот, Р.И.) јазик и словенската (склавинската, Р.И.) преводна и оригинална литература на браќата и нивните ученици се создадени врз основа на македонскиот говор биваат пренесени во Велико-моравија, а подоцна вратени пак назад преку Климента, Наума и другите нивни ученици. Особеностите и специфичностите на тој старомакедонски јазик се сврзуваат со македонската средина во IX век. Со добро обмислени научни студии на познати светски слависти, посебно на Ватрослав Јагиќ и Ватрослав Облак е докажано дека јазикот на кој се преведени првите словенски книги потекнуваат од Македонија и дека корените на овој јазик се базираат врз македонските говори од Јужна Македонија, врз јазикот на македонските Словени (Склавини, Р.И.). Со научни истражувања на говорот кај Македонците во околината на Солун (во селото Сухо, Зарово и Високо) се пронајдени остатоци од назалниот изговор на насоките и многу други стари јазични особености што е во прилог на докажувањата за основа на старомакедонскиот говор присутни во книжевниот кирилов јазик. Солунските браќа, пред тргнување, биле запознати со големата и одговорна мисија а тоа беше: да го шират христијанството на разбирлив словенски (склавински, Р.И.) јазик. (Солун бил тема, а сите други околу него само склавини, Р.И.)

- Моравско-панонската мисија на Кирил и Методиј се одвивала во неколку етапи. Браќата тргнале на пат во 863 година и кај Ростислав стигнале во 864 година. Биле најсрдечно пречекани и прифатени и од кнезот и од народот бидејќи Кирил и Методиј за кратко време основале школи, вовеле богослужба на словенски (склавински, Р.И.) јазик и своите ученици ги обучувале на нивниот разбирлив словенски (склавински, Р.И.) народен јазик. Посебно важно беше дека од словенскиот (склавинскиот, Р.И.) народ во Моравија биле дочекани со одушевеност. Во 'Житието' се вели 'тие огреале...како сонце со свои лачи, со своето излагање и проповед'. И уште од првите денови се појави радост и задоволство поради разбирањето на словенскиот (склавинскиот, Р.И.) јазик во богослужбата, заживување на верскиот живот, се почувствува голема раздвиженост меѓу народот, интентивно учење и просветување, меѓусебно зближување заради што кон делото на словенските првоучители ќе се вклучат кон великите народи што го слават бога на свој јазик, се вели во Житието на Кирила. Тој набргу ја преведе црковната богослужба и го научи да служат утрена, часови, вечерна, повечерна и тајна служба. Првата и најважна задача на Мисионерите била: Да се оформи цврста црковна организација, да се обучи свештенички кадар и да се изградат свои христијански храмови со што ќе ја спречат асимила-

цијата на словенското (склавинското, Р.И.) население. ‘И така помина во Моравија четириесет месеци па тргна да ги посвети своите ученици. На тој пат го засакал Коцел, кнезот Панонски, го засакал и изучил словенското писмо и дал до 50 ученици да се научат на него...’ Тие успеале да се снајдат, да се зближат со словенечкото население, да ги научат нивните обичаи и верувања и да можат педагошки и верски поправилно да делуваат. Истовремено со изведувањето на мисијата се појавиле и жестоки отпори, клеветења и вербални дуели од приврзаниците на старите пагански обичаи и неблагодарното латино-германско (франковско, Р.И.) свештенство, вперени против словенските (склавинските, Р.И.) мисионери. Тие, противниците на Кирил и Методиј, воделе борба да ја зачуваат доминацијата над словенскиот (склавинскиот, Р.И.) народ, истакнувајќи ја пред се како оружје на тријазична теорија, според која Словото Божјо може да се проповеда само на трите ‘свети’ јазици; еврејскиот (арамејскиот, Р.И.), грчкиот (коине, Р.И.) и латинскиот и дека овие мисионери не се ништо друго ами ‘еретици’ кои го сквернуваат Христоса...“.

Меѓутоа, не бил проблем јазикот, туку учењето што било спротивно на Рим. Ова било уште од самиот почеток, што продолжило и потоа. Следи што Острогорски кажа: Патријархот „и префрлил на римската црква за заблуди во прашањето на литургијата и на црковната дисциплина, а пред се ја побивал западната наука за происходението на Светиот дух од Оца и Сина (patra filioque). Во летото 867 г. на соборот под претседателство на царот е фрлена анатема на папата Никола I, римската наука за происходението на Светиот дух е осудена како еретичка“.

Најбитно е што Черноризец Храбар за Константин-Кирила забележува: „Потоа човеколубецот бог...се смилу над словенскиот (склавинскиот, Р.И.) род и му го испрати св. Константина филозофот наречен Кирил, праведен и вистински човек, и им создаде 38 букви, едни по углед на грчките букви други пак по углед на словенската (склавинската, Р.И.) реч“.

Меѓутоа, Вита Константино никаде не го користи глаголот создава, туку само составува (склопува) на нешто што постоело. Тоа се потврдува според наводот: „38 букви, едни по углед на грчките букви други пак по углед на словенската (склавинската, Р.И.) реч“. Значи, коинските букви веќе постоеле, а и словата „по углед на словенската (склавинската, Р.И.) реч“. Нивната реч со слова отсекогаш била напишана. Таквите слова можат да се најдат на сите карпи, како „Карпетска писменост“, злонамерно наречена „Карпетска уметност“. Постои и тн.кирилица на трп Руен (567 г.н.е.), составувач и рецкар на штичката од „в лес книг“, од планината Руен во Македонија. Ова било уште кога почнувало со Склавините, чие писмо, што важи и за тн.кирилско, е старо со побеќе милениуми години. Значи, се е јасно.

Се истакна: „руските писмени“...„роцкиот (роскиот) јазик“. Видливо е дека Русите биле само „роцки народ“, затоашто тие пишеле со рецки. Или инаку кажано, тие не биле Словени, туку само Рецкари, како „роцки народ“.

Браќата во својата мисија го ширеле христијанството со Библијата напишана на коине. Па и затоа се наведе и: „свечено слово и химна за херсонскиот настан“. Бидејќи во тоа време се уште го немало тн.старословенски јазик, Кирил и Методиј словото го ширеле со јазикот коине. Следи Русите од „роцки народ“ станале само едно: „коински Словени“.

Солунските Браќа во 851-855 година биле во верска мисија во Јужна Русија. Ова му претходело на следново: „Солунските браќа ја прифатиле поканата за ми-

сијата. Во 855 г., пред поаѓање, Константин ја составил првата словенска (склавинската, Р.И.) азбука- глаголицата и заедно со братот Методиј извршиле превод на најпотребните богослужбени обредни книги и библиски текстови од грчки на словеномакедонски (склавномакедонски, Р.И.) јазик“. Бидејќи Солунските Браќа не отиште повторпат во Јужна Русија, Русите коинското Слово, Логос=Слово, Божјо Слово, го прифатиле од нивната мисија. Токму затоа тие во 860 година се изјаснале за Словени. Значи, нема ниеден поран податок дека Русите пред тоа биле Словени.

За да се потврди дека се работело само за Склавини, истиот автор на стр. 9 го наведува следниот цитат: „Како рамни по карактер на апостолите на словенските страни, Богомудри Кириле и Методие, молете Го Господарот на сите, да ги утврди сите словенски народи во православие и едномислие, да го смири светот и да ги спаси нивните души“. ТРОПАР НА СВЕТИ КИРИЛ И МЕТОДИЈА.

За време на Кирил и Методиј имало само едно: Склавини, никако Словени.

Стјепан Антолјак,⁴⁸ на стр. 114, наведува: „Македонските Склавини (под овој термин се подразбираат склавиниите во близината и далечната околина на Солун) биле непресушен воен резервоар за разни стратегиски операции на Словените на огромниот простор на Балканскиот Полуостров. Во нив Словените живееле во свои села или општини. Имало повеќе такви склавинии. Така е позната склавинија, во која престојувале Драговитите. Таа се наоѓала западно од Солун и во втората половина на IX век се викала Драговитија, која имала дури и свој епископ. Помеѓу Верија и Солун се простирала склавинија, во која живееле Сагудати, што, покрај другото многу живо се занимавале и со поморство. И околу денешниот Волоски Залив, во Тесалија, се простирала една склавинија. Во неа живееле Велегизити, по кои го добиле името ‘Велзетија’, т.е. Велегезитија“.

Значи, не се работело за Словени, туку само за Склавини. А бидејќи Солун бил тема, а околу него само Склавини, Теманите на опколениот Солун со Склавини друг народ и не можел да биде освен склавински. Бидејќи коине бил само службен, а за народот мртов јазик, Теманите и Склавините биле еден ист пелазгиски народ.

Се наведе и: „на наречјето од солунските Македонци, што покасно, останатите преведени книги преку препишување имало додавање и на примеси од моравскиот говор“. Меѓутоа, ваквото наведување нема никаква основа и без поткрепа.

Токму ова треба да се образложи:

Оболенски пиши: „Во деветтиот век за времето на Кирило- методиевата мисија, словенските идиоми меѓусебно биле многу блиски“....„Словените во тоа време се уште биле свесни дека зборуваат со ист јазик. Јужномакедонскиот дијалект што Кирил го искористил за своите преводи, не им бил наменет само за Чесите, туку на сите Словени“. Бидејќи преселбите биле од и преку Македонија, се било едно исто.

На Пелопонез имало Склавини со тн.словенски јазик. Според Макс Фасмер (Max Fasmer), 1941, “Die Slaven in Griechenland”, “Конечно од XV век...Тој тогаш ја додал забелешката за сродноста на либекските Словени со Зигиотите на Пелопонез“. Како што важело за Словените (Склавините) на Пелопонез со оние на Либек во Германија, истото било за Моравија, во кого солунскиот говор бил разбирлив.

Во Централната библиотека во Москва се чува древен наративен споменик под името „Московски анали“, чиј автор е летописецот на Русите, т.е. на Московјаните- Јеремија Русо. Во тој летопис стои напишано: „...Русите, односно Моско-

⁴⁸ Стјепан Антолјак, Средновековна Македонија, том први Мисла- Скопје, 1985.

витите потекнуваат од древните Македонци, кои освен со другите земји, владееле и со Египет 276 години...“.⁴⁹

Лужичките Срби од страна на Германците биле нарекувани „Vindish“ (венетски), името Русија на фински јазик се среќава под терминот „Veneja“, а во естонскиот – „Venelaien“. Токму Венетите потекнале од Македонија, според В-енеја.

Кога на крајот од XVI-от век, на иницијатива од поглаварот на Украинската црква, митроп. Глигориј Цамблак, во духовните центри во Македонија дошле неколку групи руски и украински архиереи и монаси на македонската духовна култура, историја и традиција, биле изненадени од јазикот кој се употребувал во меѓународната комуникација и богослужбата. Тие, „руските и украинските монаси, не гледале разлика меѓу рускиот и македонскиот јазик“. Во писмата што ги испраќале на своите блиски во татковината, во Русија и Украина, известувале дека „тука во новата словенска средина, се чувствувале како дома, како во својата татковина“, бидејќи „јазикот на кој зборувале монасите и црковните големодостојници во охридските и во светогорските манастири, во кои во најголем дел служеле архиереи и монаси- Македонци, бил, всушност рускиот јазик“.⁵⁰ Многу од тие писма се чуваат во руските државни архиви кои преставуваат сведоштво за нераскинливата врска која постои меѓу словенските народи од континуитет, од антиката, до нашите дни.

Да не се изуми наводот: „Тие, противниците на Кирил и Методиј, воделе боба да ја зачуваат доминацијата над словенскиот (склавинскиот, Р.И.) народ, истапувајќи ја пред се како оружје на тријазична теорија, според која Словото Божјо може да се проповеда само на трите ‘свети’ јазици; евејскиот (арамејскиот, Р.И.), грчкиот (коине, Р.И.) и латинскиот и дека овие мисиоери не се ништо друго ами ‘еретици’ кои го сквернуваат Христоса...“.

Значи, се говори за слово, Логос=Слово и Божјо Слово, се до Словени.

Бидејќи Русите постанале коински Словени, тие во 860 година се изјаснале за Словени, што го наведува цариградскиот патријарх Фотиј, но никако порано.

Ланге⁵¹ наведува што известува Нестор. Според него, Русите за време на царот Михаил напаѓаат. Тоа всушност било во 860 година. Пак, Фотиос соопштува, дека Русите се изјаснале за Словени.

Токму затоа, заклучокот е едноставен: Русите прво биле само „роцки народ“, а потоа „словенски народ“. Меѓутоа, нема ниеден доказ/наод, дека Русите пред таа 860-та година биле Словени. Ако некој таков наод пронајде, тој треба итно да добие Нобелова награда. Значи, македонските Руси од Рецкари станале Словени.

Кога се говори за тн.Словени, битна била Библијата, која била преведена на тн.старословенски јазик. Според Ф. В. Мареш, преводот на Библијата од Методиј беше единствен во тогашна Европа и претставува најдобар превод и досега не е направен таков превод во оригинално-преносна смисла. Таа ја разбирале Франките...

Бидејќи со тн.старословенски јазик во Ремс се прогласувале кралевите=царевите на Франција, а франковскиот како вулгарнолатински бил службен во Евро-

⁴⁹ Фрањо Баришић, I Порекло Словена (Во предг. Кон книгата на: Мавро Орбини, Краљевство Словена, Белград, 1968), стр. CXLVIII-CXLIX.

⁵⁰ Види пошироко во: Первое путошествіе въ Атонскіе монастыри и скиты, I и II одд., С, Петербургъ, 1892, 56. Според кај: Проф. Ив. Сњгаровъ, Културни и политически врѝзки между България и Русия през XV до XVIII в. София, 1953, 7 и кај: Д-р. Петар Поповски, Македонската средновеков. ...

⁵¹ Reinhold Lange, Imperium zwischen Morgen und Abend. Die Geschichte von Byzanz in Dokumenten. Verlag Aurel Bongers Recklinghausen, 1972, стр. 50.

па, таа треба да се обедини со тн.старословенски. Обединувањето треба да започне со православните, чиј центар треба да биде Охрид. Нужно е возобновување на Охридската архиепископија/патријаршија. Тоа може да го направи само канонската православна црква. А таква била само Руската црква со својот патријарх. Тие се наследници на Охридската архиепископија од времето на Цар Самоил, а руското кнежевско семејство директно било поврзано со семејството на Цар Самоил. Охрид треба да постане равен на Рим, и во Охрид да столува рускиот патријарх. Само на таков начин може да дојде обединување на христијанството, а не со доминација на Рим, со римскиот фалсификат, тн.Константинова даровница од 750 година, со кого Рим самиот си припишал примат дури пред постарата црква,македонската Павлова, Јустинијана Прима и Охридска архиепископија, која секогаш имала примат пред Рим. Исто така, Католичката црква не смее да се бави со астрономија- таа го промена календарот, дури со Дарвинизмот човек од мајмун, за Протестанската црква од изчезнатиот неандертал кој исто така бил мајмун а и со човекот не дал потомство. Само да не се изуми, за Библијата човекот бил дело на Богот кој морал да личи на Богот...

По обединување на Православните, ќе следат Католиците тн.Словени, потоа и венетските=склавинските Германи. На нив ќе се надоврзат венетските Франки...

РУСКАТА ПОЛИТИКА КОН МАКЕДОНИЈА=БАЛКАНОТ

Во битолско „Его“, од 17.12.2009, е насловот „Македонија- меѓу Автономијата и дележот“, каде пиши: „Како да се толкуваат потезите на Русија на Балканот ? Колку геополитиката влијае врз (не)градењето на гасоводи и нафтоводи во Македонија ? Остварувала ли Русија стратешки интереси со тоа што се уште го држи во техничко-технолошка зависност производството на базичната термо-енергија во Република Македонија ? Одговорите на овие прашања секако дека се насетуваат, но текстот што следи зборува за политичките прилики пред 150-200 години. Иако одамна минати, објаснувањето на тие состојби може да придонесе за полесно разбирање на сегашните состојби.

Истражувањата на учениот Симон Дракул низ архивите на Санкт Петербург, Москва, Кишинев, Одеса, Букурешт, Софија и Света Гора открија бројни документи, кои осветлуваат еден мошне провокативен детаљ, случен во тогашниот миг од пошироката европско-руско-турска менлива констелација на односите. Имено, нашиот ран преродбеник, архимандритот Анатолиј Зографски, кого животната матрица го исфрла како мисионер на Зографскиот манастир (од Света Гора) во далечната северна руска престолнина, за време на 20-годишниот престој во Русија успева да се издигне од својот строг монашки живот и со упорна дејност да стигне дотаму, за да му стане кум на императорот Николај I,духовен татко на неговите синови, а според многу индиции и несомнен советник по балканските народносни прашања во тогашно време.

Беа првите децении од поминатиот 19 век, кога се разгоруваат Првото Српско и грчкото востание (од 1821 до 1829), при што во врска перспективите на Македонија е донесен крајно значаен дипломатски акт, кој со столетија остануваше засолнат во Фасциклите на тајната дипломатија.

Во 1827-29 се случува голема руско-турска војна. Непосредна последица од неа беше грчкото востание- кога руските војски стасаа во Едрене, пред вратите на

Цариград и кога можеше лесно да се случи Турција да се распадне. Цариград се најде на полно отсечен од своите балкански владенија. Државата ја потресуваа и длабоки внатрешни немири, престолнински бунтови и периферни одметништва. Воениот пораз откорен ги потресе тронот и султанските носечки институции и закони. Европа, меѓутоа, не беше подготвена да го допушти распаѓањето, плашејќи се од вековниот стремеж за излез на топлите мориња. На поразената Турција веднаш и придодоа на помош западните дипломатии, така што од Николај I беше изнудена подготвеноста на компромис, доколку не сакаше и воен костец со сите овие држави. Затоа тој и се согласи на (познатиот во историјата) Адрианополски (Едренски) мир. За условите, под кои ќе биде заклучен мировниот договор, Николај I ги консултира своите врвни дипломати и блиски личности, водејќи строга сметка особено за тоа Русија да ја сочува од секаков вид опасни инсинуации.

Еден од луѓето, на кои Николај I му се обраќал со прашањето: Што со отоманските балкански владенија доколку Турција сепак се распадне? - е поранешниот помошник-министер за надворешни работи на Русија, а тогаш прв претседател на грчкото револуционерно собрание, Јоан Каподистрија.

Овој со телеграма од Грција му одговора, дека на Балканот треба да бидат создадени пет самостојни кнежевства и тоа: Дакија (од Молдавија и Влашка); Србија (со Босна и Бугарија во нејзини граници); Македонија: Епир (од северна и јужна Албанија) и Елада во старите граници.

Никола I добива и повеќе други мислења (и од архимандритот Зографски), од кои едно дури гласи - од целиот Балкан да биде создадена македонска држава.⁵² Но, тоа беше она, од што Николај I најповеќе го одбегнуваше. Така, неговиот таен совет составен од најблиските државнички големци донесе фундаментален дипломатски акт, срочен од неговиот министер на јустисијата, Димитар Дашков, потоа наречен Записка на Дашков каде не се разрешуваа само конкретните руски дипломатски дилеми, туку се зацртуваа генералните руски стратешки определби, се дури не се дозавршат постапните повлекувања и истиснувања на Турција од нејзините преостанати европски владенија. Руската наука долго измолчуваше за овој значаен акт на Тајниот совет на Николај I. Кај нив тој ни денес не е целосно публикуван.

Во овој заветен акт на руската дипломатија за Балканот, од сите останати, највисоко беше оценет и исцело инкорпориран советот на Јоан Каподистрија за основањето, кога за тоа ќе дојде миг, на сите пет предлагани самостојни кнежевства, коишто извесен период од нивната внатрешна државна консолидација требаше да живее како самостојни државички, за потоа од нив да биде создадена некој вид сојузна држава, со седиште на Сејмот во Константинопол - како што стои буквално таму! (Цариград бил македонски=православен, кој за сите со Елада бил центар, Р.И.)

Со Андријанополскиот мир од руска страна цврсто се отстоја само на осамостојување на возанатата Грција (Елада, Р.И.), со што всушност веќе се започна реализацијата на Тајниот проект за иднината. Сепак, баронот Брунов, познат руски дипломат, во својот советодавен акт до престолнаследеникот Александар ќе напише дека на Грција (Елада=Елас, Р.И.) не треба да и биде допуштен ни чекор од амбициите за нејзиното проширување кон север, а дека областа за нејзини ширења се островите.

⁵² Во претходните книги го собирав мозаикот, со кого се потврдува, Балканот бил Македонија. Тоа се променало во 1809 година, кога Цојне го внесол поимот Балкан. Значи, сите биле само Македонци.

Главно врз безрезервна руска подршка и врз обилно пролеана крв и финансиска подршка, Грција (Елада, Р.И.), беше прогласена за самостојна држава. Набргу потоа стаса и нивната 'благодарност'- Грците (Еладците, Р.И.) сами си го убија Јоан Каподистрија, за новата средоземна држава да се префрли под целосна англиска закрила.

За непосредната животна иднина, како и за филозофијата на историјата останува ирелевантно 'секое што би било, кога би било'. Меѓутоа ако во тој момент Турција навистина се распаднаше, тогаш Македонија денес би имала зад себе безмалу двестегодишна државна историја.

Преку овие факти се насетуваат од една страна појдовните изворни балкански народносни состојби, кога за грчката (еладската, Р.И.) држава македонското име значеше синоним на високо ценето пријателско соседство. Тогашн и хероите на Негушкото македонско востание беа со почест прифтени во егзил во Атина, а идниот водечки бугарски преродбеник Георги Раковски, кој се најде на школување во овој град, се преименува себеси во- Георг Македон.

Стотина години подоцна, руската дипломатија во 1945 на Јалта (при поделбата на сфери на влијанија) обезбеди 50% влијание во Република Македонија, 75% руско (советско) влијание врз Пиринска Македонија (како административен дел на Бугарија) и 10% влијание во егејскиот дел на Македонија (окупиран од Грција). (Припадниците на Цариградската патријаршија биле Грци, и од 1767 г., Р.И.)

Крајот на старата Јалта ја создаде новата спогодба за поделбата на сфери на влијанија. Местото на Република Македонија, како самостојна држава, во новата Скица на светот беше дефинирано на средбата на Малта меѓу Џорџ Буш и Михаил Горбачов, одржанана 3 декември 1989 година, на рускиот патнички брод 'Максим Горки', закотвен покрај брегот на Малта, при силно невреме, во придружба на два-та ракетни крстосувачи ('Слава' и 'Белкнап') и со хеликоптерско обезбедување. На оваа специфична средба, под превезот на тајност (немаше никакво соопштување) договорени се новите проценти и сфери на влијание.

Се смета дека во таа прилика руските ставови ги почитувале, старите шеми на Каподистрија (формирање на македонска држава) и советите на барон Брунов, за ограничување на грчкото проширување“.

Се истакна: „Никола I добива и повеќе други мислења (и од архимандритот Зографски), од кои едно дури гласи- од целиот Балкан да биде создадена македонска држава“. Токму затоа Македонците учествувале во создавање на сите македонски=балкански држави и тоа со цел православна=македонска Македонија (Балканот) да започне да се ослободува, а тој потоа и целосно да се ослободи како македонски. Нивни непријатели биле муслиманите, тн.Албанци (Арнаути и Скиптари).

Колектив на автори⁵³ пишат: „Кондо Војвода.Роден во с. Вевчани, Струшко. Во 1806 год. Кондо се јавил во помош на востанатите Срби против Турците. Изработил план за превземање на Белград и сам со 7-8 другари се втурнал преку една порта во крепоста и им помогнал на Србите, водени од Кара Ѓорѓи, да го завземат градот на 30.11.1806 год. По една година Кондо пак учествува во борбите против Турците при Ужица и Лозница, каде и загинува“; „Петар Ичко. Роден во с. Катарница, Воденско. Учествувал во ослободителните движења на српскиот народ. Тој е еден од раководителите на српското востание. Во 1806 год. бил ополномоштен од

⁵³ Македонски возрожденици и револуционери, Скопје јуни 1950 година, моја најсакана прва книга.

српското правителство да склучи мир со Портата во Цариград. Тој мир е известен под името Ичков мир. Но враќајќи се од Цариград за Србија со една турска делегација во 1807 год. тој и целата турска делегација биле убиени во Параќин“; „Иљо Војвода...Во 1862 год. Иљо учествувал со 1200 момчиња во востанието на Србите во Белград. Додека во 1876., на чело на една група од 300 доброволци, Македонци, зема учестие во Србско-турската војна против Турците. За неговото учестие во борбите за ослободување на Србија, а подоцна и за ослободување на Бугарија, Иљо војвода добива пензија од обете братски славјански земји“; „Ѓорѓи И. Измирлиев (1847-1876). Роден во Горна Цумаја. Во Одеса учел војно училиште, кога оттаму го повикува Хр. Ботев за инструктор на готвеното востание во Бугарија. Во 1975 год. заседнал и развил голема револуционерна дејност во Горна Ореховица, Бугарија. По објавувањето на Априлското востание се готвел со чета од 6000 четници да земе учество во востанието. Но бил предаден, фатен и обесен од турската власт во Горна Ореховица, каде му е издигнат споменик“.

Волф Зајдл, „Баварците во Грција“, родување на грчката национална држава и владеењето на кралот Ото, Престел- Издавач Минхен, 1981, пиши: „Кнезовите Александар (1792-1828...) и Деметриус (1793-1832) Ипсилантис потекнувале од една стара фанариотска фамилија, која се изведува од родот на Комнените и повеќе струко биле поставени хосподари (господари, Р.И.) на Молдавија и Влашка...“. Многу убаво се гледа дека Фанариотите биле со македонско потекло, како што биле и Комненови, Православни (тн.Византијци) и Муслимани (Османи). Бидејќи имало само Цариградска патријаршија, тие биле само Грци. Бидејќи Молдавија и Влашка биле северно од Дунав, истото важело за тн.Срби. Тие друго и неможеле да бидат, само две: Муслимани=Турци и Православни=Грци. Вук Караџиќ во Виена можел да оди само како Грк или Турчин, кнежеството било во Османовото Царство.

Се кажа: „Тогашн и хероите на Негушкото македонско востание беа со почест прифтени во егзил во Атина, а идниот водечки бугарски преродбеник Георги Раковски, кој се најде на школување во овој град, се преименува себеси во- Георг Македон“.

Значи, се било за Македонија, Арбанија=Албанија=Скитарија била во Епир, а Епир бил во Македонија, што го пишел и Марин Барлет.Пак, според други, Македонија имала многу земји..., дури до Дунав, а Смедерово, Белград..биле во Македонија. Токму затоа се што од 1913 година било направено за Албанците, воглавно било од Неалбанци, посебно тн.Словени. Инаку Скиптарите биле неписмени нив не ги интересирало писменоста...За тие да станат богати тие го примиле исламот.

СРБИЈА

Олга Луковиќ Пјановиќ, книга 1, стр. 94, пиши: „Јован Цвиик и Срби од почеток“. Меѓутоа, таа никаде не неведе некој автор пред 19 век да пиши за народ Срби, кој постоел во Македонија, а во неа биле Белград, Смедерово..., што било и во народното творештво, што го пренесувам во претходните книги. Потоа таа пиши:

„Па да на ова место,пред него што преминеме на интерпретација на Шафрик и Суворвјецки, да споменеме еден голем српски научник,кој во овој смисол, изгледа, воопшто не бил изучен. Тоа е Јован Цвиик (1865-1927), географ на светски глас, професор на Универзитетот во Белград, основач на Географското Друштво и него-

виот Гласник, претседател на Српската Кралска Академија и член на многу научни установи во земјата и вон неа. Цвиик се бавел со антропогеографските проблеми на Балканското Полуострво, па под тој наслов и напишал едно дело 1902 г. Исто така се бавел и со 'географската терминологија', па и под тој наслов напишал расправа 1887. и 1888., објавена во Просветен Гласник. За населението на Балканот пишел и во париската ревија 'Словенски свет' (1917.) на француски јазик, зашто одговараат свеските на Српската Кралска Академија- Српски етнографски зборник 'Населби и потекло на населението' (кн. 12., 1922; кн. 23., 1926., итн.). Исто така постои едно негово големо дело на француски јазик (претходно објавено на српски), објавено 1921. г. во Парис, каде на Сорбона бил почесен доктор. Тоа дело носи назив 'La Péninsule Balkanique, Géographie humaine', т.е. 'Балканско Полуострво, Географија на населението'. Во оваа своја опсежна студија Цвиик го изразува уверувањето, дека современите дијалекти на српскиот јазик, значи, овие:

- Штокавски, кој се дели на старо-штокавски (Македонија), средноштокавски (северно-источно од Македонија према Бугарија) и новоштокавски (Далмација, Лика, Кордун, Банија, Славонија, Босна, Херцеговина, Црна Гора, Косово, Метохија, Војводина и Шумадија)⁵⁴ со:

- Поддијалекти: екавски, ијекавски, икавски, постоеле веќе на тлото на тн. Тракија и Илирија, на основ што се наметнува заклучокот, дека 'словенски' јазик никако не е донесен на Балканот тек во VII. век по Христовото родување оти во него се крие старо верско обележје...Цвиик не бил лингвист, ама како научник со високи вредности бил универзален и тешко би било да се помисли дека тој великан мисли можел да се превари. А како таков бил признат во светот: рековме веќе дека бил почесен доктор во Сорбона, а потоа на универзитетот во Прага, а уз тоа бил почесен и дописен член на многу географски, етнографски, природнички и други друштва, па за научните испитувања и трудовите добил златна патронски медал на англискиот крал од Географското Друштво во Лондон, златен и сребрен медал од Географското Друштво во Парис и златен голем медал на Географското Друштво од Вашингтон. Тоа се значи дека Цвиик бил авторитет на меѓународно нивоа, ама, нажалост, српските научници, затруени со наметнати идеи на германската школа, не го продолжиле неговото сестрано започнато дело, оти проблемот на предхристијанското постоење на Србите постанал табу и никој не се осудувал, бидејќи Милојевиќ бил поткопан, поново да го постави.⁵⁵

Јован Цвиик е една посебна студија, која мора да се направи да би се установила потполна вистина за српскиот народ. Не ми е уште можно до сега да ја изучам неговата огромна граѓа, па овде ќе изнесам само неколку напомени. На пр., во споменатата книга 23.⁵⁶ Српскиот Етнографски Зборник и тој се осврнува на Константин Порфирогенит, по кого романскиот елемент во Дубровник, во самиот гр-

⁵⁴ На стр. 143 таа наведува карта „Српски јазик и српски земји на Југославија, одбележано на старо-штокавски, средно-штокавски и ново-штокавски. Средно-штокавски е означен до Крушевац, а северно од него е Шумадија. Во неа била создадена Србија не со Београд, туку Белград, не Медвед туку Мечка, не Зекар туку Зајачар...што важи со Крушев-ац,ништо српско од времето на Вук Караџиќ.

⁵⁵ За да има германска школа мора да постои германски народ. Таков и денес не постои, тој и денес се создава со германскиот јазик, а тој во Германија е прв странски јазик. Токму затоа и денес Прусиците и Баварците меѓусебно не се разбираат,што е спротивност на тн.Словени кои се еден народ. Имало само берлинско-виенска школа,која ги создавала балканските држави,пред да има Германија.

⁵⁶ Стр. 58.59., расправа „Дубровник и околина“.

ад, постоел се до неговото доба (половина на X. век), управо како и во Далмација; меѓутоа, се вон градовите, управо до градските сидини, значи, цела земја, била населена со словенско население. А тоа управо е она што тврди Сипријан Робер и што е изнесено во поглавјето за него. Римјаните се задржале во градовите, додека во планините никогаш не доаѓале, те така тамо во планините на балканските области е сочувано претхристијанско српско население. (Врз ваква претпоставка тн.Словени ги протерале Албанците, а само овие како планински биле домородци, Р.И.)

Госпоѓа Борислављевиќ, како што веќе реков, читајќи го ова дело во ракопис, маргинално забележила нешто што е вредно да подвлече, па е цитирано:

‘За романски елемент се сметани старите Срби, кои останале под римска окупација, а не самите Римјани’.

Во една свеска на Српскиот Етнографски Зборник. Цвиик говори за племето Цуца во Црна Гора, кое, према него, исто што и Цуцуловци во Македонија, а двете водат потекло од претхристијанските времиња. Во својата значајна студија на француски- ‘Балканско Полуострво’, стр. 318.-319., Цвиик пиши, дека во VII. век, одма по ‘селидбата’ биле познати Брсјациите, Јазерците, Драковитите и др. Во долината Вардар и Црн Дрим, па додава:

‘Името Брсјаци и Мијаци се сочувало се до денес во западна Македонија’...“

Цвиик говори за три српски народи: стари, средни и нови. Средниот народ бил до Крушевац, а новиот во Шумадија, со службен српски јазик, од 1868 година, кој и денес е српски службен јазик. Токму тој до денес се уште не постанал народен. Ова се потврдува, што јазикот на Вук Караџиќ, кој бил само македонски, на Македонецот Кирил Солунски, се уште не бил народен, а народниот мора да го говори цел народ. Токму во него има образовани и необразовани, ама и душевни болесници. На сите тие тој не може да им биде народен јазик, како што се македонските говори, зборувани и кај необразовани и душевни болесници. Во прилог е доказот со слаба и мешовита промена на именките од германски јазик...Затоа српскиот јазик станал тежок за учење. Следи тој никогаш да не биде народен јазик. Дури со овој јазик се врши најголем злостор, сите дела на старо- и средносрпски се дотеруваат на новосрпски, со што се уништуваат говорите кои постоеле со милениуми, и тоа во полза на српскиот јазик само од 19 век, за само со него да се создаде српски народ. Следи да се негира стариот македонски народ со своите Бриги=Брсјаци.

За да се одгонетни прашањето дека никогаш немало српски и бугарски народ се наведува што самите Срби и Бугари за себе велат. Во Македонија според српски автори се говорел старосрпски јазик, а за бугарските автори старобугарски јазик. Следи едноставен заклучок: Македонците стар народ, Србите со Бугарите нов.

Следи новиот српски и бугарски народ, кои биле само македонски, како православни биле создадени само на македонскиот православен полуостров, што се потврде со наводите на Олга Луковиќ Пјановиќ...Место тие братски да им помогнат на својот македонски народ, тие во служба на нивните непријатели делуваат.

Значи, Русите од тн.старословенски создале руски јазик, а со кого Пушкин постигнал успех. Следел српскиот на Вук Караџиќ. Русите ги заведила берлинската школа, а Вук Караџи и Србите виенската школа. Втората учествувала во создавање на еладски јазик, дело на Кораис, со реформа на коине. Тој бил катаревуса, кој бил вулгаренкоине (булгарен=народен коине). Дури димотики, уште и повеќе булгарен, поварварски=попелазгиски јазик. Пак, тн.Словени говореле варварски=пелазгиски.

АЛБАНИЈА

На стр. 127, таа го наведува Милош С Милојевиќ: “Но ние да го оставиме Константина (Порфирогенит, Р.И.) и неговите приврзаници, а одиме за текот на работите и овде можеме да додадеме само ова: под името на некое небившо преселување на Србите, кое Константин сака, од градот Србија на граница на Тесалија, а во Македонија, ваља се подразбира пренесување на српската престолнина под Звонимир (или со кој подоцна Дрваниќ) од оваа, денешна Србица, во Белград на реката Дунав, но не на оваа денешен наш Дунав, туку оној во денешна средна Албанија, во кој негде седеше нашиот цар свети Владимир, кога на превара го убиле Бугарите 1015. г.“ (Булгар, вулгар, вулгарлатински=народенлатински, Булгар=народ, Р.И.)

Само Македонците го имаат гласот s, а вака е и кај денешните Арбани=Албани, што важи и за Власите. Тие живееле во македонски Епир, кој бил бригиски=брзјачки со симбол јарец=јарес=ј Арес кај кралот Пир (Епир=е Пир) и Георг Кастриотис, а ваков бил и Владимир. Тој како припадник на народната=булгарната Охридска архиепископија бил само Булгарин, што важело и за тн.Србин Крали Марко кој столувал во Прилеп. Таму Цар Самоил имал своја резиденција, каде и умрел. Врската на Цар Самоил со Владимир е само македонска. Пак, Македонија имала многу земји, дури до реката Дунав со Белград и Смедерево. Ова било до 1809 година, кога Цојне го внел поимот Балкански (Полуостров).

За да се потврди дека Албанците се нов народ се потврдува со нивниот јазик кој бил само по 1767 година, кога била укината Охридска архиепископија со тн.старословенски, под која биле сета Албанија=Арбанија. Истиот јазик бил на цел Балкан, што важело со Рашка, чиј говор бил македонски, а не шумадиски, српски. Олга Луковиќ Пјановиќ пиши: “Оти, познато е, како што тоа го тврди и Ненад Ѓорѓевиќ во својата студија ‘Етрурци или Рашани‘, на стр. 70., дека во средниот век, за време на српските кралеви и цареви (Цар Душан се прогласил за македонски, РИ.), на пр.: ‘не бил ниеден Арнаут во Стара Србија, или на Косово, а денес ги преплавиле, користејќи најнапред турскиот непријател према Србите, а денес комунистичко, хрватско, бугарско и маѓарско’.

Олга Луковиќ Пјановиќ, книга 2, стр. 33, го цитира Шулц: “...Албанци живеат на оние области, по кои обитовале Пелазгите, особено во Илирија, која се нарекувала грчка, во Епир, Хелада, западниот Пелопонез и во Аркадија“.

Шулц пиши дословно: “Дека Албанците се појавиле подоцна од старите Илири, на тоа тврдење најповеќе допринесува денешниот јазик на Албанците, кој, премда не произлегол од грчкиот, а ниту од латинскиот, ипак им е налик, така како да се најдува на средина измеѓу нив, како што тоа го покажал Шлајхер во делото наречено ‘Систематски преглед на европските јазици’, Бон, 1850. г., стр. 138-144.

Но Шулц, не се зауставил на тоа. Како да знаел да каква хајка Аланците ќе подигнат еден век после него, тој, да тврдењето би му било што поуверливо, споменува уште еден автор, пишејќи: ...‘Хан,⁵⁷ бидејќи подолго се бавел во Албанија,

⁵⁷ „Hahn Johann- Georg, етнограф и патеписец, роден 1811. во Франкфурт на Мајна, умрел 1869. во Јена. Студирал право во Гисен, Хајделберг и Париз. Најпрво бил во грчката државна служба. Едно време водел пруски конзул во Атина. После тоа, му е поверен австриски конзулат (во Јанина, Р.И.). Ханови научни интереси биле мошне широки. Тајни вредности во научен смисол се неговите работи за Албанците, под насловот ‘Албански студии’ “. Тој пиши, Охриѓани во 1865 године не биле Сло-

во делото недавно издадено, кое го носи насловот ‘Albanische Studien’ т.е. ‘Албански студии’ (Јена, 1864.), кажува, дека Албанците на основ на нивните закони, обичаи и јазик, се помлади од старите Илири, стр. 211.-224.’

Секако, на основ на овакво обавестување на човекот неминовно мора да се заинтересира што кажуваат модерните извори за албанскиот јазик. Големи ‘Ларус’, кој претставува резиме на последните достигнувања во своето последно издание всушност не кажува ништо ни уверливо ни одредено за албанскиот јазик. Сосем во почетокот во него пиши дека албанскиот можда потекнал од стариот илирски или пак од дачкиот јазик, со примеси од други јазици, а уз тоа, кога се работи за потеклото, тој се колеба, уз едно можда, пишејќи:

‘...peut-être héritères des anciennes populations illyriennes’,

Дека Албанците се: ‘Можда наследници на старите илирски племиња...’

Една мошне озбилна студија од минатиот век, бавејќи се со балканските земји воопшто, пиши и за Албанците и Албанија. Тоа е дело ‘Европска Турција’,⁵⁸ чиј автор е Ами Буе. Во вториот том на тоа дело, кое има вкупно четири тома, од стр. 32., почнува неговиот дел за јазиците на ‘Европска Турција’, кој, почнувајќи од страна 41., претворува расправа за албанскиот јазик. Тука дознаваме дека албански се нарекува уште и ‘шкипе’, да се ограничува само на Албанија, те да не го учат ни Турците, ни Словените (всушност, Срби, кои со Албанците едини се граничат),⁵⁹ а ни Грците. Буе констатира дека изговорот на албанскиот јазик е тежок, дека има пискаво-шуштави консонанти, кои потсетуваат на англиското ‘тх’, уз ‘с’ на крајот и уз гутурали, т.е. грлени гласови на келтските јазици, како на пр.: мп, мрп, нтр, нтзг, ктх, гкр. Буе нашол извесни германски глаголи да одговараат на некои глаголи на ‘шкип’, додека сличности во однос на романски и влашки се однесува особено на именките. Присуство пак на турски и грчки зборови, по Буе, се објаснува сосема природно, што не е случај со словенските зборови, или едноставно ги измениле... Тука Буе се зауставува на читателите да им ја преставил листата на албанските зборови, прикажани паралелно со одговарачки зборови од сите јазици, со кои Албанците се служеле за да би го вопотполниле својот говор. Воостанатото, последното издание на големата енциклопедија на ‘Ларус’ соопштува дека албанскиот јазик се образува денес, во ова наше време, што е запрепаствувачка константација со обсир на оние кои тврдат дека Албанците се староседелци на Балканот. Дека тоа е точно, во неколку поминати илјади години тој јазик би морал да се усоврши...Значи, албански јазик ја скрива уште неосветлената и одвеќе темна страна на албанското постоење и историја, во што Милош Милојевиќ доста длабоко влегол...“

Следи листата на зборови, во врска со: француски, латински и шиптарски; француски и шиптарски; шиптарски и италијански; шиптарски и германски; шиптарски, шведски и готски; шиптарски- англиски; шиптарски, дански и исландски; шиптарски и летонски; шиптарски и баскиски; шиптарски- келтски; примери на позајмици на шиптарски од српски; примери на позајмици на шиптарски од грчкиот; примери позајмици на шиптарскиот од турскиот; примери на слични изрази во влашкиот и во шиптарскиот. (Во германскиот... има готски=татарски зборови, Р.И.)

вени, тогаш црквен бил византиски јазик (коине) и Мариовци не краделе. Албанците биле арамишта: во Македонија токму поради Албанците постојат места со името арамиско. Тие биле злосторници...

⁵⁸ Ami Boué, “La Turquie d’Europe”, Tome deuxième, Paris, 1840; Editeur Arthus Bertrand.

⁵⁹ Србија започнала во Шумадија со јазик на Вук Караџиќ, и тоа само македонски, тн. старословенски.

Милош Милојевиќ, во својата Историја, на стр. 83, пиши: "...јазик им, и ако има во себе 2/10 дела латински, 2/10 дела гало-келтски, 1/10 дела грчки и 5/10 делови на српски зборови, не може да се изрази ни обична домашна употреба..."

Во прилог се наводите на Густав Мајер, внесен во моите претходни книги.

Бидејќи романските и грчкиот се дворасни јазици, на Белци и Црнци, а во турскиот и другите европски јазици има монголски=турски зборови, скиптарскиот јазик е трорасен јазик. Со него се одродуваат Белци во и вон Албанија=Скиптарија.

Нив ги интересира само туѓо да присвојат, украдат, оплачкат и размножат.

Пјановиќ, книга 1, на стр. 126, фуснота 160, за Албанија ја цитира Ружица Борисављевиќ: "Албанци 1930 г. биле 850.000 (по Мелциј). 1941. биле 1.000.000 (по Ларус). А колку се денес со нивниот експанзионистички наталитет?" Енцикопедијата на Лексикографскиот завод на ФНРЈ, издадена во Загреб 1955 година бележи дека "според пописот од 1941 година Албанија имала 1.105.000 жители, а според проценката од 1951 год. 1.210.000 жители; од тоа се Албанци се 82%... православните 21%, католици 10%, а муслимани 65%". Видливо е дека во Албанија комунистите создале исламски албански народ од римско-виенскиот трорасен албански јазик. Токму Рим и Виена на тој малцински јазик им отвориле школи. Нивните злодела уште не се дозавршени, тие создаваат исламска Велика Албанија.

Европјаните за повеќе добивка и полесен живот, се поврзале со исламот. Само тие не можат да сфатат дека тие како неверници за муслиманите ќе мора да го прифатат исламот или тие од муслиманите ќе бидат истребени. Па тие немаат друг избор, според нивното учењето. Токму затоа тие како на невреници, муслиманите се нивно плачкаат, рушат, превземат. На христијанските држави тие ништо не им плаќаат (данок, комуналии, вода, струја...). Место Европјаните конечно тоа да го сфатат, европски држави делители на Македонија, создале НАТО. А таа во полза на исламот во 2001 година врз Р.Македонија изврши агресија, и биле протерани само православни Македонци. Тие поради колоностите до денес уште дома не се вратени... Бидејќи во Рамковиот договор нема Финансиска рамка, не само тој да не важи, туку тие се паразити на просторите на Р.Македонија од Османовото Царство до денес Ова се потврдува со наводот дека тие ја лажеа светската јавност дека тн.Албанци (Арнаути и Скиптари) во Р.Македонија биле преку 1.000.000, па со фалсификат пописи 25%, а всушност тие не се ни 18%, а без Македонци- муслимани и други муслимани (Турци, Цигани...) нема да бидат ни 14%. Па тие во државата не само да не учествуваат за 1.000.000 тн.Албанци, нити 25%, никако 18%, не дај боже 14% туку само ништожен дел што не сакаат да го сфатат земјите, како Франција каде има само околу 50% Французи, слично е Шпанија, Грција, Скиптарија..., а САД е „повеќе расен казан“ со малцинство Англичани итн. Разликата е во тоа што во овие земји сите се домородци, а во Македонија Немакедонците (Арнаути, Скиптари, Цигани, Турци, Санџаклии кои како Турци за во Турција останаа овде) се колониисти.

Меѓутоа, Рамковниот договор не само што го потврди Букурештанскиот договор, со него Македонците повеќе не се нација, а такму за неа со своја држава со векови Македонците се бореле. Следи само Македонците да немаат своја национална држава, а сите соседи, кои биле само македонски, до денес се нација со своја национална држава. Ова се потврди со агресијата на НАТО во 2001 година: НАТО на Македонците не им дозволи тие својата македонска Македонија да ја бранат, дури НАТО единици учествувале против Православието, а од страна на Исламот со ма-

фијашкиот тн.албански народ,кој го припремаше, потпомогнуваше и наорозуваше. Се ова било само затоа што Македонците биле “браќа“ со Русија која требало да се уништи, таа да стане протекторат на САД и Европа, за тие неа да ја оплачкаат, како што денес тие само плачкаат и уништуват. Па така тие и полесно и поубаво живеат. Така само Македонците од нација со злочин биле вратени во народ, зошто не и во племе, иако македонски племиња имало многу. Пак, најбројни и најмоќни биле Бригите,кои ја создале Фригија,кои биле постари од Египтјаните,Псаметих (7 в.п.н.е.)

Дека Европа и САД делуваат на нечесен начин се гледа по тоа што тие на насилнички начин и со закана Македонците ги принудува, тие да прифатат Рамковен договор кој како расистички, колонисти Монголи (Арнаути) и Индијци (Цигани), исламски (Арнаути, Цигани, Скиптари, Турци, Санџаклии) и дојденци (Скиптари, Власи) да бидат равноправни со Македонците, иако тие немаат ништо заедничко со Македонија, која само ја плачкаат и уништуваат. Ова се потврдува со тоа што тие не сакаат да имаат граѓански права, а за нив тие според учество мораат да учествуваат, туку тие како народности (етнички групи) да ги „цицат и доисцицат“ Македонците. Па така Македонците биле уништувани од Исламот и од 1913 година, кога Македонија беше окупирана и поделена од балканските држави. А токму тие биле создадени од семејните европски држави, но никогаш етнички, за нив непознато.

Иако Европа и САД одржуваат референдуми за многу понебитни прашања, на Македонците без референдум им се одзема националната држава од малцинства кои не учествуваат со петина во државата, а во Франција се само околу 50%...Дури тие издејствувале тој да се донесе во Македонското собрание, кое за вакво прашање не е надлежно, тоа да потпише капитулација во полза на колонисти и дојденци. Зачудуваше, што дивјациите и канибалисти Европјани и САД-чани тоа сакаа да го спроведат за неколку денови, не почитувајќи ги правните норми за секој закон...

Не е случајно што македонска Елада го попречува примањето на Р.Македонија во НАТО и Европа, со цел да се промени името за да не постојат Македонци, македонски јазик...и тоа во полза на циганска од 14-15 век и кавказка Елада по 1913 година. Со тоа се негира Уставот. Бидејќи тој е основен закон во Р.Македонија, се негира имотната сопственост и сосопственост на претпријатија...Следи тие мораат да прекинат да бидат еладски и тоа се додека Елада не го признае нашиот Устав.

Како одбранбен механизам некои се залагаат за референдум за промена на името на Р.Македонија со нејзиниот Устав. Бидејќи со референдум ни една балканска држава го нема изгласано своето име, нема никаква правна основа во Р.Македонија да има референдум. Бидејќи Р.Македонија е национална држава само на Македонците, на никој друг, оти на другите како малцински колонисти и дојденци им следат само граѓански права, Немакедонците можат да учествуваат на референдум само за нивните граѓански права, а етнички Турците во Турција, Скиптарите и Власите во Епир (Скиптарија), Срби и Санџаклии во Србија...Не само тоа, ни еден Македонец со својата генерација не смее да гласа во име на генерации кои биле со милениуме, што важи и за следните. Значи, само едно: Македонија на Македонците.

ПРЕСЕЛБИТЕ НА ТН.СЛОВЕНИ НАЈГОЛЕМА ИСТОРИСКА ЛАГА

Северно од реката Дунав, на Балканот, имало преселби. Тоа било со монголски племиња. Сите тие на Балканот оставиле свои докази, наоди...Следи Готите,

кои дошле на Балканот, тие поминале преку понтски мостови, зашто тие си платиле. Врвјејќи тие со нивниот татарски бог Асен низ Балканот, Апенинскиот Полуостров и Европа оставиле докази, тие нивните владетели ги закопувале со своите коњи... Следат Авари. Овие како Монголи биле само ловци и рибари. Токму затоа тие оболувале од чумата и страдале, што не било и со Склавините=тн.Словени, кои биле сточари и земјоделци. Се појавиле Татарите со Асен. Нив Источно Ромејците ги нарекле само народ=булгар, Булгари, затоа што поимот Монгол (=мон гол, човек со гола глава) бил понов поим. За нив има мноштво докази и наоди...И конечно дошле Арнаутите (Татарите, Черкезите...) од кавазко- црноморските простори. Тие со себе понеле монголска овца со долга опашка-косовска, монголски ген на коњ итн.

Меѓутоа, досега никој не навел било каков материјален доказ, наод, дека од север, преку реката Дунав, се населиле Белци. Од нивните преселби нема ни едно диво ни домашно животно, ни диво и културно растение, ни камче, ни дрво, ни метал, ни неметал, ни колце, ни дел од колце, ни облека, ни носија, ни дел од нив, ни сад, ни накит..., а руската јакна како кинеската биле/се само бригиски/брзјачки...

Следи, секој оној кој најде било каков доказ/наод, тој итно да добие Нобелова награда. Тоа важи воглавно за тие кои својата историја ја засниваат на тн. Словени, без кои и не можат да постојат. Тое се сите европски народи, што важи и за балканските: изродите на Белците европски тн.несловенски народи, еладски=грчки народ, Арбани=Албани, Власи=Романци...и неизроди на Белците- тн.Словени. Тоа важи и за македонските непријатели, тн.Македонци. Тие го мразат својот народ, и во полза на грчкиот цигански народ и тн.албански мафијашки исламски народ на сметка на македонска Македонија и македонски Македонци заработуваат.⁶⁰

На сите тие јас, како единствен македонски автор кој пиши и говори само едно, поимот Словени станал политички, им давам време колку што сакаат: 3, 6, 9, 12...месеци да пронајдат доказ/наод. Ако тие донесат такво нешто, јас друго и не можам да бидам, само Словен. Ако за договореното време никој не донесе доказ/наод јас не можам и не смеам да бидам Словен: ние не сме дојденци од Подунавје...

Следи ако внатрешните македонски непријатели, кои до денес заработуваат на штета на македонска Македонија и македонските Македонци, амбасадите... во Р.Македонија и нивните земји не донесат материјален доказ/наод, се прекинува расправата за Македонија и Македонците, дело на циганска Грција со бузуки.

Значи, врз историскиот фалсификат за некакви Словени, кои веројатно дошле од Свемирот или Утробата на Земјата, се засниваат балканските тн.народи. Тие не се ништо друго туку само домородци и колонисти: домородците се неодродени тн.Словени и одродени тн.Несловени; колонисти се Арнаутите, Циганите итн.

Иако на Арнаутите тн.домовина била северно од реката Дунав, авторите понатаму говорат дека истите арнаутски простори биле на тн.домовина на тн.Словени. Само тие изумиле, дека тие простори се со ниска подпочвена вода, која не овозможува да се живее подземја, затоа што тие во таа вода би се удавиле. Истото

⁶⁰ Бидејќи за тн.Албанци сум познат, со нив почнав да водам полемика во почетокот на излегувањето на весникот „Фокус,, што важи и во други весници „Битолски весник“..., каде тие се моќни... тие врз мене делуваат, а и преку Поштата, која тие ја водат. Следи мои препорачани пратки да не стигаат до примачот, тие него не му оставаат известување...Ме загрижува што од Институтот за национална историја со и без адреса три пати се вратија моите препорачани праки со по еден пример на моја книга. Токму затоа последната книга повторно не ја пратив. Понатаму кај нив книги не праќам.Со тоа што тоа се случува со „нашиот“ Институт,не е чудно.Тие до денес ништо не одговориле

важи и за руските простори. Меѓутоа, на никој не му текнало да каже дека тие потекнале од планинските Карпати, каде би можело пештерски да се живее.

Бидејќи ваква е состојбата, авторите си измислите да тврдат дека Словените потекнале Заткарпатите. Само тие на кажуваат, од кои Заткарпати, такви се на четири географски страни: север руските, исток украинските, југ балканските, западна: чешко-словачко-полско... Следи тие да си фрлат ждрепка. При тоа мора да има две полуфиналина: север со југ, исток со запад. Нивните победници ќе одат во финале. И победникот ќе се одлучи поново на коцка. Меѓутоа, победникот уште на самиот почеток бил познат: Нестор Киевски (11-12 век) напишал, Русите потекнале од Илирија. Значи, само Балканот. Самите Руси пишеле, тие биле Македонци и нивниот јазик би како македонскиот. Наведеното е напишано во претходната моја книга... Бидејќи и ова не се прифаќа, се потврдува, поимот Словени 100% бил политички.

За тн. Словени масовно да го преминат Дунав, тие можеле само преку понтонски мостови, кои биле под контрола на Цариград. Ова било поради тоа што реката Дунав, каде била тн. домовина на тн. Словени, не била преминлива. Ова го напишал и Густав Вајганд (1924). На авторите им текнало тие да пишат/велат, тие со трска го препливале Дунав. Бидејќи Дунав како непреминлив со голема брзина на водата и голема длабочина, таму не можело да вирее трска. Бидејќи таа за да вирее бара воздух, нејзината длабочина не смее да биде поголема од 0, 5 м. Бидејќи таму немало ни една трска, ни еден трскар неа не можел да ја премине. Не само тоа, трскарот со трската може да минува само ако речното корито е рамно, како тепсија. Бидејќи ни едно речно корито не било тепсија, трскарот одма би се удавил, тој би пропаднал и трската би се наполнила со вода... Само за потсетување 10 м воден столб е една атмосфера...

Да не се изуми, воздухот во водата физички е растворен. Токму затоа трската таквиот воздух не може да го користи. Таквиот воздух е достапен само за рибите, со своите шкрги. Колку температурата е пониска, во неа има помалку растворен воздух. На повисоки температури воздухот се ослободува, водата останува бедна за воздух, што може да биде и од оксидационите процеси на нераспадната органска материја. Исто така, од таа органска материја се јавуваат гливични оболувања на шкргите... За та се обогати водата со кислород и да се зголеми оксидацијата на органските материји се додава во прав сомелена негасена вар...

Бидејќи човекот на почетокот во ембрионалниот развој диши на шкрги, и личи на морско куче, тврдењето на Чарлс Дарвин не е вредно. Човекот не потекнал од мајмун, а ваков бил неандерталецот. Тој со човекот не дал потомство. Сите Европјани се со балканско-малоазиско потекло, со балкански домашни животни. Посебно говедо и свиња, поради која настанала крвната група А, а Европјаните како Индијанците не изумреле преку 90%. Европјаните биле само Балканци и Малоазијци. Тие со себе понеле и други животни, растенија. Значи, ништо немало од Дунав...

З а к л у ч о к

Бидејќи северно од реката Дунав биле простори на Монголите, од исти простори не можеле да потекнал и Белците. Ова се потврдува со Келтите (Галите). Бидејќи тие имале бригиско=брзјачко потекло, тие го имале бригиското говедо, што истото е до денес, и бригискиот коњ. Кога тие се враќале на Балканот со Мала Ази-

ја тие дошле со брзјачкиот коњ. Нивниот крупен галски коњ потекнал од времето на Цезар и Тацит. Напротив, Арнаутите (Черкези и Татари), од кавказко-црноморските простори, на Јужниот Балкан биле колонизирани со монголски коњ, чиј ген денес е во балканскиот, монголска овца со долга опашка, а ваква е косовската, и во 19 век тие на Османите им биле акинџии, монголски лесни летечки коњски одреди. Освен тоа, тие се со повисоко учество на монголската крвна група В, што важи за “мешаната“ АВ, ДНК блискост на кавказко-црноморските простори, со монголски одлики и обичаи, со кавказко-црноморски јазик, кавказко бело капче и муслимани.

Во мемоарите на Хадриан (2 век н.е.), кој во зимно време со македонската легија престојувал во тн.домовина на тн.Словени, северно од Дунав, не видел човек ни животно. Преселбите биле тек потоа, а во 5 век н.е. се појавиле Склавини, а вакви имало до реката Рајна. Со гранични единици започнал Јустинијан (6 век н.е.), од чие време се сите наоди, никако порано. Преселбите продолжиле кон север. Следи Киев да биде создаден тек потоа. Прва Русија била само Киевска Русија... Нестор...

Русите како Етрурците, создавачи на Рим, пишеле со рецки (руни), го имале богот Перун... Според Стефан Византиски, Етрурците веќе биле Словени, никако Русите. Русите понатаму пишеле со рецки. Затоа тие за време на Солунските Браќа биле само “роцки народ“. Кога тие го прифатиле словото од македонскиот јазик коине, кој бил само по смртта на Александар Македонски, станале Словени. Во тоа време се уште немало тн.старословенски јазик. Тие за Словени се изјасниле во 860 година, што го соопштил цариградскиот патријарх Фотиј.

Како што Птоломејците во Египет од староегипетски ги отфрлиле семитските (црнечките) зборови и дошле до коптски јазик, истото го направил Кирил Солунски. Така тој од коине создал тн.старословенски. Тн.Кирилични слова има во етрурскиот венетски јазик. За Вита Константинополи Кирил нив не ги создал, туку склопил.

Бидејќи само тн.старословенски бил јазик на Белци (Пелазги), кој бил варварски=пелазгиски=тн.словенски или венетски=илирски=тн.словенски, а со него се прогласувале кралевите во Ремс, а Франковиот е потоа, Европјаните ќе мораат да се обединат само со јазикот на белата раса. Европските се повеќерасни, за срамота.

Европјаните за повеќе добивка и полесен живот, се поврзале со исламот. Само тие не можат да сфатат дека тие како неверници за муслиманите ќе мора да го прифатат исламот или тие од муслиманите ќе бидат истребени. Па тие немаат друг избор, според нивното учењето. Токму затоа тие како на невреници, муслиманите се нивно плачкаат, рушат, превземат. На христијанските држави тие ништо не им плаќаат (данок, комуналии, вода, струја...). Место Европјаните конечно тоа да го сфатат, европски држави, делители на Македонија, создале НАТО. А таа во полза на исламот во 2001 година врз Р.Македонија изврши агресија, и биле протерани само православни Македонци. Тие поради колоностите до денес уште дома не се вратени... Бидејќи во Рамковиот договор нема Финансиска рамка, не само тој да не важи, туку тие се паразити на просторите на Р.Македонија од Османовото Царство до денес

Л И Т Е Р А Т У Р А

Насловот “Русите не биле Словени” е напишан според повеќе автори, а главна книга е онаа на Олга Луковиќ Пјановиќ. За книгава се користени и делови од авторовиве книги:

1. “Средоземјето прадомовина на Европјаните”, формат А5.
а. прво издание август во 1998 година, страни 354 (10)

- б. второ издание март во 1999 година, страни 519 (10)
в. трето издание мај во 2007 година, страни 621 (9)
2. "Нов Александар Македонски" (тн.Скендербег=Георг Кастриот)
    - а. прво издание во март 2001 година, страни 159 (9)
    - б. второ издание во јуни 2003 година, страни 334 (9)
  3. "Одродување на Македонците", август 2001 година.
  4. "Возобнување на античка Македонија", април 2002 година.
  5. "Кавказко- црноморски Албанци- Арнаути", јуни 2002 година.
  6. "Власите- т.н.Словени", септември 2002 година.
  7. "Завера против античките Македонци", октомври 2002 година.
  8. "Грците- вештачки народ", април 2003 година.
  9. "Исхрана на говедата", мај 2003 година.
  10. "Словените- германски фалсификат", јуни 2003 година.
  11. "Германците и Македонците- едно исто", јули 2003 година.
  12. "Европјаните потекнале од Балканот и Мала Азија", март 2004 г.
  13. "Грците- одродени Склавини и Словени", јуни 2004 година.
  14. "Македонската Комненова Албанија", август 2004 година.
  15. "Хомерова Троја на домородци- т.н.Словени", јануари 2005 година.
  16. "Евреите- т.н.Словени", април 2005 година.
  17. "Хомерова=тн.словенска Македонија", октомври 2005 година.
  18. "Албанците колонисти во Македонија", јануари 2006 година.
  19. "Атлантида-фалсификат на Солон и Платон", декември 2006 година.
  20. "Бригите=Брзјаци биле постари од Египтјаните", март 2007 година.
  21. "Албанците одродени Брзјаци и Мијаци", мај 2007 година.
  22. "Бугари=народ биле Татарите=Арнаутите", мај 2007 година.
  23. "Хомерови=тн.словенски Морејци=Грци", август 2007 година.
  24. "Од Македонци=Православни до Турци=Муслимани", ноември 2007 год.
  25. "Белците народ со еден јазик", на германски јазик, 319 страни, 07.03.2008
  26. "Македонецот Георг Кастриотис, т.н.Скендербег", 15.04.2008.
  27. "Хелас", на германски јазик, 148 страни, 14.06.2008.
  28. "Словените фалсификат", 250 страни, 18.09.2008.
  29. "Хелените и Грците фалсификат", 199 страни, формат А5, 13.11.2008.
  30. "Додунавска Македонија", 296 страни, формат А5, 21.01.2009.
  31. "Етнографија на Македонија", на германски јазик, страни 81 формат А4, 24.02.2009.
  32. "Од кого постанавме", страни 256 формат А4, 18.05.2009.
  33. "Европските злостори врз Македонија", страни 104, 17.06.2009.
  34. "Грците, Албанците и Власите вештачки народности", страни 175, 05.08.2009.
  35. "Грците со дворасен јазик на Белци (Пелазги) и Црнци (Семити)", стр. 318, 09.10.2009.
  36. "Македонците со еднорасен јазик на Белци (Пелазги)", еврејски..., страни 73, 18.11.2009.
  37. "За Прокопиј Кесарски (6 век н.е.) нема Словени", страни 100, 15.12.2009.
  38. "Европа само македонска, венетска=склавинска=тн.словенска", страни 121, 12.01.2010.

НАПОМЕНА: Книгите под 25, 27 и 31, кои се на германски јазик, можат да се најдат на интернет: www.Vrigien.com. Ова важи и за Змејова Дупка, која е наведена во "Илијада" покрај Црна Река, во Демир Хисар, меѓу селата Доленци и Бабино. Истото важи и за книга под 32, 33, 34, 35, 36, 37 и 38 на македонски јазик. А и оваа 39-та книга е внесена во интернет.

Исто така, на неа се најдуваат документи од 1 до со 8, кои се однесуваат за моето ликвидирање и губење право на вработување од 20.05.1991. Оттогаш самиот опстојувам без ни-чија помош. Сите наводи во тие осум документи се објавени во моите книги и тоа на крајот на книгите како додаток. Бидејќи јас не бев моќен да се справам со самоволниците и силеците во државата, мене ми преостана својот гнев за моето уништување да го внесам во книгите. Отсекогаш сум ги регистрирал непријателите на македонското земјоделство, сточарство со ветеринарство и државните арамишта, злочинци, самоволници, силеци...Следи само за печат-

тење до со 21-ва книга сум платил преку 20.000 евра... Следните книги се печатени компјутерски, во мал тираж, со трошок околу 50-100 евра. Неколку пати покушав да добијам средства од Министерството за култура, за книгите до бр. 4. Меѓутоа, јас за власта која беше во служба а непријатели на македонска Македонија и македонските Македонци бев неподобен...

С О Д Р Ж И Н А

Предговор	3
Белци	4
Венети=Илири	7
Венети=Срби	13
Илирија	17
Варварски јазик на Црноморието и Јужна Русија	20
Киевски монах Нестор	24
Варварски=пелазгиски јазик	28
Траки=Илири	31
Тн.Словени потекнале од Илирија	34
Келти=Гали=Бриги=Венети	35
Германи=Венети=Склавини	37
Германците најодвратна и најгадна склавинска раса	39
Германците го уништиле/ништат својот склавински род	40
Сервус=робови	44
Склави=области	45
Словени според слово	46
Етрурците биле Словени	47
Писменост	49
Русите не биле Словени	53
Руската политика кон Македонија=Балканот	60
Србија	63
Албанија	66
Преселбите на тн.Словени најголема историска лага	69